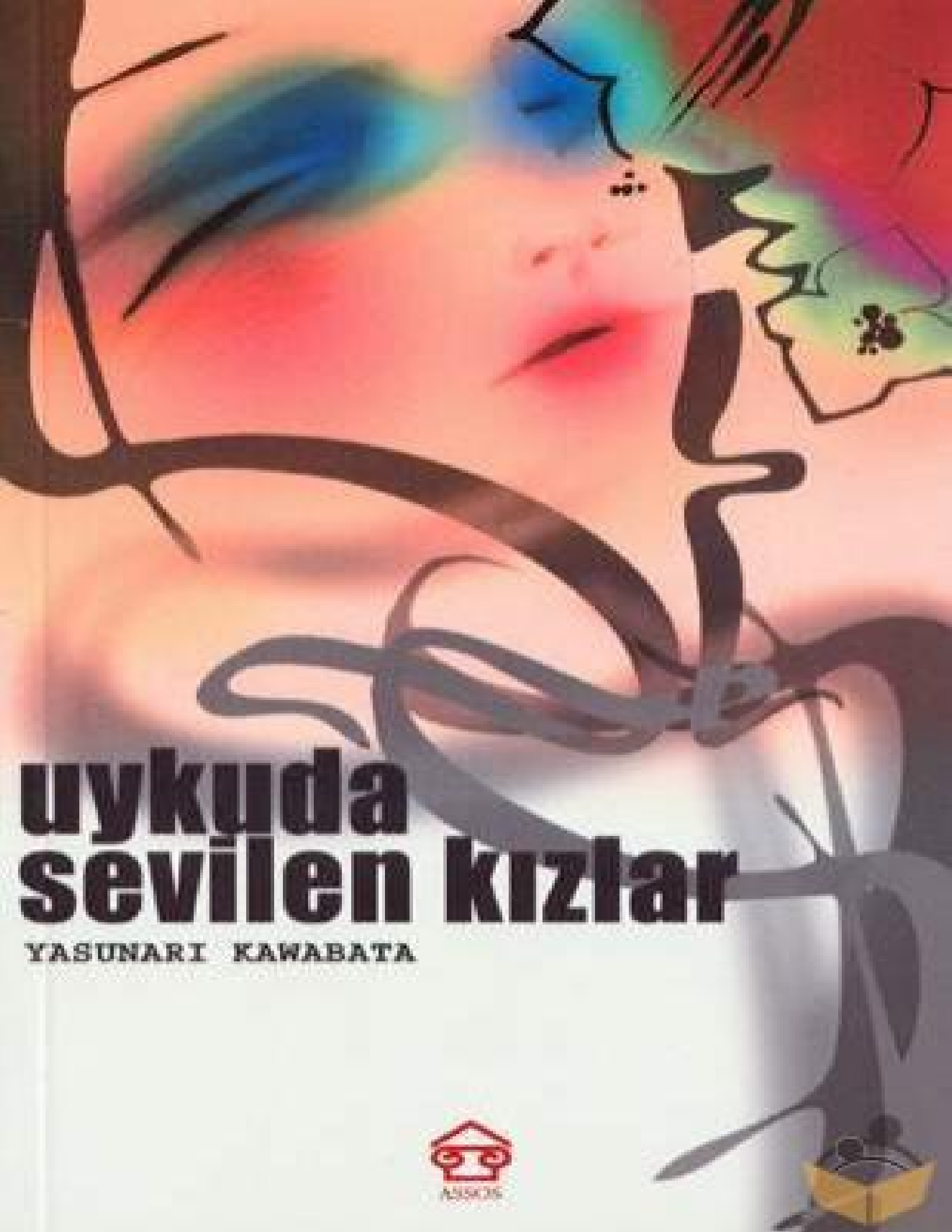

uykuda sevilen kızlar

YASUNARI KAWABATA

YASUNARI KAWATABA

UYKUDA SEVİLEN KIZLAR

Çeviren:

Pınar Yoldaş

Randevucu kadın yaşlı Egushi'ye şu öğütleri verdi:

— «Sonra, soğuk şakalar yapmaya da kalkışmayın, çok rica ederim I Parmaklarınızı uyuyan kızın ağzına sokayım filân demeyin! Yakışık almaz bu!»

Birinci katta topu topu iki oda vardı : Bunlardan sekiz hasırlık olanında Egushi ile kadın konuşuyorlardı, öteki de bitişikteydi, bir yatak odası olmalıydı herhalde. Egushi'nin geçerken gördüğü giriş katına gelince, ilk bakışta salon yoktu burada, bu yüzden otel denemezdi bu eve. Buranın otel olduğunu gösteren hiç bir levha da yoktu zaten. Bu evin esrarlı hali de böyle bir açıklamaya engel olsa gerekti. İçeride en ufak gürültü duyulmuyordu. Sürgülü kapıda kendisini karşılayan, şu anda konuştuğu kadının dışında hiç bir canlı yaratık görmemişti. Egushi'nin buraya ilk geliyordu, kadının patron mu, ya da işçi mi olduğunu anlayamamıştı. Ne olursa olsun, ziyaretçinin gereksiz sorular sormaması daha iyi olacaktı herhalde.

Kadın kırk yaşlarında vardı, ufak - tefekti, sesi gençti, bundaki ton değişikliklerini de isteyerek hafifletiyordu sanki. İnce dudaklarını aralamadan kımıldatıyor, karşısındaki adamın yüzüne bakmaktan kaçmıyordu. Kapkara gözbebeklerinde ötekinin kuşkusunu gideren, hatta sakın bir içtenlik vardı daha çok : O da kendi bakımından hiç bir kuşku duymuyordu sanki. Mangalın üzerindeki ibrikte su kaynıyordu. Çayı demlemek için kadın bu sudan kullanmıştı. Hem cinsi, hem demleniş tarzı bakımından dikkati çeken; böylesi yerde ve böylesi durumda gerçekten şaşırtıcı olan bu çay, yaşlı Egushi'yi gevşetmişti. Duvardaki - Japonların tokama diye adlandırdıkları - oyukta, Kawai Gyokudo'nun fırçasından çıkma bir resim asılıydı. "Bir kopya olmalıydı bu herhalde, güzün sıcak renklerine bürünmüş bir dağ manzarasını gösteriyordu. Bu sekiz hasırlık odanın alışılmadık, beklenmedik bir şeyler gizlediğini gösteren hiç bir belirti yoktu.

Kadın :. «Kızı uyandırmaya kalkışmayın,» diye yineledi. «Uyandırmak için ne yapsanız gözlerini açmayacaktır hiç... Çok derin uykudadır, hiç bir şeyin farkında olmaz. Kız deliksiz bir uyku çeker çünkü ve baştan sona hiç bir şeyi bilemez. Geceyi kimle geçirdiğini bile, hatta... Onun için hiç merak etmeyin.»

Yaşlı Egushi'nin zihninden çeşitli kuşkular geçti ama hiç birini açığa vurmadı.

— «Güzel kızdır! Buraya da çok seçkin müşterileri alırsız zaten...»

Egushi gözlerini başka yere çevirmiş olmak için kol saatine baktı.

— «Saat kaç?»

— «On bire çeyrek var!»

— «O kadar olmuş demek! Yaşlı baylar erken yatıp erken kalkarlarmış. Kız da hoşunuza giderse...»

Kadın böyle diyerek kalktı, bitişik odaya açılan kapının anahtarını çevirdi. Solak mıydı ki? Kesin olan şu ki, sol elini kullanmıştı. Bu ayrıntı önemsizdi ama kadının anahtarı çevirirken yaptığı bütün

hareketleri izleyen yaşlı Egushi, soluğunu tuttu. Kadın kapının aralığından başını eğmiş, öbür odanın içine bakıyordu. Bitişik odaya böyle bakmak âdetiydi herhalde, arkadan görünüşünde de olağanüstü hiç bir taraf yoktu ama Egushi acayip buldu onu. Kemerinin fiyongunda garip bir kuş tasviri vardı. Bu sadeleştirilmiş kuş tasvirine niçin gerçekçi gözlerle ayaklar yapılmıştı böyle? Kuşun kaygı verici hiç bir şeyi yoktu kesinlikle, beceriksizce bir resimden başka şey değildi bu ama bu kadının kalıbına, kıyafetine kaygılandırıcı bir hal veren de bu kuştı işte. Kemerin zemini açık sarıydı ,aktı hemen hemen. Bitişik odanın loş gibi bir hali vardı.

Kadın kapıyı kapattı ve kilitlemeden anahtarı masanın üzerine, Egushi'nin önüne bıraktı. Yüzünde, yaptığı incelemenin sonucunu gösteren hiç bir şey yoktu, ses tonunun iniş - çıkışları aynıydı:

— «Buyurun anahtarı, Allah rahatlık versin. Olur ki uyuyamazsamz, başucunuzda uyku ilâcı var.»

— «Bir içkiniz yok mu?»

— «Hayır. Alkollü içki vermiyoruz.»

— «Uyumak için biraz sake (pirinç rakısı) olsun yok mu?»

— «Yok.»

— «Kız bitişik odada, değil mi?»

— «Çoktan uykuya daldı, sizi bekliyor.»

Egushi hafifçe irkildi : «Yaaa, öyle mi?»

Ne zaman bitişik odaya girmişti bu kız? Ne zamandır uyuyordu? Kızın uyuduğundan emin olmak için kadın kapıyı aralayıp içeriye bir göz atmıştı herhalde. Kız kendisini uykuya dalmış olarak bekliyecek, uyanmıyacaktı. Evi bilen eski bir arkadaşından öğrenmişti bunu ama şimdi evdeydi ya, inanılmaz görünüyordu bu ona.

Kadının ona yardım etmek istermiş gibi bir hali vardı: «Burada mı soyunacaksınız?» diye sordu. Egushi yanıt vermedi. '

— «Dalgaların gürültüsü duyuluyor. Sonra rüzgâr. ...»

— «Dalgaların gürültüsü mü?»

Kadın : «İyi uykular!» dedi, dışarıya çıktı.

Yaşlı Egushi yalnız kalınca esrarlı yanı olmayan, masum görünüşlü sekiz hasırlık odaya göz gezdirdi, sonra bakışı bitişik odanın kapısı üzerinde durdu. Bir metre kadar genişlikte tahta bir kapıydı bu. Evin yapıldığı zamandan kalma değil de sonradan eklenmiş gibi bir hali vardı. Daha dikkatli baktı :

İki odayı ayıran bu bölmenin yerinde eskiden tahta kapaklar vardı herhalde, «Uyuyan Kızlar»a gizli bir oda yapmak için, kapakların yerine sonradan bu bölme konulmuştu. Bu bölmenin boyası da öteki

yerlerle aynı renkteydi ama, daha yeni görünüyordu.

Egushi kadının giderken bıraktığı anahtarı aldı. Basbayağı bir anahtardı bu. Anahtarı almak, öteki odaya geçmek için hazırlanmak demekti ama Egushi kalkmadı hiç. Kadının dediği gibi, dalgaların gürültüsü korkunçtu. Yüksek bir yarın eteğini döverlermiş gibi duyuluyordu sesleri. Bu küçük ev de o yerin tepesindeydi sanki. Rüzgârın gürültüsü, kışın habercisiydi. Onu böyle duyusunun nedeni bu ev miydi, yoksa kendi yüreği miydi, yaşlı Egushi hiç bir şey bilemiyordu. Ortada tek mangal vardı ama kesin olan şu ki, oda soğuk değildi. Sıcak iklimli bir bölgeydi burası zaten. Rüzgârın ağaç yapraklarını savurduğunu gösteren hiç bir şey yoktu. Egushi gece geç vakit gelmiş, çevrenin nasıl bir yer olduğunu seçememişti ama denizin kokusunu alıyordu.

Kapıdan girince böyle bir ev için geniş sayılacak bir bahçe, içinde de iri boylu birkaç çamla birkaç akça ağaç vardı. Karanlık göğün üzerinde siyah çamların iğneleri iyice belli oluyordu. Eskiden yazlık ev diye kullanılmıştı burası herhalde.

Anahtar elinde olduğu halde Egushi bir sigara yaktı, bir iki nefes çekti, sonra daha yeni yanmış başını sigara tablasına bastırıp söndürdü ama hemen ikinci bir sigara yakıp sonuna kadar içti.

Duyduğu hafif heyecanla alay etmek istiyordu ama içini, daha çok, hoş olmayan bir boşluk duygusu kaplamıştı. Egushi uyumak için öteden beri azıcık içki içerdi ama uykusu hafifti, korkulu düşler de görürdü sonra. Genç yaşında kanserden ölen bir kadın ozan, şiirlerinden birinde uykusuzluk için şöyle demişti:

İşte gece : Kara kurbağalar,

Köpek leşleri, suda boğulmuş insanlar

Hazırlıyor bana.

Bu dizeler Egushi'nin aklında kalmıştı, unutamıyordu onları artık. Bu kez de bu şiiri anımsadı: «Bitişik odada uyuyan, daha doğrusu uyutulmuş olan kız da o 'suda boğulmuş insanlar» türünden olmasın sakın?» diye sordu kendi kendine. Bu yüzden de onun yanına gitmek için yerinden kalkmaya çekiniyordu. Kızın neyle uyutulduğu söylenmemişti ona ama ne de olsa, görünüşe göre, kız doğal olamayacak derin bir uykunun bilinçsizliğine dalmıştı ya, uyuşturucu madde kullanan kimseler gibi onun da yüzü kurşuni renkte, gözlerinin çevresi mor, kaburgaları çıkık, tüm bedeni kuru tahta gibi sıska ve sert olmalıydı herhalde. Porsumuş, soğuk, şişkin bir kızdı bu belki. Morarmış, bozuk diş etleri vardı da bunların arasından hafif bir horultu çıkıyordu belki. Yaşlı Egushi, ömrünün altmış yedi yılı boyunca kadınlarla hoş olmayan geceler geçirmişti tabii. Ve tam da bu çeşit düş kırıklıklarını unutamamıştı işte. Bu düş kırıklıkları herhangi bir beden kusurundan değil de, bu kadınların yaşantılarındaki mutsuz bir sapmadan ileri geliyorlardı oysa. Egushi bu yaşına geldikten sonra bir kadınla yeni bir deneme yapıp düş kırıklığına uğramaya hiç istekli değildi. Bu eve gelmişti, bu kaygı verici anda düşündükleri de bunlardı işte. Bununla birlikte bütün gece için uyutulmuş, gözünü açmayacak bir kızın koynunda sabaha dek yatmaya hazırlanan bir ihtiyardan daha korkunç şey olabilir miydi? Egushi kocamlılığın korkunçluğu içinde bu mutlak duyguyu araştırmak için gelmemiş miydi bu eve?

Kadın : «Çok seçkin müşteriler,» demişti ve bu eve gelenlerin hepsi de «çok seçkin müşteriler» olsalar gerekti gerçekten. Bu evi Egushi'ye göstermiş olan kimse de bu çeşit yaşlı bir adamdı, erkekliğini çoktan yitirmiş bir ihtiyardı. Egushi'nin de aynı derde uğradığını sanmıştı herhalde. Evdeki kadın da bu çeşit yaşlılarla karşılaşmaya alışmış olmalı ki Egushi'ye en ufak acıma duygusuyla bakmamış, en ufak kuşku göstermemişti ona karşı. Bununla birlikte ihtiyar Egushi, sürekli olarak kadınlarla zevketme sayesinde ev sahibesinin «tehlikesiz müşteri» diye adlandırdığı hale gelmemişti ama o andaki arzusuna, bulunduğu yere, ya da yanındaki kadına göre, kendi iradesiyle «tehlikeli» hale gelebilirdi. Ve işte, kocamışlığın korkunçluğu şimdiden yakasına yapışmıştı : «Bu evin müşterilerine musallat olan acıklı hal benden de pek uzak değil,» diye düşünüyordu. Buraya gelmek isteyişi de bunu gösteriyordu, başka hiç bir şeyi değil. Onun içindir ki Egushi yaşlılara burada zorla kabul ettirilen korkunç, ya da acınacak yasakları çiğnemeyi aklından bile geçirmiyordu. Bunları çiğnememek isteğinde ise, başarabilecekti pekâlâ. Buraya gizli bir kulüp de denebilirdi kuşkusuz ama görünüşe göre üyeleri olan ihtiyarlar az sayıda idiler. Egushi'ye gelince, o ne kulübün kötülüklerini açıklamak, ne de onun kurallarına karşı gelmek niyetindeydi. Merakın kendisi üzerinde daha güçlü bir etki yapmayışı dahi, yaşlılığın verdiği şaşkınlığı açığa vurmaktaydı.

— «Kimi müşteriler: 'Uyurken güzel rüyalar gördük,' diyorlar. Başkaları da : 'Gençlik günlerimizi anımsattı bu bize,' dediler.»

Yaşlı Egushi, yüzünde acı bir gülümseyiş bile bulunmadığı halde, bir eliyle masaya dayanıp kalktı, bitişik odanın kapısını açtı. O sırada da kadının bu sözleri geldi aklına.

— «Aaaa!»

Egushi'nin böyle haykırmasına yol açan, duvarlardaki al kadife örtüydü. Hafif ışıktaki perdenin rengi daha koyu görünüyordu; öyle ki, perdenin önünde incecik bir ışık gölgesi varmış gibi bir duyguya kapılıyordu insan ve bir düş âlemine giriyordu sanki. Perde odayı dört yandan sarmıştı. Egushi'nin girdiği kapı da perdeyle gizlenmiş olmak gerekti: Burada perdenin kıyısı buruşuktu. Egushi kapıyı kilitledi, sonra perdeyi kaldırarak uyuyan kıza baktı. Yapmacık bir uyku değildi bu, Egushi kızın soluyuşunu duyabiliyordu çünkü. Bu da onun derin derin uyuduğunu kuşku götürmez biçimde gösteriyordu. Kızın beklenmedik güzelliği karşısında yaşlı adamın yüreği ağzına geldi. Beklenmedik tek şey güzelliği değildi yalnız. Gençliği de onun kadar beklenmedik bir şeydi. Yalnız yüzü açıktaydı. Sol yanına yatmış, ondan yana dönmüştü. Vücudu görünmüyordu ama yirmi yaşında olmasa gerekti herhalde. Egushi'nin göğsünde yeni bir kalp kanatlarını açıyor gibi oldu sanki.

Kızın sağ bileği dışarıdaydı, sol kolu ise yorganın altında eğrilemesine durur görünüyordu. Fakat sağ eli, gözleri kapalı yüzünün boyunca yastığın üzerinde duruyordu. Parmaklarının ucu uykudan gevşemiş, hafifçe içeriye doğru bükülmüştü ama ek yerlerinin ince kıvrımını sezdiremiyecek derecede bükük değildi yine de. Sıcak bir kanın pembe rengi elin sırtından parmakların ucuna doğru gittikçe koyulaşıyordu. Pürüzsüz, parlak görünüşlü, ak bir eldi bu.

— «Uyuyorsun ha? Uyanmıyacak mısın?»

Yaşlı Egushi bu ele dokunmaya sanki bahane olsun diye söylemişti bunu. Sonra elin tümünü avucunda sıktı ve hafifçe sallamayı denerdi. Kız uyanmıyacaktı, iyi biliyordu bunu. Eli hep sıkarak, onun yüzüne baktı: «Ne çeşit bir kız olabilir bu?» dedi içinden. Kaşlar tuvalet malzemesi yüzünden bozulmamıştı,

bitişik kirpikler kusursuzdu. Egushi saçların kokusunu içine çekiyordu.

Bir an için dalgaların gürültüsü daha güçlü görünmüştü : Egushi gönlünü kıza kaptırdığı için olmuştu bu. Beri yandan kararlı bir tavırla soyundu. Odadaki ışığın yukarıdan geldiğini ancak o zaman farketti, bakışlarını kaldırdı: Tavanda iki delik vardı, kâğıt tabakalarıyla örtülü elektrik lâmbalarının ışığını bunlar yayıyordu. Böyle bir ışık al kadifeye uygun düşüyor muydu? Kızın tenine, sanki bir hayâlmîş gibi, gerçek dışı güzelliğini veren, kadifenin yansıttığı bu ışık mıydı acaba? Egushi heyecanlıydı ama, bunu sakın sakın düşünmeye çabaladı. Fakat kızın yüzünü renklendiren, kadifenin rengi değildi. Gözleri odanın ışığına yavaş yavaş alışıyor ve hep karanlıkta uyumaya alışık olan Egushi için çok aydınlıktı burası, ama görünüşe göre tavandaki ışığı söndüremezdi. Ayrıca yatak takımlarının çok iyi cins kuş tüyünden olduğunu da gördü.

Egushi kızın her şeye rağmen uyanmasından korkarak yavaşça yatağa girdi. Kızın üzerinde hiç bir şey yokmuş gibisine geldi. Göğsün kasılması, kalçaların irkilmesi gibilerden hiç bir belirti, yaşlı adamın gelip yanına yattığını kızın farkettiğini göstermedi ayrıca. Egushi: «Uykusu ne denli derin olursa olsun, genç bir kadın refleks yoluyla tepki göstermeli ama ne de olsa normal bir uyku değil ki bu,» diye düşündü; sanki kıza hiç değmemek istermiş gibi geriledi. Kız hafifçe bükük dizlerini kendisine doğru uzattığı için, Egushi'nin bacakları rahatsız oluyordu. Sol yanına yatmış olan kız kendini koruma durumunda değildi. Sağ dizi solunun üzerinde duruyor, onu hafifçe geçiyordu. Sağ bacağını da uzatmış olsa gerekti, görmüyordu ama anlıyordu bunu Egushi. Gövdenin üstü bükük olduğundan, omuzlarla kalçalar kendilerini ayrı açılardan belli ediyorlardı. Kız uzun boylu görünmüyordu pek.

Uyku onu parmaklarının ucuna dek uyuşturmuştu. Az önce Egushi sıkıp sallamıştı bu eli. Aşağıya düşmüş olan el, Egushi onu bıraktığı zaman ne halde ise yine öyleydi. Yaşlı adam kendi yastığını kendisine doğru çektiği sırada kızın eli aşağıya kaydı. Egushi dirseğini yastığa dayayarak eli seyretti: «İnsanın bu kız canlı diyesi geliyor gerçekten,» diye mırıldandı. Canlı olduğundan kuşku duymamıştı hiç bir zaman, bu sözleri de kıızı güzel bulduğunu anlatmak için mırıldanmıştı ama daha ağzından çıkar çıkmaz kaygı verici bir çınlayış edinivermişti bu sözler. Her şeyden habersiz uyuyan kız, kendinden geçmişti. Gerçi hayatının akışı bu yüzden durmamıştı ama kız yine de çok derin bir uçuşuma dalmış değil miydi? Bu onu canlı bir bebek haline sokmuyordu - canlı bebek yoktur çünkü, -fakat artık erkekliklerini yitirmiş yaşlılar her türlü utanç duygusundan uzak kalsınlar diye, canlı bir oyuncak haline sokulmuştu bu kız. Ya da bu tür ihtiyarlar için bir oyuncaktan da daha iyi, yaşamın ta kendisiydi o, kim bilir? Büyük bir güven içinde böyle dokunulabilen bir yaşam. Egushi'nin yakını görmeyen gözlerine, kızın hemen oracıktaki eli daha yumuşak, daha güzel görünüyordu. El, değince pürüzsüzdü, parlaktı ama dokusunun inceliği gözle görüleliyordu.

Sıcak bir kandan ileri gelen, parmakların ucuna doğru daha koyulaşan pembe renk, kulağın memesinde de aynı renkte göze çarpıyordu. Kulak saçların arasından görünmekteydi. Kulak memesinin pembeliği kızın körpeliğini belirtiyordu, yaşlı adamın içi burkuldu bu yüzden. Acayip şeylere olan düşkünlüğü yüzünden Egushi ilk kez bu esrarlı eve gelmişti ama kendisinden yaşlı olanların bu eve gelerek çok daha güçlü zevkler ya da acılar duyup duymadıklarını soruyordu kendi kendine. Kızın saçları Tanrı'nın yarattığı gibiydi. Yaşlılar ellerini daldırabilsinler diye uzatılmıştı bunlar belki. Baş yastıkta olan Egushi, kızın saçlarını kaldırıp kulağını meydana çıkardı. Saçlar kulağın gerisinde ak bir gölge oluşturuyordu. Boyunla omuz yeni yetme bir kıza görülen türdendi. Bir kadındaki gibi dolgun bir tombulluk yoktu bunlarda. Yaşlı adam gözlerini çevirdi, odaya

çepeçeveye baktı. Çıkardığı giysiler sepetin içindeydi ama kızınkileri hiç bir yerde görmüyordu. Kadın bunları götürmüş olsa gerekti, ya da kız bu odaya çırilçıplak gelmiş olmalıydı. Bu düşünce üzerine Egushi sıkıldığını hissetti. Kızı baştan ayağa seyredebilirdi. Sıkılması için bir neden yoktu artık ve kızın bunun için uyutulmuş olduğunu iyice anlıyordu ama yine de yorganı açık olan kendi omuzunun üzerine çekti, sonra gözlerini yumdu. Kızın kokusu havaya sinmişti ve birden, Egushi'nin burun deliklerine bir bebek kokusu çarptı. Memedeki bebeklerin kokusuymdu bu, sütün kokusunu anımsatan hani. Bir kızınkine göre daha yavan, daha yoğun bir koku. Yok canım! Bu kızın bir çocuğu olması, sütünün gelmesi, sütün de memesinden sızması akıl alacak şey değildi. Bundan emin olmak ister gibi Egushi kızın alnıyla yanağına, sonra çeneyi boyuna bağlayan körpe çizgiye baktı. Emin olması için bu ona yetti ama omuzunun üzerine çektiği yorganı azıcık kaldırıp bir göz attı. Memeler emziren bir kadının değildi, apaçıktı bu. Parmaklarının ucuyla yavaşça dokundu. Nem izi yoktu. Öte yandan, bu kızın yirmi yaşından küçük olduğu varsayılsa bile hâlâ ağzının süt koktuğu söylenebilirdi belki ama sadece sözün geliyordu bu, vücudunda bir bebeğinki gibi süt kokusunun kalmış 'olması' akıl alacak şey değildi.

Nitekim kokusu da tam bir kadın kokusuymdu. Bununla birlikte yaşlı Egushi tam o sırada bir süt çocuğunun kokusunu açık seçik duymuştu. Duyuların geçici bir yanıması mıydı bu yoksa? Fakat niçin olsundu böyle bir yanıma? Egushi kendine bunu soruşturuyordu ama boşuna, bir şey anlamıyordu bundan. Bilincinin âni bir aralanışından bu kokunun bulanık anısı yüzeye çıkıvermişti kuşkusuz. Böyle düşünürken, kederin izlerini taşıyan bir yalnızlık duygusu kaplamıştı Egushi'yi. Yalnızlık ve kederden çok, yaşlılığın buz gibi sıkıntısıydı bu. Sonra bu duygunun yerini kıza duyduğu acıma ve sevecenlik hissi aldı, kokusu da gençliğin sıcaklığını anımsatıyordu. Buna belki kendi suçluluğunun utançlı ve soğuk kaygısı da birden karışmış olmalı ki, yaşlı adam kızın bedeninden nağmeler yükseliyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Aşkyla yüklü nağmeler. Egushi kaçmaya benzer bir istek duydu, bakışlarıyla dört duvarı süzdü, fakat kadife perde her yandan kuşatıyordu onu, çıkabilecek hiç bir kapı yokmuş gibi sanki. Tavandan inen ışığın aydınlattığı al kadife yumuşaktı ama hiçbir esinti kımıldatmıyordu onu. Uyuyan kızla yaşlı adamı mahpus tutuyordu.

— «Uyanmıyacak mısın sen? Uyanmıyacak mısın, ha?» Egushi kızın omuzunu tutup sarsmıştı, sonra başını kaldırıp yine sordu : «Uyanmıyacak mısın sen?»

Onu böyle davranmaya iten, benliğinin derinliklerinden fışkırıp kendisini o kıza doğru götüren bir heyecan olmuştu. Kızın uyumuş olması, hiç konuşmaması, yaşlı adamın yüzüne, sesine dek hiç bir şeyi bilmemesi, kısaca orada nasılsa öyle olması, yani karşısındaki Egushi adlı yaratığa hiç aldırılmaz olması... bütün bunlar birden çekilmez gibi görünüyormuştu ona. Kendi varlığı kıza tümüyle yabancıydı. Öte yandan, kızın gözlerini açmasına hiç bir neden yok idiyse de yaşlı adamın eli üzerine uyuyan başının ağırlığı çökmüşü ve kaşlarını hafifçe çatar görünüşü de onun verdiği canlı bir yanıt gibi yorumlanabilirdi. Egushi kızın elini yavaşça bıraktı.

Kızı uyandırmaya bir sarsıntı yetseydi, bu ev esrarlı halini hemencecik yitiriverirdi. Egushi'yi buraya getiren yaşlı Kiga: «Gizli bir Buda ile yatıyormuş gibi oluyor insan,» demişti. Fler ne olursa olsun uyanmıyacak olan bir kadın, «çok seçkin müşteriler» olan yaşlılar için kesinlikle tehlikesiz bir dürtü, bir serüven, bir zevkti. Kesinlikle yaşlı Kiga Egushi'ye: «Bizim gibi insanlar uyutulmuş bir kadının yanında bulundukları o anlarda dirildiklerini, canlandıklarını hissediyorlar,» demişti. Egushi'yi evinde ziyarete geldiği bir gün, bahçenin yosunu üzerine düşen, sonbaharın kuruttuğu bir nesne

görmüş, merak ederek hemen gidip almıştı onu. Bir «oküba» ağacının kırmızı, yuvarlak meyvesiydi bu. Oraya buraya saçılmış birkaç tane vardı bunlardan, Kiga bir tekini yerden almış, parmaklarının arasında yuvarlarken esrarlı evden söz etmiş : «Yaşlanmanın umutsuzluğu benim için çekilmez hale geldi mi oraya gidiyorum,» demişti. «Uzun zamandır bir kadına sahip olma umudunu yitirdim. Ama başından sonuna dek hiç uyanmadan uyuyan kadınları sana hazırlayan kimseler var!»

Hiç bir şeyden söz etmeyen, hiç bir şey işitmeyen, uykuya dalmış bir kadın, artık kadınlara karşı erkekçe davranmaktan âciz bir yaşlı için sanki her şeyden söz etmeye, her şeyi işitmeye hazırmış gibi değil miydi? Bununla birlikte Egushi'nin bu tür kadınlarla ilk denemesiydi bu. Kıza gelince, bu tür yaşlılarla birçok denemeler yapmıştı herhalde. Her şeye boyun eğmiş ve her şeyden habersiz, masum çevresiyle oraya uzanmış, derin bir uykuya dalmış olduğu halde sakın sakın soluk alıyordu. Kimi yaşlılar kızın her yanını okşuyorlar; kimileri de kendi hallerine bakıp hüngür hüngür ağlıyorlardı belki. N'aparlarsa yapsınlar, kız bunların hiçbirini bilemezdi. Egushi kendini buna inandırıyor ama boşuna; herhangi bir işe girişmekten âciz kalıyordu yine de. Elini kızın ensesinin altından mı çekecek, sanki kırılğan bir şeye ellermişçesine binbir özen gösteriyor; fakat aynı zamanda da içindeki, onu hoyratça uyandırma isteği yatışmıyordu hiç.

Yaşlı Egushi elini ensesinin altından çekince, kız yavaşça yüzünü döndürdü, omuzları da bu harekete uydu, kız sırtüstü yattı. Egushi uyanacak sandı, ondan uzak durdu. Kızın yukarıya dönük burnuyla dudakları tavandaki ışıkla aydınlanıyor, gençliğin ışıltısını taşıyordu. Sol elini kaldırıp ağzına götürdü. İşaret parmağını emecekti sanki, uyurken edindiği bir alışkanlık sanırdı bunu insan, ama parmağını hafifçe dudaklarına dayadı, o kadar. Bu sırada dudakları aralanmış, dişleri meydana çıkmıştı. Az önce burnundan, solumuştu, şimdiyse ağzından soluyordu ve nefesinin biraz daha hızlanmış gibi bir hali vardı. Egushi : «Bir yeri mi ağrıyor acaba?» diye sordu kendi kendine. Ama böyle bir hali yoktu herhalde, dudakları aralandığından yanaklarında bir gülümseyiş dolaşıyor derdiniz sanki. Yarı dövmekte olan dalgaların gürültüsü, Egushi'nin kulaklarında daha yakından cınladı yine.

Çatlarken yaptıkları gürültüye bakılırsa, yarın eteği kayalıktı galiba. Kayaların ardında kalan deniz suyu, az -çok gecikerek akıyor olmalıydı. Kızın burnundan çıkardığı soluktan çok, ağzından çıkardığı nefeste belirli bir koku vardı. Ama süt kokmuyordu yine de. Yaşlı adam meraklanmış, birden aklına geliveren o süt kokusunun nereden çıktığını düşünüyordu. «Bu kızın kokusu, kadın kokusu mu acaba?» diye sordu kendi kendine.

Yaşlı Egushi'nin, ağzı hâlâ süt kokan bir erkek, torunu vardı. Bu çocuğun hayali zihninden geçti. Üç kızı da evlenmiş, her biri ona torunlar vermişti. Ama o yalnız torunlarının ağızlarının süt koktuğu zamanı değil de, kızlarını henüz süt çocuğu oldukları sırada kucağında taşımış olduğunu anımsıyordu. Ailesindeki bebeklerin süt kokusunun birden canlanıveren, anısı mı Egushi'nin içinde belirmişti yoksa? Yoo, hayır, uyuyan kıza yüreğinde duyduğu acıma hissinin kokusu olmalıydı bu. Egushi de sırtüstü uzandı ve kıza hiç değmemeye özen göstererek gözlerini yumdu. Başucunda hazır duran uyku ilâcını almak daha iyi olacaktı. Bu uyku ilâcının, kıza verilmiş olandan daha hafif olduğu apaçıktı. Hiç kuşkusuz, ondan önce uyanacaktı. Bu evin esrarı ve çekiciliği yıkılıverecekti yoksa. Egushi başucunda duran kâğıt keseyi açtı, içinde iki beyaz komprime vardı. Bir tanesini yutarsa düşle gerçek arası bir uyuşukluk hali içinde olacaktı. İkisini de yutarsa bir ölüm uykusuna dalacaktı. Komprimelere bakarak : «En iyi çözüm tarzı bu olmaz mı?» diye soruyordu kendi kendine ve işte o zaman sütle ilgili

hoş olmayan, kaygı verici anılar geldi aklına.

Egushi'nin çıkardığı giysileri derlemekte olan kadının rengi atmıştı, öfkeli gözlerle bakıyordu ona:

— «Süt kokuyor bunlar! Süt kokan sîzsınız asıl! Bebek kokusu var bunlarda,» dedi. «Sizin evdeki bebek olsa gerek bu! Evden çıkmadan önce bebeğinizi kucağınıza aldınız! Evet öyle olsa gerek!»

Kadının elleri zangır zangır titriyordu : «Öfff! İğrenç şey, iğrenç şey!» diye bağırarak giysileri ona fırlatmıştı: «İğrendiriyorsunuz beni! Tam sokağa çıkarken bebeği kucağınıza alıp sonra da evime gelmek!» Sesi ürperti veriyordu ama yüzünün ifadesi daha korkunçtu. Kadın geyşaydı, onun metresiydi. Egushi'nin karısı, çocukları olduğunu biliyordu, bunu kabul de ediyordu ama süt bebeği kokusu güçlü bir hınç ve kıskançlık alevinin parlamasına yol açıvermişti onda. O andan başlayarak Egushi ile bu geyşa arasındaki ilişkiler çabucak bozuluvermişti.

Geyşanın tiksindiği koku o sırada ona en küçük kızından geliyordu ama Egushi daha evlenmeden önce bir kızla ilişki kurmuştu. Kızın ana - babası işi, onu çok yakından gözetlemeye kadar vardırırmışlardı ve seyrek buluşmaları da çılgınca bir hal almıştı. Bir gün Egushi yüzünü ondan uzaklaştırırken kızın memesinin başı çevresinde kan damlacıklarının belirdiğini görmüştü. Egushi şaşmıştı buna. Fakat hiç belli etmeden yüzünü, bu kez yavaşça, yaklaştırmış, kanı içmişti. Kendinden geçen kız, hiç bir şeyin farkına varmamıştı. Daha sonra, kızın sarhoşluğu geçince Egushi ona bunu anlatmıştı ama kız : «Ben acı duymadım,» demişti.

Bu iki anının aklına şu sırada gelmesi acayip şeydi, çok uzak bir geçmişte kalmıştı çünkü bunlar. İçinde gömülü olan bu tür anıların, bu kızın süt koktuğu gibi bir izlenimi birden uyandırmaları inanılır şey değildi. Aslında uzak geçmişten sözedilir ama insandaki anılarla silik anımsamalar yalnız eski ya da yeni olduklarına bakılarak yakın yahut uzak diye nitelenemez herhalde. Altmış yıl öncesine ait bir çocukluk olayının belleğimizde iki gün önce geçmiş bir olaydan daha belirli bir halde kalması ve en açık - seçik, en canlı bir halde yeniden ortaya çıkıvermesi, olağan bir şeydir pek âlâ. İnsan yaşlanınca daha belirli tarzda olmaz mı bu? Kişiliği yaratan ve bütün bir yaşama yön veren olayların çocuklukta geçmiş oldukları görülmüş değil midir zaten? Olayın kendisi önemsizdi belki ama bir erkeğin dudaklarının, kadın vücudunun aşağı - yukarı herhangi bir yerinden kan fişkırtabileceğini kendisine ilk kez öğretmiş olan, bu kızın memesinde beliren kan damlacıklarıydı. Kızla olan bu serüveninden sonra bir kadının kanını akıtmaktan kaçınmıştı ama, o kızıdan erkeğin hayatî gücünü arttırabilecek bir armağan elde etmiş olduğu duygusu, işte bu duygu, altmış yaşını geçmiş olduğu bugün dahi silinmemişti hiç.

Daha da önemsiz başka bir olay geçmişti başından : O zaman çok gençti Egushi. Büyük bir şirket müdürünün eşi gizlice bir şey söylemişti ona. Olgun yaşta, adı çok namusluya çıkmış bir kadındı.

Sosyete de birçok dostları da vardı üstelik :

— «Gece uyumadan önce gözlerimi yumarım,» demişti. «Kendimi öptürmekten hoşlanacağım erkekleri saymaya çalışırım. Parmaklarımla sayarım onları. Eğlenceli iştir. Ona kadar varamazsam, pek yalnız hissederim kendimi!»

O sırada O hanım Egushi ile vals yapıyordu. Delikanlı, kadının ona birdenbire bu açıklamayı

yapmasının nedenini anlar gibi oldu : Kadın, kendisini öperse hoşlanacağı erkeklerden birini görmüştü onda demek. Bunun üzerine kadının elini tutan parmaklarını gevşetti. Kadın aldırılmaz bir tavırla :

— «Sadece saymak, o kadar...» demişti ona. Sonra eklemişti: «Siz gençsiniz henüz, Bay Egushi, uyku zamanı yaklaşırkendi o yalnızlık duygusunu bilmezsiniz herhalde. Olur ki bunu duyarsanız kendinize bir eş bulmanız yeter. Ama fırsat çıkarsa deneyin yine de. Öyle günler var ki, hiç değilse benim için çok iyi bir ilâç oluyor bu.»

Kadın bu sözleri biraz sertçe bir sesle söylemiş olduğu için Egushi hiç karşılık vermemişti.

Kadın sadece saymaya kalkıştığını söylemişti ama, sayarken o erkeklerin yüzleriyle vücutlarını da gözlerinin önüne getiriyordu herhalde, ona kadar saymak için az-çok vakte ihtiyacı oluyordu kuşkusuz. Egushi kendi kendine : «Ondan sonra da hareketli düşler görüyor olmalı,» dedi. Tam o sırada da «cami yıkılmış ama mihrap yerinde» denecek yaştaki bu kadının sürdüğü esansın şehvet duygularını gıcıklıyan kokuları birden burun deliklerine çarptı. Kadın uyumadan önce, kendisini öptürmekten hoşlanacağı erkek olarak onu ne tarzda anımsayacaktı acaba? Onun gizli özgürlüğü idi bu, Egushi'nin üstüne vazife değildi. Bunu ne önleyebilirdi, ne de bundan şikâyetçi olabilirdi zaten. Ama haberi olmadan olgun yaşta bir kadının tavrına oyuncak olmak, bir kirlilik duygusu içinde bırakmıştı onu. Bununla birlikte bu kadının sözlerini bugün bile unutmamıştı. Kadın belli etmeden genç Egushi'yi baştan çıkarmak mı istemişti, yoksa öyküsünü onunla alay etmek için mi uydurmuştu? Sonraları bundan kuşku duymazlık edememişti ama bu işten çok sonra bu kadının yalnız söyledikleri kalmıştı aklında. Kadın öleli çok olmuştu. Yaşlı Egushi ise onun söylediklerinde kuşkuya kapılmıyordu artık. Bu namuslu kadın ölünceye dek kaç yüz tane erkeğin öpücüklerini düşlemişti acaba?

Egushi de yaşlanmaya başlarken geceleri uykusu geç geldi mi, ara sıra o hanımın sözlerini anımsamış, kadınları saydığı olmuştu. Fakat işin kolayına kaçmaya yanaşmıyor; öpmekten çok hoşlanacağı kadınları değil de kendileriyle içli - dışlı olduğu kadınları geçiriyordu aklından. Bu gece bile, uyuyan kızın yarattığı süt kokusu izleniminin hayali, eski günlerdeki kız arkadaşını anımsamasına yol açmıştı. Meğer ki tersine, onun memesinde beliren kan damlacıkları Egushi'de birdenbire, bu kızda aklın almayacağı, o süt kokusu hayalini yaratmış olsun. Ama derin uykusundan uyanamıyacak bir güzeli mincıklarken bir daha geri gelmemecesine gitmiş bir geçmişteki kadınların anılarına dalıp gitmek, yaşlıların acınacak avuntularından biriydi belki. Fakat Egushi bir yalnızlık duygusunun izini taşıyan sıcak bir huzur hissediyordu daha çok. Kızın memelerinin ıslak olmadığını parmaklarının ucunu sürerek denetlemekle yetinmişti, fakat bundan sonra, örneğin kızın kendisinden çok geç uyanıp memesinde kan bulunduğunu görerek korkmasına yol açmak gibi hiçbir fesatlık gelmemişti aklına. Memenin biçimi güzel görünmüştü ona. Beri yandan yaşlı adam dalgın dalgın şunu soruyordu kendi kendine : Nasıl olmuştu da bütün hayvanlar arasında yalnız insan dışısının memesi, uzun bir gelişim sonucunda böyle güzel bir biçim edinmişti? Kadın memelerinin eriştiği güzellik, insanlığın ilerleyişinin en göz kamaştırıcı zaferi değil miydi?

Kadının dudakları için de durum aynıydı belki. Yaşlı Egushi'nin aklında yatarken makyaj yapan ya da makyajlarını silen kadınların anıları kalmıştı. Fakat rujlarını şilince dudakları renksizleşiveren; ya da ortaya bulanık, hastalıklı gibi bir renk çıkaran kadınlar da vardı. Yanmasında uyuyan kızın yüzü hafifçe boyalı mıydı, değil miydi? Tavandan dökülen solgun ışığın ve odayı çepeçevre kaplayan kadifenin yansılarında bunu farkedemiyordu ama kızın kaşlarını «alarak» onlara biçim

vermediğinden emindi. Dudakların ve onlar arasından gördüğü dişlerin genç bir ışıltısı vardı. Örneğin kokulu bir madde çiğnemek gibi hiçbir uydurma çareye başvurmamıştı ama soluğunda genç kadınların ağızlarından çıkan hoş koku vardı. Egushi çok geniş ve koyu renkte halkalarla çevrili memelerden hiç hoşlanmıyordu ama kızın omuzunu örten yorgam gizlice kaldırdığı zaman görebildiği kadarıyla memeleri küçüktü henüz, şeftali rengindeydi. Kız sırtüstü yatmakta olduğundan, Egushi oraya göğsünü yaslıyabilir, kızın dudaklarını öpebilirdi. Öpülmesi hoşla gitmeyecek bir kadın değildi o, tersine. Egushi'nin yaşında bir erkek için genç bir kadına karşı böyle davranmak önemli bir kazanç olurdu kuşkusuz ve birçok tehlikelerin göze alınmasına değerdi; Egushi bunu da, bu eve gelen yaşlıların içine gömülmeleri gereken sevinci de kolayca anlıyordu. Bunlar arasında çılgın kimseler de vardı herhalde, Egushi onların davranışlarını' aşağı yukarı sezebiliyordu. Bununla birlikte kız uyuduğu, herşeyden de habersiz olduğu için, onun orada öylece görmekte olduğu güzelliği ne kirleniyor, ne bozuluyordu. Egushi bu çirkin, şeytanca oyuna başvuracak kadar alçalmadıysa bunun nedeni, kızın uykusunda da güzel oluşundandı. Egushi ile öteki yaşlılar arasındaki fark şu olmak gerekti herhalde : Erkekliğini yapacak kadar bir şeyler kalmıştı onda, öteki yaşlılar için ise kızın derin bir uykuya dalmış olması çok gerekliydi. Yaşlı Egushi pek de üstüne varmadan, iki kez uyandırmaya çalışmıştı onu. Diyelim ki kız hiç beklenmediği halde gözlerini açtı, ona ne yapmak istediğini Egushi kendisi de bilmiyordu. Bununla birlikte kıza sevecenlik beslediği için böyle yapmıştı. Ama hayır, kendisinde iş olmadığı yolunda bir duygu beslediğinden ve korktuğundan yapmıştı bunu belki.

— «Nasıl da uyuyor!» Böyle mırıldanmasa da olurdu, ihtiyar bunu farkederek ekledi: «Ebedî uyku diye adlandırılan nesne değil bu! Bu kız bile, ben bile!..»

Bu acayip gecenin sabahında da herhangi başka bir gecenin sabahında olduğu gibi, canlı uyanacağından emin bir insan olarak, gözlerini yumdu. İşaret parmağını dudakları üzerinde tutan kızın bükük dirseği, onu rahatsız ediyordu. Egushi bileğini tutup kolu kızın yanısıra uzattı. Bunu yaparken eli, kızın nabzına değmişti. Nabız işaret parmağı ile orta parmağının arasına aldı. Nabız atıyordu, büyüleyiciydi, çok da düzenliydi. Solunum sakindi, Egushi'ninkine göre daha yavaştı. Rüzgâr ara sıra damın üzerinden esiyordu ama bu, demin olduğu gibi, Egushi için kışın habercisi olan gürültü değildi artık. Yarı döven dalgaların gürültüsü - gerçi bunu daha güçlü olarak duyuyordu ama - hafiflemişti ve denizden yükselen bu gürültünün yankılanışı, kızın bedeninden gelen bir müzik gibi görünüyordu; beri yandan yüreğin, bilekteki nabızın işlemlerini sağlayan atışları da bu müziğe tempo tutuyordu sanki.

Yaşlı adamın gözkapakları içinde bembeyaz bir kelebek müziğe uyarak oradan oraya uçuşuyordu. Egushi kızın nabzını bıraktı. Hiçbir yerden değiniyordu ona artık. Ağızının kokusunda, vücudunun kokusunda, saçlarının kolcusunda kaba olan hiçbir şey yoktu.

Memesinde boncuk boncuk kan damlacıkları beliren kız arkadaşı vardı hani: Onunla birlikte Kuzey yolundan Kyoto'ya doğru savuştukları günler yine geldi hatırına. Bunu şu anda böylesine canlı tarzda anımsayışının nedeni, bu saf kızın bedeninden çıkan sıcaklığın içine gömülmüş olmasındandı belki. Kuzey illerini Kyôto'ya. bağlayan demiryolu üzerinde birçok ufak tüneller vardı. Trenin bu tünellerden birine, her girişinde kızın kaygıları yeniden depreşiyor, dizini Egushi'nin dizine değdirip elini sıkıyordu onun. Tren tünelden çıkınca da bir tepenin ya da küçük bir köyün üzerinde bir gökkuşağı beliriveriyordu.

Kız bu küçük gökkuşaklarından her birini gördükçe : «Aman ne hoş!» ya da : «Aman ne güzel!» diye

bağırıyordu ama her tünelden çıkışında çevresine bakınca bir gökkuşağı buluverdiği, bunun renkleri de artık ayırılmıyacak kadar soluklaşmaya başladığı için, sonunda kız bu acayip bollukta bir uğursuzluk belirtisi görmeye başlamıştı:

— «Bizi izliyorlar mı yoksa? Kyôto'ya gidersek bizi orada yakalıyorlar! Eve getirince de bir daha sokağa çıkmama izin vermiyecekler!» dedi.

Egushi tam o sırada üniversiteden ayrılıp bir iş bulmuştu. Görünüşe göre Kyoto'da oturamazdı. Onun için, eğer kızla birlikte canına kıymazsa, günün birinde Tokyo'ya- dönmek zorunda olduğunu çok iyi biliyordu. Ama küçük gökkuşaklarını görünce aklına kızın gizli güzellikleri geldi, bunu da zihninden çıkaramaz oldu bir türlü. Kanavawa ırmağının kıyısındaki bir otelde hayranlıkla seyretilmişti bunları. Karın toz halinde yağdığı bir geceydi. Genç Egushi bunca güzellik karşısında şaşırıp kalmıştı; soluğu kesilmiş, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı bu yüzden. Ondan sonra yıllar boyu tanıştığı kadınların hiçbirinde böyle güzellik görmemişti bir daha. Bu yüzden kıza daha çok değer vermiş, sonunda da şöyle düşünmüştü: Kızın bu gizli güzellikleri, onun duygularındaki güzelliği de gösteriyordu. Bu düşünceyi çok aptalca bularak gülmek istemişti ama o, kendisi için bir sürü isteği de peşinden sürükleyen bir gerçek haline gelmişti. Bugün bile, yaşlılık günlerine dek sarsılmamış güçte bir anıydı bu onun için. Ailesinin gönderdiği bir adam kızı Kyoto'dan alıp evine götürmüş, az sonra da evlendirmişlerdi onu.

Hiç beklemediği bir zamanda, Ueno parkındaki Shinobazu gölünün kıyısında ona rastlamıştı. Sırtında taşıdığı bir bebekle geziniyordu. Çocuğun başında beyaz yünden bir başlık vardı. Göldeki nilüferlerin solduğu mevsimdeydiler. Egushi bu gece uyuyan kızın yanındayken gözkapasının içinde uçuşan ak bir kelebek görüyordu ya : «O bebeğin beyaz başlığı yüzünden mi bu acaba?» diye sordu içinden.

Kıza Shinobazu gölünün kıyısında rastladığı zaman : «Mutlu musun?» gibilerden, pestenkerani bir sözden başka söyleyecek şey bulamamıştı. O da: «Evet, mutluyum!» diye karşılık vermişti hemen. Verebileceği bundan başka yanıt da yoktu herhalde.

— «Niçin böyle bir yerde bir bebekle tek başına geziniyorsun?»

Bu acayip soru karşısında kız bir şey söylemeden Egushi'ye bakmıştı.

— «Kız mı, oğlan mı?»

— «Kız ayol! Belli olmuyor mu?»

— «Senin bu bebeğin benim çocuğum olmasın sakın?»

— «Yok canım! Aldanıyorsun!»

Gözlerinde bir öfke parıltısıyla kız, başını sallamıştı.

— «Yaaa! Ama olur a, bu çocuk benimse, sen de bunu şimdi değil, yirmi otuz yıl sonra bile olsa, bana söylemek istersen, söyle emi, yalvarırım!»

— «Aldanıyorsun! Gerçekten aldanıyorsun! Seni sevdiğimi unutmuş değilim ama bu

çocuk üzerinde kuşkuya kapılayım deme sakın, n'olur! Onun başına dert açmaktan başka şeye yaramaz bu!»

— «Yaaa!»

Egushi bebeğin yüzünü daha yakından görmek için ayak dirememişti ama uzaklaşmakta olan kadının silüetini uzun süre gözleriyle izlemişti. O da bir süre yürürdükten sonra dönmüştü, tek bir kez. Egushi'nin gözleriyle kendisini izlediğini görünce birdenbire adımlarını hızlandırmıştı. Ondan sonra da Egushi ona rastlamamıştı hiç. On yıldan fazla oluyor, o kadının öldüğünü duymuştu. Ömrünün altmış yedi yılı boyunca ölüm hısımlarının, tanıdıklarının kimilerini alıp götürmüştü ama bu kızın anısı taptaze kalmıştı hep. Bebeğinin beyaz başlığına, vücudunun gizli güzelliklerine, memesindeki kana sımsıkı bağlı olan bu anı, her zaman için öylesine canlıydı. Kızın eşsiz bir güzellikte olduğunu Egushi'nin dışında belki hiç kimse bilemezdi bu dünyada. Kendisi de yakında ölünce, kızın anısının bu dünyadan sonsuza dek silineceğini aklına getirerek seviniyordu. Kız ürkmüştü ama, yine de sahte utangaçlık göstermeksizin Egushi'nin kendisine bakmasına razı olmuştu. Huyu böyleydi belki ama, güzelliğini kendisi bilmiyordu herhalde. Onun gözüne görünmüyordu bu çünkü.

Kyoto'ya gelince Egushi ile kız sabahleyin erken bir bambu koruluğunda gezinmişlerdi. Bambuların yaprakları doğan güneşin altında gümüş gibi parıltıyor, rüzgârda titreşiyorlardı. Bu yaşa gelmişti ama hâlâ anımsıyordu : Yapraklar inceydi, yumuşaktı, gümüş varaklarını andırıyorlardı tıpkı, sapları da gümüşten yapılmışa benziyordu. Korunun kıyısında dikenlerle yaban gülleri çiçek açmışlardı. Pek mevsimi değildi bunun galiba, ama yolu zihninde böyle görüyordu o. Bambu koruluğundan çıktıktan sonra berrak bir derenin boyunca ilerlemişler, coşkun bir çağlayanla karşılaşmışlardı. Suların serpintisi güneşte ışıldıyordu ve serpintilerin içinde kız ayaktaydı, çıplaktı. Olacak şey değildi ama, yaşlı Egushi için bilemediği bir zamandan beri gerçekten olmuş gibiydi bu. Yaşlanalı beri Kyoto yakınlarındaki bir tepede ne zaman çamların iri gövdelerini görse, zihninde bu kızın hayali canlanıyordu. Bununla birlikte bu geceki gibi belirli olarak çok seyrek görünmüştü ona bu hayâl. Uyuyan kızın gençliği bunu ortaya çıkarmış olacaktı herhalde.

Egushi iyice uyanıktı ve artık uyuyacağını da sanmıyordu pek. Küçük gökkuşaklarını hayran hayran seyreden kızın dışındaki kadınların anılarını hatırlamaya da hiç istekli değildi zaten. Uyuyan kıza dokunmaya ya da onu tepeden tırnağa çıplak görmeye de istekli değildi nitekim. Yüzü - koyun yattı, başucundaki kâğıt keseyi yine açtı. Evdeki kadın bunun uyku ilâcı olduğunu söylemişti ona ama ne çeşit bir ilâçtı bu? Kıza verilen ilâcın tıpkısı mıydı? Egushi çekine çekine bir komprimeyi ağzına aldı, bol su ile yuttu. Uyumadan önce alkol aldığı oluyordu ama uyku ilâcı kullanmıyordu öteden beri. Onun için hemen o anda uykuya daldığını hissetti. Sonra da bir düş gördü. Bir kadını kucaklamıştı ama kadının dört tane bacağı vardı ve bu dört bacakla onun kımıldamasına olanak vermiyordu. Kadının kolları da vardı. Egushi hayal - meyal uyanır gibi oldu ama bu dört bacak kendisine acayip görünmekle birlikte, hiçbir rahatsızlık duymuyordu bu yüzden, vücudu da sadece iki bacağın vereceğinden çok daha tatlı bir duygunun izlenimini taşıyordu. Bu ne biçim ilâçtı ki böyle düşler gördürüyordu size? diye düşündü yarı - bilinçsiz. Kız dönmüş, sırtını çevirmişti kendisine, kaba etlerini ona dayamıştı. Herhalde kız başını çevirdi diye daha çok heyecanlanan Egushi, düşle gerçek arasındaki bu halin tatlılığı içinde parmaklarını, sanki taramak istermiş gibi, her yana saçılmış uzun saçların arasına soktu ve uykuya daldı.

O zaman hiç hoş olmayan ikinci bir düş gördü. Bir doğumevinde Egushi'nin kızı bir aykırı yaratık

doğurmuştu. Çocuğun acayıplığı neresindeydi, yaşlı adam uyandığında bunu anımsıyamıyordu iyice. Artık anımsamadığına göre, anımsamak istemiyordu da ondan, herhalde. Ne olursa olsun, korkunç bir biçimsizlikti bu. Çocuğu lohusadan saklamışlardı hemen. Bununla birlikte lohusa doğum odasındaki ak perdeyi kendine siper ederek yaklaşmış, çocuğu parçalamaya başlamıştı. Ondan kurtulmak için yapıyordu bunu. Egushi'nin arkadaşı olan bir hekim, sırtında beyaz gömleğiyle kadının yanında duruyordu. Egushi de oradaydı ve seyrediyordu. İşte o sırada bu korkulu rüyanın verdiği sıkıntıyla iyiden iyiye uyanmıştı artık. Kendisini her yandan kuşatan kırmızı perde şaşırttı onu. Yüzünü iki eliyle örttü, alnını uğuşturdu. Neydi anlamı bu korkunç rüyanın? Bu evdeki uyku ilâcının içinde büyülu bir şeyin bulunmasına hiçbir neden yoktu. Sapıkça zevkler peşinde koşarak buraya gelmişti ya, bunun için mi sapıkça zevklerin rüyasını görüyordu? Rüyasında üç kızından hangisini görmüş olduğunu bilemiyordu ama, araştırmaya da istekli değildi hiç. Üçü de herşeyleri yerli yerinde çocuklar doğurmuşlardı zaten.

O anda kalkıp gidebilseydi, Egushi yapardı bunu. Bununla birlikte, daha derin bir uykuya dalmak için, başucunda duran öbür komprimeyi de yuttu. Soğuk suyun boğazından inişini hissetti. Uyuyan kız deminki gibi sırtını dönmüştü ona. Günün birinde bu kızın tümüyle aptal, ya da çok çirkin bir çocuk doğurmasının imkânsız olmadığını düşünerek elini onun tombul omuzuna koydu : «Bana dön bakıyım,» dedi. Kız sanki onu işitmiş gibi, kuzu kuzu döndü. Birdenbire elinin birini Egushinin göğsüne koydu, üşümüş gibi ürperdi, bacaklarını ona doğru uzattı. Bu çok sıcak kızın üşümüş olması, akıl alır şey değildi pek. Ağzından mı, yoksa burnundan mı geldiğini Egushi'nin pek bilemediği hafif bir inilti çıkardı.

— «Sen de mi korkulu rüya gördün yoksa?»

Böyle dediği sırada yaşlı Egushi uykusunun uçurumuna dalıverdi çabucak.

II

«Uyuyan Kızlar»ın evine bir kez daha gelebileceğini yaşlı Egushi düşünmemişti. Ya da hiç değilse, orada geceyi ilk kez geçirdiğinde eve dönme isteğini duyacağını aklından geçirmemişti. Sabah olup da gitmek için kalktığında, bu ruh hali içindeydi hâlâ.

O günden beri iki hafta kadar geçmişti ki, telefon etti: «Bu akşam gelebilir miyim?» diye sordu. Oradan yanıt veren ses, kendisini karşılayan kadının sesi olsa gerekti ama alıcıda bu sesi daha gizli bir yerden gelen soğuk bir fısıltı gibi duyuyordu :

— «Hemen yola çıkacağım, diyorsunuz. Saat kaçta doğru burada olacaksınız yani?»

— «Durun bakayım, saat dokuzu biraz geçse, diyelim!»

— «Bu denli erken gelmeniz işime gelmez. Size eşlik edecek kız o saatte gelmiş olmayacak, gelse bile uyumuş olmayacak henüz...»

Yaşlı adam şaşırdığı için susmuştu. Kadın ekledi:

— «Sizin için kızı saat on bire doğru uyutabilirim. O saate doğru gelin lütfen!.. Bekliyeceğim sizi.»

Kadın sakın sakın konuşmuştu ama ihtiyarın yüreği, tersine, daha hızla çarpmıştı. Ağzının içi kupkuru:

— «Olur, akşama görüşürüz öyleyse,» dedi.

«Kızın uyanık olmasının ne önemi var? Uyumadan önce onu bana tanıtsanız isterdim!» Pek önemsemeden, hatta yarı - alaylı bir tavırla buna benzer bir şeyler söyleyebileceğini düşünmekle birlikte, sorusu ağzında kalmıştı. Bu evin yazılı olmayan kuralları dikilmişti karşısına. Bu kuralların acayıplıkları ölçüsünde tıpatıp uymak gerekiyordu onlara. Bu kurallar bir tek kez bile çiğnense, ev bayağı bir genelev haline geliverecekti. Yaşlıların peşinde koştukları o yürekler acısı şey de, gördükleri bulanık rüyalar da geri gelmemecesine yokolup gidecekti. Telefonda kendisine.: «Akşamın saat dokuzu çok erken, kız uyumuş olmaz, saat on birde uyuturuz onu size,» denildiğini duyunca, Egushi ürperen göğsünde arzusun ânî sıcaklığını duymuştu. Hiç beklemediği bir keşif olmuştu bu onun için. Sanki kendisini gündelik yaşamın bayağı gerçeklerinden birdenbire sıyrılmaya çağırmışlar gibi, bir şok etkisi yapmıştı bu onda. Kız uyuyacağı, hiç bir zaman da uyanmayacağı için olmuştu bu.

Bir daha hiç ayak basmayacağını sandığı bu eve on beş gün bile geçmeden dönmek isteyişi belki çok erkendi, belki çok geçti ama ne var ki, hiç bir dürtüye karşı durmak zorunda da kalmamıştı. Tersine, yaşlılığın bu içler acısı eğlencesini yenilemek için herhangi eğilim duymamıştı. Bu türlü bir eve muhtaç olan öteki yaşlılar kadar tiritleşmiş de değildi zaten. Bununla birlikte, orada geçirmiş olduğu o ilk gece kötü bir izlenim de bırakmamıştı onda hani. Gerçi suçlu olduğu apaçıktı ama, Egushi şu sonuca vermişti: Altmış yedi yıllık ömrü boyunca bir kadınla böylesine uslu bir gece geçirmiş değildi hiç. Ertesi sabah, uyandığı andan başlayarak, böyle olmuştu bu. Uyku ilâcı etkisini yapmışa benziyordu, saat sekizde, her zamankine göre çok geç uyanmıştı çünkü. Yaşlı adamın bedeni hiçbir yerde kıza değiniyordu. Kızın gençliğinin sıcağı ve hoş kokusu içinde uyanışı, çocuklukta görülen, bir tatlılık içinde olmuştu.

Kız ondan yana dönmüştü. Bazı biraz ileride, gövdesinin üstü gerideydi, öyle ki, çenenin gölgesinde, o yeni yetme kız boynunda belli belirsiz bir çizgi meydana gelmişti. Uzun saçları yastığın ardına dek saçılmıştı. Egushi'nin gözleri, kızın sımsıkı kapalı dudaklarından ayrılmış, kirpikleriyle kaşları üzerinde dolaşırken o, kızın eldeğmemiş olduğuna inanmaktan çekinmemişti. Mesafe çok kısa olduğundan, yakını görmeyen gözleri her kirpiği ya da kaşların her kılını seçemiyordu. Yine gözleri yakını göremediği için kızın - ayva tüylerini seçemediği -teni, tatlı bir parlaklıktaydı. Yüzden boyuna dek hiç bir yerde tek bir ben yoktu. Yaşlı adam gece gördüğü korkulu rüyayı unutmuştu ve elinde olmaksızın kıza karşı sevgi duyduğundan, sanki kendisi de onun tarafından seviliyormuş gibi, çocukça bir duygu kapladı yüreğini. Kızın memesini araştırdı, kaşla göz arasında avucunun içine aldı. Bu değişle acayip bir duygu şimşek gibi çarptı onu, kendi anasının, daha ona gebe kalmadan önceki memesiydi bu sanki. Yaşlı adam elini geri çekti ama bu duygu göğsünden omuzuna dek geçmişti içinden.

Bitişik odanın bölmesinin yivler üzerinde kayarak açıldığını duymuştu.

Randevucu kadın :

— «Uyandınız mı?..» diye seslenmişti. «Kahvaltınızı hazırladım...»

Egushi kurulmuş makine gibi: «Evet!» diye yanıt vermişti. Pencerenin tahtadan iç kanatlarının

yarığından içeriye süzülen güneşin aydınlığı, kadife perdenin üzerinde bir ışık çizgisi meydana getiriyordu. Ama yine de bu gün ışığı, odanın tavanından dökülen belirsiz aydınlığa hiç bir şey eklemiyordu.

Kadın : «Çayınızı koyayım mı?» diye ayak diremişti.

— «Evet!»

Yataktan çıkmak için dirseğine dayanan Egushi, öbür eliyle kızın saçlarını hafifçe okşamıştı.

Yaşlı adam, müşterinin kız uyanmadan önce kaldırıldığını anlamıştı ama kadın acele etmeden kahvaltıyı veriyordu ona. Kız saat kaç kadar uyutuluyordu acaba? Bununla birlikte Egushi saygısız sorular sormamak gerektiğini düşünerek aldırılmaz bir tavırla :

— «Güzel kız, yavrucak,» demişti.

— «Evet. Güzel rüyalar gördünüz mü?»

— «Güzel rüyalar gördürdü bana!»

Kadın lâkırdıyı değiştirmek için : «Rüzgârla dalgalar yatıştı bu sabah,» «pastırma yazı denen şey olsa gerek bu,» demişti.

On beş gün sonra bu eve yaptığı ikinci ziyarette Egushi'ye hâkim olan duygu, ilk seferindeki gibi merak değildi de, bir sıkılma ve utanma hissinin yanısıra, az - çok bir coşkunculuk, bir azgınlık haliydi. Saat dokuzdan on bire dek bekleme zorunluğunun sıkıcılığı, yerini bulanık bir dürtüye bırakmıştı.

Geçen günkü kadın gelip sürgüyü açmış, kapıda onu karşılamıştı. Duvardaki oyukta aynı kopye tablo asılıydı, hep. Çay da ilk seferki kadar iyidi. Egushi ilk seferkinden daha heyecanlıydı ama, eve her zaman gelip giden birinin edasıyla oturmuştu. Güzün renklerine bürünmüş dağ manzarasını seyretmek için döndü. Dalgın dalgın :

— «Buralar sıcak, onun için akçaağaçların yaprakları kızarmadan önce büzülüp kıvrılıyorlar. Karanlıktı da bahçeyi iyi göremedim, ama...» dedi.

Kadın aldırılmaz bir tavırla yanıt verdi: «Öyledir belki. Hava soğudu. Elektrikle ısınan bir battaniye koydum yatağa. İki kişilik, iki tane de düğmesi var, böylece istediğiniz sıcaklığa göre ayarlıyabilirsiniz.»

— «Böyle bir battaniyeyi hiç kullanmamıştım.»

— «Hoşunuza gitmezse kendi tarafınızı söndürebilirsiniz her zaman, ama kızın tarafını yanık bırakın lütfen...»

Yaşlı adam kadının : «Kız çıplak da ondan,» demek istediğini anladı.

«İki kişiden her birinin tek bir battaniye ile istediği sıcaklığı elde edebilmesi ustalıklı iş doğrusu!»

— «Amerika'dan geliyor bu battaniye de ondan... Ama kıza şaka yapmak için onun tarafındaki düğmeyi kapamaya kalkışmayın lütfen! Hava ne denli soğuk olursa olsun yine de uyanmıyacaktır, bunu anladınız herhalde...»

— «...»

— «Bu akşamki kız geçen günkünden daha yatkındır bu işlere.»

«Ne dediniz?»

— «O da güzel kızdır. Ama hiç bir kötülük yapmadığınıza göre, o da güzel bir kız olmasaydı...»

— «Geçen günkü kız değil bu demek?»

— «Hayır, bu akşamki kız... Aynı kız değil diye canınız mı sıkıldı yoksa?»

— «O kadar maymun iştahlı değilim ben!»

— «Maymun iştahlı mı? Böyle dediğinize göre, ona bir şey mi yaptınız yoksa?» Kadının sesindeki yavan ton değişmelerinde, Egushi alaycı bir eda sezer gibi oldu.,

— «Müşterilerimizden hiç biri, hiç bir şey yapmaz asla. Hiç bir tehlikesi olmayan seçkin müşterileri kabul ederiz biz.»

İnce dudaklı kadın, yaşlı adamın yüzüne bakmıyordu. Egushi küçük düşürüldüğü için tir tir titriyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu. Alt tarafı, karşısındaki kadın her rezilliğe yatkın soğukkanlı, bayağı bir randevucudan başka şey miydi ki?

— «Hem maymun iştahlı olmanız, kendi bileceğiniz iş. Kız uyumuştur, kimle yattığını bilmeyecek bile. Geçen günkü de, bu akşamki de sizle ilgili hiç bir şey bilmiyor. Onun için, maymun iştahlılıktan söz etmek biraz da...»

— «Gerçekten öyle! İnsanlara özgü ilişkiler değil bunlar!»

— «Siz nasıl anlıyorsunuz bunu?»

Erkekliği kalmamış bir ihtiyarla istenerek uyutulmuş bir kız arasındaki ilişkiler, «insanca ilişkiler» değildi ama bu sözü bu eve girdikten sonra söylemek tuhaf kaçıyordu biraz.

Kadın yaşlı adamı yatıştırmak istermiş gibi güldü. Acayip biçimde genç sesiyle : «Maymun iştahlı olmak hoşunuza gidiyorsa kim bundan alıkoyuyor sizi?» dedi. «Geçen seferki kız çok hoşunuza gittiyse, gelecek sefer bize şeref verdiğinizde onu uyu+uruz, ama bu sefer de bu akşamki kız olsaydı keşke, dersiniz kesinlikle.»

— «Öyle mi sanıyorsunuz? Bu işlere yatkındır o, demiştiniz. Boyuna uyuduğuna göre, yatkınlığı hangi anlamda olabilir?»

— «Bu...»

Kadın kalktı, bitişik odanın kapısındaki anahtarı çevirdi, içeriye bir göz attı, sonra anahtarı Egushi'nin önüne koydu.

— «Buyurun! İyi uykular!»

Egushi yalnız kalınca ibrikten çaydanlığa sıcak su koydu, sakın sakın çayını içti. Hiç değilse bu işi sakın sakın yapmaya niyetliydi ama fincan elinde titriyordu. Kendi kendine : «Yaşlılık yüzünden titremiyorum, yooo, hayır! Seçkin bir müşteri değilim ben henüz! Kesinlikle değilim!» diye homurdandı.

Bu eve gelip hakaretlerle, küçümseyişlerle karşılaşan yaşlıların öcünü almak için, evin yasaklarını çiğneseydi n'olurdu acaba? Kızın kendisi için, ona karşı insanca davranmak olmaz mıydı bu? Ona verilen uyku ilâcının ne güçte olduğunu bilmiyordu ama, kızı uyandırmak için yeterince erkeklik gücü kalmıştı kendisinde belki. Yaşlı Egushi böyle yargı yürütüyordu ama yüreğinde gerekli coşkunluğu, azgınlığı bulamıyordu.

Bu eve gelip giden içler acısı ihtiyarların korkunç tiritliği, birkaç yıla kalmadan kendisinde de başlamak üzereydi. Geçmişin altmış yedi yılı boyunca arzuların uçsuz bucaksızlığını, dibi bulunmaz derinliğini ne dereceye dek ölçmüştü nihayet? Sonra, yaşlıların çevresinde genç tenli, körpe tenli sayısız güzel kızlar doğar. Zavallı yaşlıların alabildiğine hayâl ettikleri arzular, geri gelmemecesine geçip gitmiş günler için yaptıkları hayıflanmalar sonuçlarını, bu esrarlı evdeki yolsuz işlerde bulmuyorlar mıydı? Egushi daha geçen sefer: «Bu uyuyan, fakat hiç uyanmıyacak kızlar, yaşlılar için yılların dış geçiremeyeceği bir özgürlüğü canlandırmıyorlar mı acaba?» diye sormuştu kendi kendine. Uyuyan ve konuşmayan bu kızlar, yaşlılara hoşlanacakları dille hitabediyorlardı herhalde.

Egushi kalktı, bitişik odanın kapısını açınca hemencecik sıcak bir koku şaşırttı onu. Gülümsedi. Ne vardı üzülecek? Kızın iki eli dışarıdaydı, battaniyenin üzerinde duruyordu. Tırnaklarında pembe bir cilâ vardı, dudaklarına yağlı bir ruj sürmüştü. Sırtüstü yatıyordu.

Egushi: «Bu, işe yatkın, hem de nasıl!» diye mırıldandı ve yaklaştı: Kızın yanakları al aldı ama battaniyenin ılıkılığı içinde kan, yüzüne çıkmış olmalıydı. Yoğun bir kokusu vardı. Üst gözkapakları kaim, yanakları yuvarlak, boynu beyazdı, kadife perdenin al rengini yansıtacak kadar beyazdı hem. Gözlerini yumuş tarzıyla uykudayken bile insanı gıcıklayan bir hali vardı. Uzakta ve arkasını dönmüş duran Egushi soyunurken, kızın ılık kokusu gelip onu sarıvermişti. Odayı dolduruyordu bu koku.

Yaşlı Egushi geçen günkü kızla yaptığı gibi çekingen duracağa benzemiyordu. Uyanık ya da uyumuş olsun, bu kız kendiliğinden çekiyordu erkeği. O derecede ki, eğer Egushi evin yasaklarını çiğnemek zorunda kalırsa bunun sorumluluğu kıza ait olacaktı. Gelmekte olan zevki önceden tatmak istermiş gibi, Egushi gözlerini kapayarak kımıltısız durdu ve bu, onun benliğinin derinliklerinde bir delikanlılık ateşinin uyanmasına yetti. Randevucu kadın bu geceki kızın ötekinden daha iyi olduğunu söylemişti ama böyle bir kızı bulabilmiş olması şaşırtıcı şeydi. Bunu düşününce, yaşlı adam evi daha kaygı verici buldu. Kıza dokunmak yürekliliğini gösteremiyordu gerçekten ve onun kokusunun içinde büyülenmiş bir halde, öylece duruyordu. Egushi kokulardan anlamı-yordu ama bu kızın koku kullandığı kesindi. Hemencecik tatlı bir uykuya dalabilseydi, bundan daha büyük mutluluk olamazdı.

O da bunu dileycek durumdaydı. İçinden : «Yakından bakalım bir,» dedi, yavaşça kıza sokuldu. Kız çevik bir hareketle ona dönerek buna yanıt verir göründü. Aynı zamanda ellerini içeriye soktu, onu kucaklamak istercesine ileriye uzattı.

— «Ne o? Söyle bakayım, uyandın mı? Uyandın mı, ha?»

Böyle diyerek Egushi geri çekildi, kızın çenesini tutup salladı. Çok kuvvetle mi sarsmıştı kıızı? Kesin olan şu ki kız, sanki ondan kurtulmak istercesine, yüzünü yastığa doğru çevirdi. Dudaklarının kıyıları aralandı. Egushi'nin işaret parmağının tırnak ucu kızın bir iki dişine değdi hafifçe. Egushi parmağını çekmeden kımıltısız durdu. Kız da dudaklarını oynatmadı. Hiç bir şey onun yalandan uyuduğunu sandırabilecek gibi değildi, derin bir uykuya dalmıştı çünkü.

Bu geceki kızın geçen seferkinin aynı olmayışına şaşan Egushi bunu randevucu kadına da açıklamıştı ama, her gece peşpeşe uyku ilâcı verilen kızların, sonunda bundan zarar göreceklərini anlamak için akıllı olmak gerekli değildi. Öte yandan Egushi gibi yaşlıları «maymun iştahlı» olmaya zorlamanın, kızların sağlığı bakımından daha iyi olacağı da düşünülebilirdi. Bununla birlikte bu ev birinci katta birden fazla müşteri kabul edemezdi. Egushi giriş katında durumun nasıl olduğunu bilmiyordu tabii, ama orada müşterilerin kullanabilecekleri bir odanın bulunduğu varsayılsa bile, birden fazla oda bulunacağı sanılamazdı. Bundan da, yaşlılar için uyutulan kızların çok sayıda olmadıkları gibi bir sonuca varılabilirdi. Bu birkaç kız, ilk geceki gibi, şimdiki gibi birbirlerinden güzel miydiler böyle? Egushi'nin parmağı değince kızın dişlerine hafifçe yapışkan bir madde sürülmüş gibi bir halleri vardı bunların. İhtiyarın parmağı dudakları arasından kayarak diş dizisini izledi : İki kez, üç kez bir yana, sonra öbür yana doğru. Dudakların dışının kuruymuş gibi bir halleri vardı ama içerdeki nemlilik bu yana da geçiyor, parlak ve pürüzsüz hale sokuyordu orayı. Sağda, dışarıya doğru çıkmış bir diş vardı. Egushi bu diş baş parmağı ile işaret parmağı arasına almak istedi. Ondan sonra da parmağını dişlerin içyüzleri üzerinden geçirmek istiyordu ama kız, uyumakla birlikte, çene kemiklerini sımsıkı kapalı tutuyordu, Egushi de açamadı onları bu yüzden. Parmağını geri çektiği zaman üzeri kırmızı bir madde ile kaplanmıştı. Neyle silecekti bu dudak rujunu? Yastığın yüzüne sürse, leke yüzü -koyun yatı-tığı sırada kızın kendisi tarafından yapılmış gibi görünecekti ama öyle gibisine geldi ki, ilkin parmağını yalamazsa, ruj hiç çıkmayacaktır. Tuhaf değil mi, ruja bulanmış parmağını ağzına götürceğini düşününce bir kirlilik duygusu hissetti. Bunun üzerine yaşlı adam parmağını kızın alınının üstündeki saçlara sürttü. O böylece işaret parmağıyla başparmağının uçlarını silerken, beş parmağı saçlara değdi. Bunun üzerine parmaklarını saçların içine daldırdı, çok geçmeden saç yığını giderek daha hoyratça karıştırmaya başladı bu parmaklar. Kızın saçlarının ucundan bir elektrik akımı çıkarak ihtiyarın parmaklarına geçiyordu. Saçların kokusu gittikçe daha inatçı bir hal alıyordu. Elektrikli battaniyenin nemli sıcaklığı içinde kızın kokusu da daha sürekli oluyordu. Egushi saçlarla oynarken bunların çıkış tarzlarını, özellikle uzun ensede meydana getirdikleri pürüzsüz ve güzel çizgiyi hayranlıkla seyrediyordu. Kızın saçları arkadan kısa kesilmiş, özenle yukarıya doğru kaldırılmıştı. Alınının üzerine yer yer uzun, yer yer kısa olarak, tabii bir halde dökülüyorlardı. Yaşlı adam alındaki saçları kaldırdı, kaşlarla kirpikleri seyretti. Bir elinin parmaklarıyla saçları öylesine derinden karıştırdı ki başın derisine değdi.

İhtiyar Egushi: «Uyanmadı hâlâ!» dedi ve. kızın başını elleri arasına alarak sarstı. Bunun üzerine kız sanki canı yanmış gibi kaşlarını kımıldattı, yüzü - koyun yatmak için yarım dönüş yaptı. Bu yüzden vücudu, ihtiyarinkine daha da yaklaştı. İki kolunu dışarıya çıkardı, sağ kolunu yastığın üzerine koydu,

elinin sırtına da sağ yanağını dayadı. Bu durumda Egushi elin parmaklarını görebiliyordu ancak. Hafifçe aralıktı bu parmaklar, bu yüzden serçe parmak kaşın altında bulunuyor, dudakların altından da işaret parmağının ucu çıkıyordu. Başparmak çenenin altında gizliydi. Biraz aşağıya dönük olan dudakların kırmızılığı, dört uzun tırnağın kırmızılığı ile birleşerek yastığın beyaz yüzünde tek bir leke oluşturuyordu. Sol kol dirsekten büküktü, elin sırtı da Egushi'nin gözlerinin altındaydı hemen hemen. Yanakların yuvarlak tombulluğuna göre parmaklar ince uzundu ve bacakların da böyle ince uzun olacaklarını getiriyordu hatıra. Yaşlı adam ayağının tabanıyla kızın bacaklarını araştırdı. Sol elin parmakları da hafifçe aralıktı ve gevşekti. Yaşlı Egushi yanağını bu elin üzerine koydu. Ağırlığın altında kol, omuza dek kımıldadı ama eli çekecek gücü bulamadı. Yaşlı adam bir süre böyle kımıltısız durdu.

Kız iki kolunu dışarıya çıkarırken omuzlarını biraz kaldırmış, bu yüzden kolun ek yerinde körpe tombullukta bir kabarıklık oluşmuştu. Egushi battaniyeyi omuzun üzerine çekerken, avucunu da yavaşça bu kabartının üzerine kapadı. Dudakları elin sırtından kola doğru ilerledi. Omuzun kokusu, ensenin kokusu çekiyordu onu. Kızın omuzuyla sırtı boydan boya kasılmış, sonra hemen gevşemişti, deri ihtiyarın eline yapıştı.

Buraya gelerek hakaretlerle, küçümseyişle karşılaşan yaşlıların öcünü bu uyuyan köleden alma zamanı gelmişti Egushi için. Bu evin yasaklarını çiğneyecekti. Bundan sonra da buraya artık ayak basamıyacağını biliyordu. Her şeyden önce kızı uyandırmak umuduyla, hoyrat davrandı ona karşı. Fakat eldeğmemiş olduğunun açıkça belli oluşu karşısında hemencecik durdu.

— «Vay canına!» diye bağırdı, geri çekildi. Solunumu düzensizdi. Yüreği küt küt atıyordu. Birden vazgeçişinin değil de şaşkınlığının sonucuydu bu, görünüşe göre.

Yaşlı adam gözlerini yumarak yatışmak için kendini zorladı. Kendisi için yatışmak, genç bir erkeğe göre o denli güç değildi. Kızın saçlarını çekine çekine okşayarak gözlerini yeniden açtı. Hep öyle yüzü - koyun yatıyordu. Bu yaşta bir fahişe hâlâ kız olsun, ne demekti bu? Yine de bir fahişeydi o pek âlâ. Kendini buna inandırmaya çalışıyordu boş-yere, fırtına geçince ihtiyarın kıza karşı beslediği duygu ile kendisine karşı beslediği duygu değişmiş, onun yeniden başlamasına engel olmuştu. Hiç bir şeye hayıflandığı yoktu. Uyumakta olan kendinden geçmiş bir kadına ne yaparsa yapsın, hiç önemi yoktu bunun. Ama birdenbire duymuş olduğu şaşkınlığın anlamı ne olabilirdi?

Kızın gıcıklayıcı güzelliğiyle şaşıran Egushi, elinde olmadan sorumsuzca davranmıştı ama bu, kendine şunları sormasına yol açmıştı: Bu evin yaşlı müşterileri oraya zavallı sevinçlerini, güçlü iştahlarını, derin kederlerini kendisinin sandığından çok daha fazlasıyla mı getiriyorlardı acaba? Hatta bunun yaşlılığın tasasız bir oyunu, ucuz tarafından gençliğe bir dönüş olduğu sanılsa bile tâ derinlerde hiç bir pişmanlığın diriltemeyeceği, hiç bir çabanın şifaya kavuşturamayacağı bir şeyler saklı bulunuyordu herhalde. Böylesine gıcıklayıcı bir kızın, bütün «yatkın»lığına karşın eldeğmemiş olarak kalabilmesi, görünüşe göre ne yaşlıların gösterdikleri saygının, ne verdikleri söze bağlı kalma kaygısının değil de, korkunç şekilde tiritilmiş olmalarının belirtisiydi daha çok. Kızın el değmemişliği, çelişik olarak, yaşlılığın korkunçluğunu gösteriyordu.

Kızın yanağının altında duran sağ eli uyuşmuş olmalıydı, çünkü onu başının üzerine kaldırdı ve iki üç kez parmaklarını yavaş yavaş açıp kapadı. Saçlarını karıştırmakta olan Egushi'nin eline hafifçe değdi eli. Egushi bu eli tuttu. Parmakları pürüzsüz ve parlaktı, biraz soğuktu. Sanki ezmek istermiş gibi,

yaşlı adam var gücüyle sıkı bu eli. Kız sol omuzunu kaldırdı, yarı-dönük, sol kolu havada sallandı, sonra sanki Egushi'nin boynuna dolanmak istermiş gibi, aşağıya düştü. Bununla birlikte, gevşek ve güçsüz olan kol, gelip boynuna dolanmadı. Kızın, Egushi'den yana dönük olan yüzü çok yakındaydı; öyle ki, yakını seçmeyen gözleri bu yüzü beyaz ve silik görüyordu ama gür kaşları, çok kara bir gölge saçan kirpikler, göz kapaklarıyla yanaklarının kabarıklığı, uzun boynu... bütün bunlar Egushi'nin bir fındıkçı ile karşılaştığı yolundaki ilk izlenimini güçlendiriyordu. Memeler biraz sarkıktı ama gerçekten dolgundu ve meme başlarının çevresindeki halkalar, genç bir Japon kızı için geniş ve şişkindi. Yaşlı adam elini kızın sırtından aşağıya kaydırды, bacaklara dek indi. Kalçadan başlayarak sert ve narindi bunlar. Bedenin üstü ile altı arasındaki gözle görülür uyumsuzluk, kızın el değmemiş olmasından ileri geliyordu herhalde.

Artık yatışan yaşlı Egushi, kızın yüzüyle boynunu seyrediyordu. Teni, al kadife perdenin belirsiz yansısına iyice uygun düşmekteydi. Randevucu kadının «her işe yatkındır» diyebildiği bu kızın vücudu, yaşlıların elinde oyuncak olmasına karşın, bir kızoğlankız vücudu olarak kalmaktaydı. Bu da yaşlıların tiritleşmiş olmalarından, kızın derin bir uykuya daldırılmış bulunmasından ileri geliyordu ama: «Böyle gıcıklayıcı görünüşlü bir kız, yaşantısında ne hengâmeler geçirmiş olmalı kim bilir?» diye düşündü Egushi; içinde de baba sevecenliğini andırır bir duygu yer ediyordu. Onda da yaşlılığın izleri belirmeye başlamıştı bile. Kızın orada paraya olan düşkünlüğünden ötürü uyuduğu apaçıktı. Bununla birlikte, parayı veren yaşlılar için böyle bir kızın yanında yatmak kesinlikle dünyada eşi bulunmaz bir zevkti. Kız hiç uyanmadığından, yaşlı müşteriler kocamışlığın tiritliğine özgü aşağılık duygusuna kapılmaktan kurtuluyorlar; hiç çekinmeden kendilerini muhayyilelerine ve kadınlara ilişkin anılarına bırakma olanağını buluyorlardı. Uyanık bir kadın için ödediklerinden çok daha fazlasını acımadan vermeyi bunun için mi kabul ediyorlardı acaba? Uyuyan kızın yaşlı adamla ilgili hiç bir şeyi bilmeyişi de ihtiyarı ferahlatıyor olsa gerekti. Müşteri de kendi bakımından kızın yaşama koşulları ve kişiliği üzerinde hiç bir bilgi sahibi değildi. Bunu sezebilecek hiç bir olanağı yoktu, kızın giyiniş tarzına dek her şeyden habersizdi çünkü. Yaşlıların bir de önemli nedenleri vardı ki o da, sonradan çıkabilecek dırıltılardan korkacak durumda olmayışlarıydı. Fakat gömüldükleri derin karanlığın tâ dibinde bu acaip ışık da vardı.

Bununla birlikte yaşlı Egushi, tek söz söylemeyen, gözlerini açmayan, kısacası Egushi adlı bir yaratığın varlığını kabul etmeye hiç bir tarzda tenezzül etmeyen bir kızla bu türlü ilişkilere alışamıyordu. İçinde beliren bir boşluk ve tatminsizlik duygusunu silemiyordu. Bu gıcıklayıcı kızın gözlerini görmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Sesini duymak, onunla konuşmak istiyordu. Uyuyan bir kızın vücudunu elleme isteği pek güçlü değildi ve bunun yanı sıra bir acıma duygusu vardı daha çok. Bununla birlikte onu kızoğlankız bularak şaşırان Egushi, yasakları çiğnemekten vazgeçtiğine göre, öteki yaşlıların yaptıkları ayıp şeyleri yapmaya kararlıydı. Bu geceki kızın, uykusunda, ötekine göre daha canlı olduğuna inanıyordu. Flem korkusundan, hem değişinden, hem davranışlarından apaçık belli oluyordu bu.

Tıpkı geçen seferki gibi, Egushi başucunda kendisi için hazırlanmış iki tane uyku hâpı bulmuştu. Bununla birlikte: «Acaba bu gece uyumak için bunları erken alacak yerde kızı daha uzun zaman mı seyretsem?» diye düşünüyordu. Kız uykusunun arasında sık sık kımıldamaktaydı. Bir gecede yirmi, otuz kez dönüyordu belki. Sırtını çevirmişti ama sonra hemen ondan yana dönmüşti. Bunu yaparken de koluyla onu araştırmıştı. Elini kızın dizine koyan Egushi, bu dizi kendisine çekti.

Kız zor işitilen bir sesle: «Yooo, hayır!» dedi.

— «Uyandın mı?» Gözlerini açacağını sanarak, kızın dizini daha çok kendine çekti. Diz hiç direnmeksizin ondan yana büküldü. Egushi kolunu kızın başının altına soktu, hafifçe kaldırıp sarstı.

Kız: «Aaaa, nereye gidiyorum ben?» dedi.

— «Uyandı! Uyansana hadi!»

Kız: «Hayır, hayır!» dedi, yüzünü Egushi'nin omuzuna doğru kaydırıldı. Sarsılmasını önlemek istiyordu sanki. Alm Egushi'nin boynuna değdi, saçları burnuna batıyordu: Acıtacak kadar hem.

Egushi, saçların kokusuyla tıkanır gibi olarak, yüzünü uzaklaştırdı.

Kız: «N'apıyorsunuz canım? İstemiyorum!» dedi.

Yaşlı adam: «Bir şey yaptığım yok sana!» diye yanıt verdi ama kız uykusunun arasında konuşmuştu. Uyurken Egushi'nin yaptığı hareketleri yanlış mı anlamıştı, geceki yaşlı müşterilerinden bir başkasının kendisine oynadığı kötü oyunları rüyasında yeniden mi yaşamıştı yoksa? Her ne olursa olsun, onunla konuşmaya benzer bir işe girişebildiği için Egushi'nin yüreği daha hızlı çarptı, kızın uyurken söyledikleri ipsiz sapsız şeyler de olsa hattâ. Sabaha karşı onu uyandırmak mümkün olabilecekti] belki. Bununla birlikte ihtiyarın kıza söylemiş olduğu sözler, uykusunun arasında bile onun kulağına erişebilmiş miydi acaba? İhtiyarın söylediği sözlerle yanıt vermekten çok, vücudunun geçirdiği sarsıntı karşısındaki tepki yüzünden konuşmuş değil miydi rüyasında? Onu şöyle bir tokatlamayı, ya da çimdiklemeyi düşündü ama, yavaşça kollarının arasına çekmeyi daha uygun buldu. Kız ne karşı koydu, ne bağırdı. Güçlkle soluk alıyor olmalıydı. Hafif soluğu yaşlı adamın yüzüne değiyordu. Egushi'nin solunumu ise gittikçe düzensiz bir hal alıyordu. Savunmasız bir halde kendini sunan kız, ikinci defadır ki Egushi'yi baştan çıkarmaktaydı. Diyelim ki kızlığını kaybetti, ertesi gün nasıl üzülecekti kim bilir? Kızın yaşantısı ne gibi bir yön alacaktı bu yüzden? Başına ne gelirse gelsin, sabaha dek hiç bir şeyin farkına varmıyacaktı nasıl olsa.

— «Anne!» Kız boğuk bir çığlık koparmıştı.

— «Yok bir şey, yok! Gidiyor musun? Bırakın beni, bırakın...»

— «Ne görüyorsun rüyada? Bir düş bu, düş diyorum sana!»

Böyle diyerek Egushi kızı rüyadan kurtarabilmek için daha güçlü sıkıyordu. Annesini çağırırken kızın sesinde sezilen keder, Egushi'nin yüreğini kapladı. Memeleri yaşlı adamın göğsüne ezilîrcesine yapışmıştı. Kollarını kımıldattı. Rüyasında Egushi'yi kucaklamaya çalışırken annesi mi sanıyordu onu? Ama hayır, uyurken bile, eldeğmemiş olsa bile kesinlikle gıcıklayıcı olarak kalıyordu. Egushi'nin öyle gibisine geliyordu ki, altmış yedi yılda böylesine gıcıklayıcı bir kadını, böyle tenini tenine bastırarak tutmamıştı hiç bir zaman. Bir masalın şehvetli olabileceği varsayılabilirse bu kız, böyle bir masaldan çıkmaydı işte.

Bu yüzden Egushi kızı büyücü gibi değil de, bir büyü'nün kurbanı olarak görmekteydi. Bunun yanı sıra, «uyumuş olmakla birlikte, yaşıyordu. Yani başka bir deyişle, bilinci derin bir uykuya dalmıştı

ama vücudu, bütün dişiliğiyle uyanık olarak kalmaktaydı. Karşısında artık bir insan bilinci değil de yalnız ve yalnız bir kadın vücudu vardı. Onun, yaşlılara eşlik etmek için, çok iyi yetiştirilmiş olması mümkün müydü, randevucu kadına : «Bu işe yatkındır,» dedirtecek kadar hem?

Egushi, kızı sımsıkı tutan kolunu gevşetti ve kızın çıplak kolunu sanki kendisini kucaklıyormuş gibi görünecek biçimde yerleştirdi, kız da uysal uysal onu kucakladı gerçekten. Yaşlı adam kımıldamadı artık. Gözlerini yumdu. Her yanını sıcak bir esriklik kapladı. Hemen hemen bilinç dışı bir kendinden geçişti bu. İhtiyarların bu eve gelerek tattıkları zevki ve mutluluk duygusunu anlar gibi oldu. Ve bu ihtiyarlar burada yaşlılığın kimsesizliğinden korkunçluğundan ya da- sefaletinden başka, kendilerini mutluluğun zirvesine çıkaran genç bir yaşamı da armağan olarak bulmuyorlar mıydı? Kocamışlığın sonuna ulaşmış bir erkek için, kendisini çıplak bir kıza kucaklatarak dertlerini unutabileceği tek bir an dahi bulunamazdı herhalde. Bununla birlikte, bu iş için uyutulmuş bir kurbanı, çok temiz niyetlerle satın alınmış bir nesne mi sayıyorlardı, yoksa gizli bir suçluluk duygusunda ayrı bir zevk mi buluyorlardı? Yaşlı Egushi'ye gelince o, dertlerini unutmuştu ve sanki kızın da bir kurban olduğunu unutmuş gibi, ayağını oradan oraya götürerek kızın ayağının ucunu araştırıyordu. Kızın vücudunun, değmediği tek noktası orasıydı çünkü. Ayak parmakları uzundu, zarif hareketlerle kımıldıyorlardı. Ayağın parmak kemikleri, elinkiler gibi, aynı hareketle bükülüp açılıyorlardı ve yalnız bu bile, dayanılmaz bir kadının güçlü çekiciliğindeki etkiyi yapıyordu Egushi'nin üzerinde. Bu kız uykusunda bile yalnız ayak parmaklarını kullanarak âşıkane söyleşiler yapabiliyordu. Bununla birlikte yaşlı adam onların kımıldılarını, kuşkusuz çok toy ve acemice, fakat büyüleyici bir müzik gibi dinlemekle yetindi, bir süre de izledi bunu.

Kız rüya görmüştü galiba, ama rüyası sona ermiş miydi? Egushi içinden : «Alt tarafı, rüyada değil bu da, bilinçsiz olarak yapılan ikili bir konuşma ve bir ihtiyarın fazlaca ileri gittiği her sefer, ona karşı komak için edinilmiş bir alışkanlık,» diye düşündü. Uyurken bile tek söz söylemeden, yalnız vücudunu kullanarak kendisiyle konuşabilen bu kızdan yayılan çekici havanın içine dalmış haldeydi, fakat tutarsız sözler de söylese, onun sesini duymak arzusuyla kıvranışı, bu evin esrarını henüz öğrenemeyişinden ileri geliyordu her halde. Yaşlı Egushi kızın yanıt vermesi için ne söylemek, ya da vücudunun neresine dokunmak gerektiğini şaşkın şaşkın soruyordu kendi kendine.

— «Rüya görmüyor musun artık? Annenin bir yere gittiğini mi gördün rüyanda?» dedi ve çukurluklarda durarak, eliyle kızın belkemiğinden aşağıya doğru indi. Kız omuzunu kımıldattı ve yüzü -koyun yattı yeniden. Yüzü Egushi'ye dönüktü hep, sağ. eliyle yastığın kıyısını hafifçe sıkıyordu. Sol kolu da ihtiyarın yüzü üstünde durmaktaydı. Ama bir şey söylememişti yine de. Egushi onun sakin soluklarının sıcaklığını duyuyordu. Kol, yüzünün üzerinde, sanki dengesini bulmak istiyormuş gibi, kımıldadı. Egushi iki eliyle tuttu onu, gözlerini üstüne koydu. Kızın uzun tırnaklarının ucu Egushi'nin kulak memesine batıyordu hafifçe. Bileğin ek yeri sol gözkapağının üzerinde bükülmüştü; öyle ki, ön kolun en dar bölümü gözkapağını örtmekteydi. Yaşlı adam böyle kalmak istedi, kızın elini iki gözünün üzerine bastırdı. Göz yuvarlaklarına geçen ten kokusu öyleydi ki, Egushi yeni ve zengin bir görüntünün yükseldiğini duyuyordu içinden. Tam bu mevsimde, güz sonunun güneşinde, Yamato'daki bir eski manastırın yüksek duvarı dibinde açmış iki üç kış şakayiki; Esinlenmiş Ozanlar Tapınağının üzeri örtülü dış gezi yerinin kıyısındaki bahçede açmış sazanka türü ak kamelyalar; sonra - ama bahardaydı bu, Nara'da -eğrelti otları, salkım çiçekleri ve Tsubakidera'da gördüğü, çiçeklerle kaplı «Yaprak döken Kamelya...»

«Haaa, eveeet!» Evli olan üç kızının anısı bu çiçeklere bağlıydı. Üç kızıyla yaptığı yolculuk sırasında gördüğü çiçeklerdi bunlar ama kızlardan bir tekiyle yapmıştı bu geziyi belki. Evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra onlar bu geziyi pek iyi anımsamıyorlardı belki ama Egushi çok iyi anımsıyordu onu ve ara sıra aklına geldikçe karısına söz ediyordu bu çiçeklerden. Karısı, evlenişlerinden sonra bile, kızlarından babaları kadar uzaklaşmış gibi bir izlenim uyandırmıyordu ve kendileriyle hâlâ çok sıkı - fıkı olduğundan, örneğin, evlenişlerinden önce onlarla bir gezi sırasında hayran hayran çiçek seyretmiş olmak gibilerden bir olaya o denli önem vermiyordu pek. Annenin katılmadığı bir gezinin çiçekleri söz konusuydu zaten.

Kızın eliyle örttüğü gözlerinin içinde Egushi, çiçek görüntülerinin bir çıkıp bir kaybolduğunu görüyor; kızlarını evlendirdikten bir zaman sonra ailesine yabancı kişilerle ilgilendiği sırada günü gününe duyduğu hisleri yeniden yaşıyordu. Bunun üzerine bu kızı da o zamanın genç kişilerinden biri saymak derecesine vardırdıyordu işi. Yaşlı adam elini çekmişti ama kızın gözlerinin üstünde kımlıtsız duruyordu. Egushi'nin üç kızından yalnız en küçüğü Tsubakidera'daki «Yaprak Döken Kamelya»yı görmüştü; bir veda gezisiydi bu, kızı evden ayrılmadan on beş gün kadar önce; ve bu kamelyanın çiçeklerinin görünüşü, en sürekli görünüşlerden biriydi. En küçük kızı evleneceği sırada özellikle üzücü eziyetler etmişti kendisine. İki delikanlının kendisiyle evlenmek için birbirlerine girmeleri bir yana, bu yarışmada kızlığını da yitirmişti. Egushi de her şeyden önce, oyalansın diye bu geziyi yapmaya çağırmıştı onu.

Çiçeklerini kesik başlar gibi tümüyle döken kamelyalar uğursuz sayılır ama, Tsubakidera'daki, dört yüz yıllık olduğu söylenen ulu bir ağaçtır, türlü renkte çiçekler vardır üstünde; çifter çifter olan çiçekleri oldukları gibi kopup düşmezler de taçyapraklarını dökerler; bu yüzden ona «Yaprak Döken Kamelya» denmiş olsa gerek.

Papazın genç karısı: «Taç yapraklarını bir dökmeye başladı mı günde beş altı sepet tutar bu,» demişti Egushi'ye.

Sonra : «Bu kocaman kamelyanın çiçek yığını gün ışığını karşıdan aldığı zaman değil de, arkadan aldığı zaman daha güzel aydınlanır,» diye eklemişti.

Egushi'nin kızıyla birlikte oturmakta olduğu gezi yeri batıya bakıyordu, güneş de batmak üzereydi. Ağacın ardında bulunuyordu bu yüzden. Işığı arkadan alan dev kamelyanın yaprakları öylesine sıkı, iyice açmış çiçekler öylesine kalın bir örtü halindeydi ki, bahar güneşinin ışınlarını geçirmiyorlardı. Güneşin ışığı ağacın içine yayılıyordu, bu yüzden de alacakaranlığın olgün aydınlığı onun silüetini bir ayna gibi sarmıştı sanki. Tsubakidera gürültülü, kalabalık bir mahalledeydi ve görünüşe göre bahçede dev kamelyadan başka görülecek şey yoktu pek. Egushi'nin gözü de ondan başkasını görmüyordu zaten. Çiçeklerle büyüldüğü için kentin gürültülerini bile duymuyordu hattâ.

— «Ne göz kamaştırıcı bir çiçeklenme bu!» demişti kızma.

Papazın genç karısı yanıt vermiş: «Sabah kalkınca yeri görmez insan bazan, öylesine çiçekle örtülüdür,» demişti. Egushi ile kızını yalnız bırakıp gitmişti sonra. Türlü renklerdeki çiçekler gerçekten ağacın üstünde mi, yalnız orada mı bitiyorlardı acep? Gerçekten de kıvılcık çiçekler vardı, ak çiçekler vardı, rengârenk çiçekler vardı ama, Egushi gidip olayı incelemektense ağacın tümünü seyretmeyi işine daha elverişli buluyordu. Dört yüz yaşındaki kamelya, çiçeklerinin gözalıcı

bolluğunu sere serpe ortaya döküyordu. Batan güneşin ışınları ağacın içine doğru emiliyordu sanki, bu çiçek yığnında da sıcak bir hava hüküm sürüyor gibiydi bu yüzden. Pek öyle rüzgâr da yoktu ama çiçeklenmiş küçük dalların uçları kımıldıyordu ara sıra.

Bununla birlikte bu ünlü ağaç, genç kızı babası kadar büyülemişe benzemiyordu. Gözlerini yarı - kapamış, kamelyadan çok kendi benliğini seyrediyordu belki. Üç kızından en çok bunu severdi Egushi. O da en küçük kız olarak şımarıyordu hani. İki ablası evlendikten sonra daha da çok hem. Ablaları biraz da imrendiklerini belli ederek : «Damadı içgüveysi alırsınız da küçüğü evde alıkoyarsınız belki, ha?» diye sormuşlardı annelerine. Karısı da sonradan bunu Egushi'ye söylemişti. Kızlarının en küçüğünün neşeli bir mizacı vardı. Çok sayıda erkek arkadaşı olmasını ana - babası yersiz buluyorlardı ama bu delikanlılar çevresini sardılar mı, genç kızın keyfi pek yerinde görünüyordu. Bununla birlikte anasıyla babası, özellikle bu delikanlıları evde ağırlayan anası, bunlardan ikisinin genç kızı sevdiklerini çok iyi anlamışlardı. İçlerinden bir tanesi de onun kızlığını bozmuştu. Bir süre evde bile kızın ağzını bıçak açmaz olmuştu. Olur olmaz şeylere, örneğin âdet bezlerini kullanırken bile sinirlenmeye başlamıştı bu yüzden. Anne, kızında bir şeyler olduğunu hemencecik anlamıştı. Belli etmeden sorguya çekmiş, kız da uzun boylu çekinmeden her şeyi açıklamıştı. Delikanlı bir mağazada çalışıyor, bir apartımanda oturuyordu. Anlaşıldığına göre, çağrısı üzerine kız onun apartımanına gitmişti. Annesi:

— «Evlenecek misin bu çocukla?» diye sormuştu.

Kız : «Yooo, kesinlikle hayır!» diyerek annesini şaşkına çevirmişti. Anne : «Kıza zorla sahip oldu herhalde,» diye düşündü. İşi kocasına da açtı, sorunu tartıştılar. En değerli şeyini berbat etmişler gibisine geliyordu Egushi'nin, ama kızının vakit geçmeden öbür delikanlıyla nişanlandığını duyunca daha çok şaştı.

Karısı üstüste : «Ne dersin? Bırakalım yapsın mı bu işi?» diye sormuştu.

Egushi: «Nişanlısına söz etmiş mi bundan? Anlatmış mı ona bunu?» demiş, sesi kesin bir eda edinmişti.

— «Sormadım! Ben de şaştım bu işe çünkü... Sorayım mı dersin?»

— «Yok canım!»

— «İnsan evlenmek istediği birine böyle bir hatayı söylemese daha iyi eder, susmak daha az tehlikelidir, herkes böyle düşünür hiç değilse. Ama kızın huyuna suyuna, ruh haline bağlı bir şey bu ne de olsa. Belki işi gizledi diye korkunç acılar da çekebilir tek başına.»

— «Her şeyden önce ana - baba olarak biz 'evet' diyecek miyiz bu nişana? Henüz kesinleşmedi bu, Öyle değil mi?»

Bir delikanlının baştan çıkarttığı kızın hemencecik öbürü ile nişanlanmasının doğal bir şey olacağını Egushi'nin akli almıyordu kuşkusuz. İkisinin de kızlarını sevdiğini ana-baba farketmişlerdi tabî. Egushi çocukların ikisini de tanıyordu, birinin ya da öbürünün kızma uygun bir koca olacağını

düşünmeye dek vardırırmıştı işi. Bununla birlikte kızının böyle damdan düşercesine nişanlanması, geçirdiği sarsıntının bir tepkisi anlamına gelmiyor muydu? Birine olan öfkesinden, tiksınmesinden, hıncından, küskünlüğünden ötürü öbüründen yana mı dönmüştü? Ya da birinden yana düş kırıklığına uğrayınca ötekine mi sarılmak istemişti? Böyle bir kızın, kendisini ayartan delikanlıya duyduğu tiksinti ölçüsünde ve bir çelişme sonucu, ötekine büyük bir eğilim duyması da ihtimal dışı sayılamazdı ayrıca. Bir çeşit öcalma tarzıydı bu belki, ya da umutsuzluk yüzünden yapılmış, ne idüğü pek anlaşılamıyan bir çeşit yakışksız davranıştı.

Bununla birlikte kendi kızının başına böyle bir iş gelebileceğini hiç bir zaman aklına getirmiş değildi Egushi. Her baba için de durum aynı olsa gerektir her halde. Ne olursa olsun, çevresini erkek arkadaşların sardığı bu kızın neşeli, özgür ve kendine güvenir olarak kaldığını görünce içinin ferahlamış olduğu belliydi. Her şeye karşın bir kez olan olmuştu ya, bunun hiç bir şaşırtıcı yanı olmadığını görüyordu, tersine. Kızının vücudu herhangi bir kadınınkinden başka türlü değildi. Erkeğin isteğine katlanmak için yapılmıştı. Bunun üzerine kızının böyle bir durumda takınabileceği çirkin tavırla gelmişti aklına birden ve büyük bir aşağılık ve utanç duygusu kaplayıvermişti içini. Kızının iki ablasını balayı yolculuğuna çıkarken gördüğünde buna benzer hiç bir şey duymamıştı oysa. Sonunda da anlamıştı ki. bir erkek kıзма karşı ateşli bir tutku duymuştu, o da öyle bir yaradılıştaydı ki, buna karşı koyamamıştı. Bir baba için olağandışı bir ruh hali miydi bu yoksa?

Nişanı hemencecik onaylamamıştı ama, buna açıktan açığa karşı da çıkmamıştı. Bu iki delikanlının kızlarını ele geçirmek için epeyce çekiştiklerini ana ile baba çok sonra öğrenmişlerdi.

Bunun üzerine Egushi kızı alıp Kyôto'ya götürmüştü, «Yaprak Döken Kamelya»yı olanca görkemi içinde hayran hayran seyrettiklerinde ise evlenmenin yakında yapılması kararlaştırılmış bulunuyordu zaten. Dev kamelyanın için boğuk bir uğultu ile doluydu. Bir arı topluluğuydu bu herhalde.

Evlenişinden iki yıl sonra küçük kız, bir oğlan getirmişti dünyaya. Kocasının bu çocuk için deli olur gibi bir hali vardı. Ara sıra pazar günleri genç evliler Egushi'nin evine gelip de karısı annesiyle birlikte yemek pişirirken, kocası da ustalıkla bir tavırla çocuğa şişeden süt emziriyordu. Egushi bu hali görünce karı - kocanın anlaştıklarını düşünmüştü. Onlar gibi Tokyo'da oturmakla birlikte, genç kadın evleneli beri ana - babasının evine hiç gelmiyordu. Fakat tek başına geldiği bir gün Egushi :

— «Eeee, nasıl gidiyor işler?» diye sorguya çekmişti onu.

Kızı : «Nasıl mı? Mutluyum, nasıl olacak işte!» diye karşılık vermişti. Genç evliler aralarında olup bitenleri ana - babalarına söylemeye hiç yanaşmazlar kuşkusuz, kızı ise karakteri gereği kocasına ilişkin konularda daha çok konuşkan davranıyordu ama Egushi'nin içi tam anlamıyla rahat değildi ve bir şeyler kurcalayıp duruyordu zihnini. Beri yandan kızı yeni evli bir eş olarak gelişip serpilmişti âdeta ve güzelleşmişti de. Bu halin genç kızlıktan genç kadınlığına geçişi gösteren fizyolojik bir değişmeden başka şey olmadığı düşünülse bile, psikolojik alanda ufacık bir gölge bulunsa bu çiçek parlaklığı olmazdı onda kuşkusuz. Çocuğunun doğuşundan sonra sanki vücudunun içine varıncaya dek yıkanmışçasına pırıl pırıl bir hal almış, kendisine de bir çeşit huzur gelmişti. «Uyuyan Kızlar»ın evinde, kızın kolu gözkapaklarının üzerinde dururken Egushi'nin aklına, çiçeklenişinin bütün görkemi içindeki «Yaprak Döken Kamelya»nın hayali bunun için mi gelmişti acaba? Ne Egushi'nin kızında, ne şuracıkta uyuyan kızda o kamelyanın zengin görünüşünden hiç bir şey yoktu tabî. Bununla birlikte insan türünden bir kızın vücudundaki zenginlik, yalnız onu görmekle ya da yanmasında uslu akıllı

uyumakla öğrenilebilecek nesne değildi. Bir kamelyanın çiçekleriyle hiç bir tarzda kıyaslanamazdı bu. Kızın kolundan Egushi'nin göz kapaklarına geçen nesne hayatın akımıydı, hayatın ritmiydi, hayatın çağrısıydı, yaşlı bir insan için de hayata bir dönüştü. Ağırlığı bir zamandır yorgun gözlerinin üzerine çökmüş olduğundan, Egushi kolu eliyle tutup kaldırdı.

Sol kolu dayanak noktasından yoksun kalınca, ya da Egushi'nin göğsüne sımsıkı yapışmış olduğunu hissetmenin sıkıntısı yüzünden kız, sanki onunla karşı karşıya gelmek istermiş gibi, yarı -döndü. İki kolunu göğsü üzerinde bükerek parmaklarını birleştirdi. Yaşlı adamın göğsüne değiyordu bunlar. Eller dua eder gibi birleşmişti. Sevecenlik dolu bir dua etme hali. Yaşlı adam bu bitişik elleri avuçlarının içine aldı. Bunu yaparken kendisi de dua ediyormuş gibisine geldi, gözlerini yumdu. Bununla birlikte, uyuyan bir genç kızın ellerine değince yaşlı bir erkeğin duyduğu kederken başka şey değildi bu herhalde.

Gecenin karanlığında durgun denize yağan yağmurun gürültüsü, yaşlı Egushi'nin kulaklarına geldi. Uzaktan uzağa bir gürleyiş de sonra; bir arabanın gürültüsüne değil, kışın ara sıra duyulan, belli belirsiz bir gök gürültüsüne benziyordu. Egushi kızın bitişik ellerini birbirinden ayırdı, sonra baş parmağın dışındaki dört parmağın kıvrımlarını teker teker açtı, seyretti onları. İnce uzun parmakları ağzına alıp ısırarak geldi içinden. Serçe parmağında ısırıklarla kan izleri görse, kız yarın uyanınca ne düşünürdü ki? Kızın kolunu kendi gövdesinin üzerine doğru açtı. Koyu renk ve şişkin halkalı tombul memeleri gördü o zaman. Sarkıktılar azıcık. Elleriyle şöyle bir tarttı onları. Elektrikli battaniyenin ısıttığı vücudun kalan bölümü gibi sıcak değillerdi de, ılıktılar. Alnını iki meme arasındaki yarığa dayamak istedi ama yüzünü oraya yaklaştırdı kızın kokusu yüzünden geriledi. Yüzü - koyun yattı, başucunda hazır duran uyku ilâcını aldı, bu kez iki komprimeyi birden yuttu. Geçen gece, bu eve ilk geldiğinde bir tek komprime yutmuştu ilkin; korkulu bir rüya görüp uyanınca ikinci komprimeyi yutmuştu ancak, ama bunun orta malı, beylik bir şey olduğunu anlamıştı hemen. Çok geçmeden uykuya daldı.

Yaşlı adam kızın zorlu hıçkırıklarıyla uyandı. Ağlama gibi duyduğu şey, gülmeye dönüştü.

Sonra da uzadı bu gülüş. Egushi kolunu kızın gövdesi üstüne dolayarak sarstı:

— «Rüya bu! Rüya canım! Ne gördün rüyanda bakayım?»

Uzun gülüşü izleyen suskunluk kaygı vericiydi. Beri yandan, hâlâ uyku ilâcının etkisi altında olan Egushi, yastığın yanına koyduğu kol saatini güç - belâ alıp saate baktı. Üç buçuk olmuştu. Yaşlı adam kızı göğsüne bastırdı, kalçalarından tutup çekti ve onun sıcaklığında uykuya daldı.

Sabahleyin bu kez de kadının seslenişiyle uyandı yine :

— «Uyandınız mı?»

Egushi ses çıkarmadı. Kadın gizli odanın kapısına yaklaşp kulağını tahtaya mı yapıştırmıştı? Egushi bunu düşününce irkildi. Her halde elektrikli battaniyenin sıcaklığından olsa gerek, kızın omuzları açığı, kollarından birini başının üzerine uzatmıştı. Egushi örttü onu.

— «Uyandınız mı?»

Egushi yine yanıt vermedi, başını battaniyenin altına soktu, çenesiyle kızın memesinin başına değiyordu. Birden ateşlenerek kolunu kızın sırtına do. ladı, bacağına da dolayıp kendine doğru çekti onu.

Kadın üç dört kez hafifçe kapıya vurdu.

— «Beyefendi! Beyefendi!»

— «Kalkıyorum! Şimdi hemen, durun da giyineyim!» Yanıt vermeseydi kadın kapıyı açıp içeriye girecekmiş gibisine geldi.

Bitişik odaya bir leğen, diş macunu getirilmişti. Kadın ona kahvaltısını verirken :

— «Hoş kız, değil mi bu küçük? Ne dersiniz?» diye sordu.

— «Hoş kız sahiden...» Egushi «evet» der gibi başını sallıyordu, sonra sordu : «Saat kaçta uyanacak bu kız?» diye sordu.

— «Ne? Saat kaçta mı?» diye baştan savma bir yanıt verdi kadın.

— «O uyanıncaya dek burada kalmama izin vermez misiniz?»

Kadın daha aceleci bir tavırla : «Yooo! Burda bu iş olmaz. En eski müşterilerimiz bile yapmazlar bunu,» dedi.

— «Ama çok da güzel şey bu kız!»

— «Onunla uykusunda kurduğunuz ilişkilerle yetinseniz de bu işe bayağı bir duyarlılık katmaya kalkışmasanız daha iyi olmaz mı? Bu kızcağız sizinle yattığından tümüyle habersiz, böylece de hiç bir can sıkıcı şey çıkmaz bundan.»

— «Evet ama, ben anımsıyorum onu. Olur ki ona sokakta rastlarsam...»

— «Yok canım! Onunla konuşmaya mı niyetlisiniz yoksa? Buna kalkışmasanız iyi edersiniz: Suçlu değil misiniz siz?»

— «Suçlu mu?» diye yineledi Egushi bu sözü.

— «Ta kendisi!»

— «Suçlu muyum ben?»

— «Canım bırakın bu lafları bir yana da müşterimiz olun yine ve uyuyan bir kızı da uyuyan bir kız gibi görün, olsun bitsin.»

Egushi: «Pek o kadar düşkünleşmiş bir ihtiyar değilim ben,» diyecek oldu ama vazgeçti:

— «Bu gece yağmur yağdı gibime geldi,» dedi.

— «Yaaa, öyle mi? Hiç farkında değilim.» "

— «Yağmurdu kesinlikle eminim buna.»

Pencereden görünen denizin yüzünde, kıyıya .yakın dalgacıklar, doğan güneşin altında ısıldıyordu.

III

Yaşlı Egushi «Uyuyan Kızlar»ın evine üçüncü kez gittiği zaman, ikinci gidişinin üstünden sekiz gün geçmişti. Birinci ve ikinci gidişlerinin arasından da on beş gün geçmişti. Ara, yarı yarıya azalmış bulunuyordu demek.

Egushi de mi uyuyan kızların büyüsüne yavaş yavaş kapılmıştı yoksa?

Kadın ona çay koyarken :

— «Bu geceki kız acemidir, belki hoşunuza gitmeyecek ama sizin de anlayışlı olmanız gerek,» dedi.

— «Yine mi başka bir kız?»

— «Buraya gelmeden son anda telefon ettiğiniz için, elimin altında ne varsa onu çağırdım.. Kızlardan birini ötekilerden üstün tutuyorsanız bana bunu iki üç gün önceden bildirin lütfen!»

— «Haaa, peki! Ama o kız için acemi dediniz hani, ne demek bu?»

«Yenilerden, küçük bir kız.»

Yaşlı Egushi şöyle bir irkildi. Kadın ekledi:

— «Bu işe alışık değil, korktu onun için, 'yanıma bir kız arkadaş daha alamaz mıyım?' diye

sordu. Ama müşteri bundan hoşlanmazsa, böyle olmaması daha iyi.»

— «İki kişi mi? İki kişi de olsalar benim için önemi yok gibime geliyor. Haaa, sahi, bu

ölüm uykusu içinde kız korku ya da herhangi başka bir şeyi nasıl duyabilir?»

— «Gerçekten de öyle, ama bu kızcağız alışık değil de ondan, dikkatli olun ona karşı, rica ederim.»

— «Bir şey yapacak değilim!»

— «Biliyorum, biliyorum!»

Yaşlı Egushi: «Acemi bir kız!» diye homurdandı. «Sizde de acaip işler oluyor!»

Kadın öteki seferlerde olduğu gibi kapıyı aralayıp içeriye göz attıktan sonra :

— «Uyuyor,» dedi. «Ne zaman isterseniz buyurun!» Sonra odadan çıktı.

Yaşlı adam kendine bir fincan çay daha koydu, başını dirseğine dayayıp uzandı. Üşümeli bir boşluk duygusu kapladı içini. Canı sıkılmış bir tavırla kalktı, ara kapıyı yavaşça açtı, kadife perde gerili gizli odaya şöyle bir baktı.

«Küçük kız»ın ufak tefek bir yüzü vardı. Örgülüymüş de sonradan çözülmüşe benzeyen saçları dağınık bir halde yanaklarının tekini örtmüştü. Eli, nin sırtı öteki yanağını dudaklarına kadar örttüğün, den, yüzü daha dar görünüyordu. Uyumakta olan, saf bir kızdı bu. El dönüktü, parmakları da gevşekçe açılmış olduğundan, elin kıyısı gözün altına yerleşmişti ve burnun devamınca kıvrılmış olan parmaklar, dudakları örtüyordu. Daha uzun olan orta parmak hafifçe ilerideydi, çenesinin altına dek ini, yordu. Sol eldi bu. Sağ el battaniyenin kıyısında duruyor, parmaklar da hafifçe sıkıyordu bunu. Yüzünde hiç bir boya yoktu. Yatmadan önce makyajını sildiğini gösteren bir belirti de yoktu.

Yaşlı Egushi yavaşça kızın yanına sokuldu. Ona değmemeye büyük özen gösterdi. Kız ürperip irkildi. Bununla birlikte, elektrikli battaniyeninkini en apayrı olan sıcaklığı, ihtiyarı kaplayıverdi. Olgunlaşmamış, yabani bir sıcaklık gibiydi bu. Saçlarla tenin kokusu veriyordu bu izlenimi belki, ama yalnız bu da değildi.

Egushi: «On altı yaşında var mı acaba?» diye mırıldandı. Bir kadına artık kadın muamelesi etme yeteneğini yitirmiş, fakat böyle bir kızın yanında mışıl mışıl uyumak isteyen yaşlılar geliyordu bu eve; bu da artık geçip gitmiş bir ömrün zevkleri peşinde koşarken onların duydukları boş avuntulardan biri idi her halde : Bu eve üçüncü gelişinde Egushi bunu anladı işte. Belki yaşlılar da vardı ki uyuyan bir kızın yanmasında kendileri de sonsuz bir uykuya dalmayı diliyorlardı benliklerinin tâ içinde. Bir kızın körpe vücudunu kullanarak bir ihtiyarın ölü yüreğini harekete getirmek, çok acıklı bir iş gibi görünmekteydi. Evet ama bu eve gelip giden yaşlılar arasında Egushi en duygulu olanı idi ve bunların çoğunun, uyanamıyacak bir kadından zevk almaktan fazla, uyuyan bir kızın gençliğini içlerine çekmekten gayrı bir istedikleri yoktu.

Yatağının başucunda her zamanki gibi iki tane beyaz uyku hapı vardı. Egushi bunları parmaklarının arasına aldı ama komprimelerin üzerinde ne bir marka, ne de bir yazı bulunduğundan, ilâcın adını anlayamadı. Bunun kıza yutturulan ya da iğneyle şırınga edilen ilâç olmadığı apaçıktı. «Gelecek sefer evdeki kadından kızın kullandığı ilâcın tıpkısını istesem mi acaba?» diye sordu içinden. Pek vereceğe benzemezdi ama verdi diyelim, o da böyle derin bir ölüm uykusuna dalarsa n'olurdu ki? Ölüm uykusuna daldırılmış bir kızın yanında ölüm uykusu uyuyabileceğini düşünmek, ihtiyarın pek hoşuna gitti:

«Ölüm uykusuna dalmak!»

Bu sözler bir kadının anısını uyandırdı onda. İki yıl önce ilkbaharda Egushi bir kadını Kobe'de bir otele götürmüştü. Bir pavyondan almıştı onu, vakit de gece yarısından sonraydı. Odasındaki viskiden içmiş, kadına da ikram etmişti. Kadın da onun kadar viski içmişti. Yaşlı adam otelin pamuklu gecelik kimonosunu giymişti ama kadının da giyeceği bir gece kimonosu olmadığından, iç çamaşırlarıyla girmişti yatağa. Egushi kolunu kadının boynuna dolamıştı, heyecan içinde onun sırtını yavaş yavaş

okşuyordu. Derken kadın birden doğrulmuş :

— «Bunlarla uyuyamayacağım,» diyerek sırtında ne varsa çıkarıp aynanın önündeki bir sandalyenin üzerine fırlatmıştı. İhtiyar bu işe biraz şaşmıştı ama: «Beyazların âdeti böyle belli» diye düşünmüştü. Kadın da şaşırtıcı derecede uysal davranmıştı sonra. Sevişip de ayrıldıkları zaman Egushi

— «Bir kez daha?...» diye sormuştu.

Kadın üstüste : «Hile yapıyorsunuz Bay Egushi! Hile yapıyorsunuz!» diye tekrarlamıştı ama kuzu kuzu da razı olmuştu. İçkiyle sersemleyen Egushi hemencecik uyuya kalmıştı. Ertesi sabah kadının kımıldanışları yüzünden uyanmıştı. Aynanın önünde saçlarını düzeltiyordu.

— «Saat çok erken!»

— «Ama çocuklarım var.»

— «Çocuklar mı?...»

— «Evet yaaa, iki tane! İkisi de küçük!»

Ve ihtiyar daha yataktan kalkmadan, kadın acele acele çıkıp gitmişti.

Bu narin, kütür kütür vücutlu kadının iki çocuk annesi oluşu yaşlı Egushi'yi şaşırtmıştı. Vücudunu gören böyle düşünmezdi hiç. Sanki hiç çocuk emzirmemiş gibi duran memeleri vardı.

Sokağa çıkmak için temiz bir gömlek almak üzere bavulunu açtığı anda, içindekilerin özenle yerleştirilmiş olduğunu görmüştü. Orada kaldığı on gün boyunca Egushi kirli çamaşırlarını dertop edip bavula tıkmıştı. Bavuldan bir şey almak gerekince de tâ dibine kadar her şeyi altüst ediyordu. Kobe'de satın aldığı ya da kendisine verilen armağanları da bavulun içine atmıştı, bütün bunlar karmakarışık bir yığın halindeydi, bavul artık kapanmıyordu bu yüzden. Kapak açık durduğundan, içeridekiler görölüyordu. Yaşlı adam bavuldan bir paket sigara çıkardığı zaman kadın da bu karışıklığı görmüştü herhalde. Fakat ne olursa olsun, bavulu yerleştirmek nereden aklına gelmişti? Ne zaman yerleştirmişti sonra? Egushi'nin hemen her yere fırlattığı iç çamaşırları da özenle devşirilmişti ve bir kadın eli için bile olsa, bunu yapmaya azçok zaman gerektiği besbelliydi. Yoksa bir gece evvel Egushi uyuduktan sonra kadın uyuyamamıştı da kalkıp bavulu mu yerleştirmişti acaba?.

Bavulun içindekilerin çok ustalıkla yerleştirilmiş olduğunu görünce yaşlı adam : «Hımmm,» diye homurdanmıştı, «ne maksatla yaptı bunu acaba?»

Ertesi akşam kadiri, Egushi'nin kendisiyle buluşmak için randevu verdiği Japon usûlü yemek pişiren lokantaya kimono giymiş olduğu halde gelmişti.

— «Kimono giydiğiniz de oluyor mu?»

— «Eh, bazı bazı... Bana yakışmasa gerek,» demişti utangaç bir gülümseyişle. «Öğleye doğru bir kadın arkadaşım telefon etti, söylediklerimi duyunca pek şaşırdı. Böyle şeye aldırmayacağınızı söylemiştiniz bana değil mi?»

— «Her şeyi anlattınız mı ona?»

— «Evet, ondan hiç bir şey gizlemem çünkü.»

Çarşıda yaşlı Egushi kadına bir kat elbiselik kumaşla bir kemerlik kumaş almış, sonra otele dönmüşlerdi yine. Pencereden, limanda demirli gemilerin ışıkları görünüyordu. Pencerenin önünde duran Egushi bir yandan kadını öperken, pancurlarla perdeleri kapamıştı. Bir gün önceki viski şişesini kadına göstermişti ama o, «olmaz» der gibi başını sallamıştı. Soğukkanlılığını yitirmemeye kararlı olduğundan, karşı komuştu. Sonra da suya batır gibi uykuya dalıvermişti. Ertesi sabah Egushi kalkarken kadın da gözlerini açmıştı.

— «Of! Ölü gibi uyumuşum! Evet, ölü gibi!» Gözlerini açmış, kımıldısız duruyordu.

Berrak; ve nemli gözler.

Kadın, Egushi'nin o gün Tokyo'ya dönmesi gerektiğini biliyordu. Kocasını yabancı bir ticaret ortaklığının temsilcisiydi, Kobe'de görevli olduğu sırada evlenmişti onunla ama adam iki yıla yakın zamandır Singapur'a gitmiş bulunuyordu. Gelecek ay Kobe'ye gelip ailesiyle buluşacaktı. Bir akşam önce bunları da anlatmıştı kadın. O zamana dek Egushi kadının evli ve bir yabancının eşi olduğundan habersizdi. Kadın bir pavyonda kolayca elde edilen bir avdan başka şey olmamıştı onun için. Bir akşam önce yaşlı Egushi yapacak başka işi olmadığından bu pavyona girdiğinde iki Avrupalı erkekle dört Japon kadını vardı orada. Japon kadınlarından biriyle göz aşinalığı olduğu için, bu orta yaşlı kadını selâmlamıştı. Grubu o buraya getirmiş olsa gerekti. İki yabancı dansa kalkınca o da Egushi'ye genç kadınla dans etmesini söylemişti. İkinci dansın ortasında Egushi: «Buradan sıvışıp gidelim hadi,» demişti ona. Genç kadın bunu şaka sanıp gülmüştü. Otele de uzun boylu nazlanmadan geldiği için, bu sefer odasına girerken az - buçuk sıkılma sırası Egushi'ye gelmişti.

Egushi böylece evli, hattâ üstelik bir yabancının Japon karısına karşı uygunsuz davranmış olmaktadır. Kadının küçük çocuklarını süt ninelerine yahut dadılarına emanet ederek geceyi dışarıda geçirmek ister gibi bir hali vardı. Evli kadınlarda öteden beri görülen çekingenliği de göstermediği için, Egushi de uygunsuz bir şey yaptığını ciddi olarak sanmamıştı. Fakat belirsiz bir pişmanlık zihninde yer etmişti yine de. Bununla birlikte kadının ölü gibi uyuduğunu söylemesi, hem de keyifli söylemesi, içinde genç bir müziğin nağmesi gibi kalmıştı içinde. O sırada Egushi altmış dört yaşında olmalıydı. Yaşlı adam: «Genç bir kadınla son kez mi buluşuyorum acaba?» diye düşünmüştü. Bunun da sadece iki gece, ya da bir tek gece olmasının ne önemi vardı? Ölü gibi uyumuş olan kadın, unutulmaz hale gelmişti onun için. Kadın ona bir mektup yollamış, «Kansai'ye yolunuz düşerse sizi yine görmekle sevineceğim,» demişti. Bir ay kadar sonra yolladığı bir başka mektupta da : «Kocam Kobe'ye döndü ama önemi yok, yine de sizi tekrar göreceğimi umuyorum,» demişti. Bundan bir ay kadar sonra da buna benzer bir mektup daha gelmişti. Bundan sonra mektuplaşma durmuştu.

«Haaa, sahi. Üçüncü kez gebe kalmış olmalı her halde... Evet evet, tamam!»

Ölü gibi uyuyan küçük bir kızın yanındayken, o kadını üç yıl sonra yine anımsayarak, yaşlı Egushi bunları mırıldanıyordu işte. O âna dek bu düşünce aklına gelmemişti hiç. Niçin birdenbire anımsıyordu bunu şimdi? Kendisi de merak etmişti ama, anılarını toparlamaya kalkışınca aklına gelenlerin kesinlikle doğru olduğu gibi bir duyguya kapıldı. Kadın kendisine artık mektup

yazmadığına göre, gebe olduğundan mıydı mu? İş böyleydi demek! Bunu düşününce dudaklarında bir gülümseyişin belirdiğini hisseder gibi oldu. Kadının Singapur'dan dönen kocasını karşıladıktan sonra gebe kalışı onun, Egushi ile yaptığı uygunsuz işten sonra temize çıkmış olması gibi bir şeydi, bu da yaşlı adamın içini ferahlatıyordu. Düşüncelerinin bu noktasında kadının vücudunu özler gibi oldu. Bu özleyişin yanı sıra hiç bir şehvet duygusu yoktu. Bu kütür kütür, düz ve parlak, biçimli vücut bir kadının gençlik çağının simgesi gibi görünüyordu ona. Kadının sözde gebeliği Egushi'nin âni bir sezişinden başka şey değildi ama yine de kuşku duyamazdı bundan, sanki apaçık bir gerçek söz konusuymuş gibi.

— «Bay Egushi, seviyor musunuz beni?» diye sormuştu kadın ona otelde.

Egushi de : «Eveeet, seviyorum tabii», diye karşılık vermişti. Kadınlar böyle sorarlardı hep.

Kadın : «Ama, yine de...» demiş, sözlerini bitirmeden susmuştu. -

Yaşlı adam alaycı bir tavırla : «Sizde neyi sevdiğimi sormuyor musunuz?» demişti.

— «Eeee, iyi işte! Bırakın bunu!»

Bununla birlikte kadın kendisine : «Seviyor musunuz beni?» diye sorunca, onu gerçekten sevdiğini iyice anlar gibi olmuştu. Hem zaten, aradan üç yıl geçtikten sonra bugün bile, kadının kendisine bunu sorduğunu unutmamıştı. Üçüncü çocuğun doğuşundan sonra da vücudu yine hiç doğurmamış gibi miydi acaba? O kadının özlemi yine kapladı içini.

Yaşlı adam yanında uyuyan küçük kızı unutmuşa benziyordu hemen hemen, Kobe'deki kadını onun yüzünden anımsamıştı oysa. Elinin sırtı yanağına yapışık duran kızın dirseğinden rahatsız olduğu için, bileğini tutarak kolunu battaniyenin altına uzattı. Elektrikli battaniyenin sıcaklığı yüzünden kızın üstü kürek kemiklerine dek açılmıştı. Omuzun körpe yuvarlaklığı öyle yakındı ki, Egushi'nin görmesine engel oluyordu. Bu yuvarlaklık avucuna sığacakmış gibisine geldi. Tutmaya kalkıştı ama vazgeçti.

Etlerin zar-zor gizledikleri kürek kemiğini farkedebiliyordu. Kemiğin çıkıntılarını izleyerek onu okşamak geldi içinden ama vazgeçti yine. Bütün yaptığı, sağ yanağı örtmekte olan uzun saçları yavaşça kaldırmaktan ibaret kaldı. Tavandan dökülen ve dört duvarı kaplayan kırmızı kadifenin yansıttığı süzgün ışık, kızın yüzünü tatlılaştırıyordu. Kaşlar «alınmış» filan değildi. Uzun kirpikler kusursuzdu. İnsan parmaklarının ucuyla yakalayabilirdi onları. Alt dudağın ortası hafifçe daha kalındı. Dişler görünmüyordu.

Yaşlı Egushi uyuyan bir kadının duygusuz yüzünden daha güzel bir şey olamayacağını düşünmeye başlamıştı bu evde nihayet. Bu dünyanın verebileceği son bir avuntu değil miydi bu? En güzel kadın bile uykusunda yaşını gizleyemezdi. Kadın güzel olmasa bile, genç bir yüz uykuda hoştur. Uykularında görülmeleri hoş olan kızlar seçiliyordu yalnız bu evde belki. Egushi ufacık yüzü yakından seyretmekle yetiniyordu ve öyle gibisine geliyordu ki kendi öz yaşantısıyla hergünkü bayağı kaygıları yavaş yavaş dağılmaktadır. Bu tatlı gecenin zevkini çıkartmak için uyku ilâcı almak ve bu ruh hali içinde uykuya dalmak yetecekti herhalde, fakat yaşlı adam gözlerini sakın sakın kapalı tutuyor, kımıldısız duruyordu. Bu kız ona Kobe'deki kadını anımsama olanağını vermişti ya, öyle gibisine geliyordu ki daha başka anılar da getirecektir aklına; uykunun ise onu bunlardan yoksun

bırakmak gibi bir tehlikesi vardı.

Kocas1 kendisinden iki yıl uzak kaldıktan sonra geri dönünce kadının gebe kalışı yolundaki âni sezgi ve bu sezginin ne olursa olsun gerçeğe uygun olması gerektiği duygusu yaşlı adamın içinde yeretmisti, bir türlü söküp atamıyordu onu oradan artık, Kadının Egushi ile olan serüveninin, karnında taşıyıp sonra doğurduğu çocuğa ne utanç, ne de leke getirebileceğini düşünmekteydi o. Yaşlı adam kadının gebe kalışıyla doğum yapışını kesin saymıştı ya. Tanrının bir lûtfu sayıyordu bunları. Genç bir can yaşayıp kımıldanıyordu bu kadında. Egushi için bu, kendi yaşlılığını kendisine bildirmişler gibi bir şeydi şu anda. Ama nasıl olmuştu da bu kadın hiç iğrenip çekinmeden, kuzu kuzu verivermişti kendini? Yaşlı Egushi yetmiş yıla yakın ömür sürmemiş gibi sanki. Ne paraya düşkün, ne de havaî bir yanı vardı bu kadının. Kesin olan şu ki Egushi o kadınla birlikte iken kendini, bu eve şüpheli bir uykuya dalmış küçük kızın yanında yatarkenine göre daha az suçlu hissetmişti. Yaşlı adam ertesi sabah onun terütâze evine, küçük çocuklarının yanına dönmek için acele ediş tarzına dek her şeyini beğenmişti.

Onun belki de elde ettiği sonuncu genç kadın olduğu düşüncesi, kadını unutulmaz hale getirmişti ama o da yaşlı Egushi'yi unutmamıştı belki. Ne biri ne öbürü bu işten uzun boylu incinmemişlerdi ve *bu* sırrı ömürlerinin sonuna dek saklayacak olsalar bile, ne biri ne öbürü unutamayacaklardı bunu hiçbir zaman.

Her şeye rağmen acayip olan, «Uyuyan Kızlar» arasında bu küçük acemi kızın, Kobe'deki kadının anısını şu anda yaşlı adamda açık - seçik uyandırmış olmalıydı. Gözlerini yeniden açtı.

Parmağıyla küçük kızın kirpiklerini yavaşça okşadı. Kız kaşlarını çattı; yüzünü'döndürdüğü için de dudakları aralandı. Alt çeneye yapışmış olan dili kasılmıştı, ağzın dibine gömülü gibiydi. Hoş bir çukurluk vardı bu çocuk dilinin ortasında. Bir dürtü geçti Egushi'nin içinden. Kızın açık ağzını seyrediyordu. Onun boğazını sıksa, bu küçük dil çırpınıp kasılır' mıydı acaba? Yaşlı adam, eskiden bu kıزدan daha küçük bir fahişeyle buluştuğunu anımsadı. Böyle zevkleri yoktu ama orada konuk olarak bulunuyordu, kendisine de onu vermişlerdi. Kız ince uzun dilini kullanıyordu. Yavan da bir şeydi hani.

Egushi isteksizdi. Sanki onu canlandırmak istermişçesine, sokaktan trampete ve flüt sesleri geliyordu kulağına. Bir bayram gecesiydi galiba. Küçük kızın, badem biçimi gözleri, uyanık bir yüzü vardı ama, görünüşe göre müşterisi ilgilendirmiyordu onu, işini bir an önce bitirmek istiyordu.

Yaşlı Egushi: «Bugün bayram ha?»' demişti. «Bir an önce bayrama katılmak istiyorsun, değil mi?»

— «Evet, öyle. Siz bunu anlıyorsunuz hiç olmazsa! Evet, öyle, kız arkadaşlarımla buluşacaktım ama buraya çağırdılar.»

Egushi : «Peki, öyle olsun!» demiş, küçük kızın tatsız, soğuk dilinden kurtarmıştı kendini.

«Öyle olsun hadi, diyorum sana. Git oraya çabuk! Tapmakta çalınıyor bu trampet.»

— «Evet ama, patron hanım beni azarlar!»

— «Aldırma, ben işi idare ederim!» — «Yaaa! Sahi mi?»

— «Kaç yaşındasın sen?»

— «On dört!»

Kız erkeğin karşısında utanıp sıkılmıyordu hiç. Kendisi bakımından da böyle şeyler duyduğu yoktu. Hiç bir şeye aldırılmıyordu. Çabucak süslenip püslenmiş, süklüm - püklüm sıvışarak bayram şenliğine katılmaya koşmuştu. Egushi trampetleri, flütleri ve panayır barakalarının önündeki çığırtkanların palavralarını dinleyerek bir süre sigara içmişti.

Kaç yaşındaydı o zaman? Anımsamıyordu artık ama, hiç üzülmeyen kızı bayram şenliğine bırakacak bir yaşa gelmiş olmakla birlikte, şimdiki kadar ihtiyar da değildi henüz. Bu geceki kız ötekinden iki üç yaş daha büyük olabilirdi ve vücudu ona göre daha dolgun olduğundan, daha çok kadınlaşmıştı. Her şeyden önce ikisi arasında büyük fark da vardı; şu bakımdan ki, bu kız uyutulmuştu ve hiç uyanamıyacaktı. Şenliğin trampetleri çalsa bile duyamıyacaktı onları.

Kulak kabarttı, denize yukarıdan bakan dağlar arasında kış rüzgârı bitkin halde sürünüyormuş gibisine geldi. Kızın aralık dudaklarından çıkan ılık bir nefes çarptı yüzüne. Al kadifenin yansıttığı ışık, kızın ağzına dek giriyordu. Dilinin, öteki kızinki gibi tatsız ve soğuk olduğu yolunda bir izlenim uyanmıyordu insanda. Yaşlı adamın duyduğu dürtü, daha güçlü olarak ortaya çıktı yeniden. «Uyuyan Kızlarsın evinde bu küçük kız, uyurken ağzında dilini yarı - gösterenlerin ilkiydi. Bu ağıza parmağını sokup kızın diline değdirmek basit bir istektir; bir ihtiyarı daha çok kışkırtacak, daha zorlu bir kötü iş yapma dürtüsü göğsünde ürpertiler yaratır gibi oldu bir an.

Bununla birlikte, - yanısıra büyük bir korku da bulunan - bu kötü iş, bu zâlimce eylem belirli bir biçime bürünmeksizin Egushi'nin zihnini kurcalayıp duruyordu şimdi. Sahi, bir erkeğin bir kadına karşı işleyeceği en kötü, en çirkin eylem ne olabilirdi? Kobe'deki evli kadınla ya da on dört yaşındaki fahişeyle başına gelmiş olanlar uzun bir yaşantıda tek bir ânı doldurmuştu ancak, bir sonraki ân da alıp götürmüştü bunu. Karısıyla evlenişi, kızlarının eğitimine göz - kulak oluşu genel olarak birer iyilik sayılırdı ama boyuna başlarının etini yemiş ve kadınca yaşantılarını, karakterlerini değiştirecek kadar baskı altında tutmuştu : Bu açıdan bakılınca, bu daha çok kötülüktü belki. Toplum düzeninin korunmasıyla eş tutulan toplum kuralları, kötülük duygusunu yalnızca uyuşturuyordu belki.

Uyutulmuş bir kızın yanında yatmak çok ayıp şeydi kuşkusuz. Diyelim ki onu öldürdü; bu ise daha çok ayıp bir şey olacaktı. Kızı boğmak, ağzıyla burun deliklerini tıkayıp boğmak çok kolay olacaktı belki. Beri yanda da küçük kız, açık ağzından çocuksu dili de görünerek, uyuyordu. Yaşlı Egushi oraya parmağını koyunca dil, meme emen bir bebeğinki gibi kabarma eğilimi gösteriyordu. Elini burunla çenenin üzerine koyarak kızın ağzını kapadı. Elini çekince kızın dudakları yeniden aralandı. Dudaklarını açarak uyurken bile elden bırakmadığı sevimliliğinde yaşlı adam, gençliğinin belirtisini görüyordu.

Kız çok küçük olduğu için Egushi de, bir tepki sonucu, yüreğinde kötülük yapma dürtüsünün belirdiğini hissetmişti galiba; fakat «Uyuyan Kızlar»ın] evine gizlice gidip gelen yaşlılardan hepsinin yalnız geçip gitmiş gençliklerinin ardından ah - vah etmek için buraya gelmedikleri; içlerinde uzun yaşantıları boyunca işledikleri suçları unutmak için gelenler de bulunduğu düşünülebilirdi. Egushi'yi

buraya getirmiş olan yaşlı Kiga, öteki müşterilerin gizli yanlarına ilişkin hiç bir şey söylememişti tabii. Bu kulübün üyeleri az sayıda olsalar gerekti. Ve bu ihtiyarların da, aşağı halk tabakasının dediği gibi, bir baltaya sap olmamış kimseler değil, hayatta başarı kazanmış insanlar oldukları düşünülebilirdi.

Bununla birlikte içlerinden kimisi, başarısını kötülük yaparak sağlamıştı ve işlediği suçları tekrarlıyarak bu başarıyı sürdürüyordu ancak. Bunların yürekleri rahat değildi; kaygılı, yenik insanlardı daha çok. Uyuyan bir genç kadının çıplak vücuduna değerek yattıkları zaman yüreklerinin derinliğinden yükselen şey yaklaşan ölümün korkusundan, gençliklerinin kayboluşuna duydukları boş üzüntüden başka şey değildi belki. Eskiden yapıp ettiklerinin ahlâka aykırılıkları ve başarı kazanmış insanların öteden beri uğradıkları aile geçimsizlikleri de yer alabilirdi bunlar arasında. Diz çöküp dua etmek, Buda'nın ihtiyarlarına göre bir iş olmayabilir. Fakat güzel bir çıplak kızı kolları arasında sıkırlar, hüngür hüngür ağlayıp inlerler ama kızın bundan haberi yoktur ve uyanmıyacaktır da hiç bir zaman. İhtiyarlar hiç bir utanç duymazlar bundan, gururları da hiç bir tarzda incinmez. Üzülmekte, ah - vah etmekte tümüyle serbesttirler. Bu açıdan bakınca «Uyuyan Kızlar» da bir çeşit Buda değiller midir? Genç kızların teni, kokusu da üzgün ihtiyarlara o bir çeşit bağışlanmayı ve avunmayı sağlar belki.

Zihninde bu düşünceler belirince yaşlı Egushi gözlerini sakın sakın yumdu. «Uyuyan Kızlar»dan bu geceki en gencinin, en ufak - tefeğinin, en yapmacıksızın Egushi'de bu çeşit düşünceler uyandırmış olması epeyi acayıptı. Yaşlı adam kızı kollarına aldı. O âna dek ona değmekten bile kaçınmıştı. Vücudunun, kızı tümüyle örtebilir gibi bir hali vardı. Kızın gücü - kuvveti yoktu, hiç karşı koymuyordu, narinliği de içler açışıydı. Derin uykusunda Egushi'nin değişimini hissetmiş miydi acaba? Kesin olan şu ki, dudakları kapandı. Kalçanın çıkıntılı kemiği ihtiyarı rahatsız ediyordu.

«Ömrü boyunca ne çetin şeyler geçirecek bu kızcağız kim bilir? Başarı denen şeye erişemese de, sakın bir yaşantıya sahip olacak mı bari sonunda?»

Egushi'nin aklına gelen düşünceler bu çeşittendi. Bu evde yaşlılara sağlayacağı avuntuların ödülü olarak günün birinde mutluluğa kavuşmasını dilemek yerinde olurdu ama, eski efsânelerde olduğu gibi bu kızın, insan kılığına girmiş herhangi bir Buda olduğunu düşünmek de mümkündü pek âlâ. Fahişelerin ya da erkek avcısı kadınların cisimleşmiş Buda'lar oldukları efsânelerde ortaya çıkmaz mıydı gerçekten?

Yaşlı Egushi bir yandan kızın dağınık saçlarını hafif hafif okşarken, geçmişteki hatalarıyla ahlâksızlıklarını kendine itirafa çalışarak sükûnete kavuşmaya çalıştı. Fakat aklına gelenler, bu geçmişteki Kadınlar oluyordu hep. İhtiyarın anımsamaktan hoşlandığı şey de ne kendisinin onlarla kurduğu -kısa ya da uzun - ilişkiler; ne güzellikleri ya da çirkinlikleri; ne akıllılıkları ya da aptallıkları; ne kibarlıkları ya da bayağılıkları, ne de bu türlü herhangi bir şeydi. Örneğin Kobe'deki gibi kadınlardı bunlar. O da:

— «Ah!» demişti. «Ölü gibi uyumuşum! Ölü gibi sahiden.»

Egushi'nin sevip okşayışlarına kendilerinden geçerek bütün duyarlılıklarıyla karşılık vermiş; zevkten kendilerini kaybederek sayıklayıp saçmalamış kadınlardı bunlar. Bir kadının sevgisinin derinliğinden çok bu şeylerdir ki onun yaradılıştan olan eğilimlerini gösterir kuşkusuz. Yaşlı adam :

«Bu küçük kız yakında olgun çağa erişince nasıl bir şey olacak acaba?» diye düşündü ve elinin ayasını onun sırtında dolaştırdı. Fakat kendisine yanıt verebilecek bir şey yoktu orada. Geçen sefer bu evde, bir erkek avcısını andıran kızın yanında Egushi, geçmişteki altmış yedi yıl boyunca insan arzusunun genişliğini ve derinliğini hangi noktaya dek ölçebildiğim sormuş; sonra bu düşünceyi kendi tiritleşmesinin bir belirtisi saymıştı. Fakat bu geceki küçük kızın, geçmişteki aşklarını yeniden ve şiddetle yaşamayı kendisine sağlaması çok acayıptı yine de. Yaşlı adam dudaklarını kaçamaklı bir tavırla kızın dudaklarına değdirdi. Hiç bir tadı yoktu bunların. Kuruydular. Tatsız oluşları, aykırı tarzda, hoş geldi ona. Egushi bir daha hiç görmeyecekti bu kızı belki. Bu küçük kızın dudakları sevişme arzusuyla nemlenerek titremeye başladığı zaman o belki çoktan ölmüş olacaktı. Bu da kederlendirmiyordu onu. Yaşlı adam dudaklarını kızın dudaklarından ayırdı, kirpiklerine, kaşlarına değdirdi hafifçe. Onu gıdıklamış mıydı? Yüzü belli belirsiz kımıldadı, alnını yaşlı adamın gözlerine yapıştırdı. Gözlerini kapalı tutan Egushi, daha sıkı yumdu onları.

Gözkapaklarının altında denetliyemediği, hayalleri andırır nesneler dalgalanıyor, sonra kayboluyordu. Çok geçmeden biçimlendi bu hayaller. Yıldızlı oklar pek yakından geçiyordu. Uçlarına koyu kırmızı sümbül çiçekleri takılıydı. Öbür uçta ise her renkten ve orkide türünden çiçekler vardı. Güzeldi bu- Ama nasıl oluyordu da oklar böylesine hızlı uçtukları halde çiçekler düşmüyordu? Düşmeyişleri acayip şeydi. Yaşlı Egushi meraklanıp gözlerini açtı, nerdeyse uykuya dalmak üzere olduğunu anladı.

Uyku ilâcını almamıştı henüz. Saatini komprimelerin yanına koymuştu, alıp baktı, sabahın birine geliyordu. Yaşlı adam komprimeleri avucuna aldı ama bu gece yüreğinde ne yaşamaya karşı tiksinti, ne de yaşlılığın kimsesizliği belirmiş olduğundan, uyumak ağırına gidiyordu. Kız uykusunun içinde sakın sakın soluk alıyordu. Ona ne yutturmuşlar ya da şırınga etmişlerdi ki acaba? Bundan hiç acı çekmez gibi bir hali vardı. Güçlü bir uyku ilâcı mıydı bu, yoksa belki hafif bir uyuşturucu madde mi? Egushi tek bir kez olsun böylesine derin bir uykuya dalmayı pek arzuluyordu. Sessizce yataktan kalktı, al kadifeli odadan bitişik odaya geçti. Randevucu kadından kıza verilen ilâcın benzerini istemeye niyetlenerek zile bastı ama, zilin tekrar tekrar duyulan titrek sesi evde de, dışarıda da hüküm süren soğuk üzerinde ona bilgi vermeye yetti. Gecenin yarısında bu esrarlı evde zili uzun süre çalmaktan çekindi. Burası sıcak bir bölge olduğundan, kışın düşen yapraklar kıvrılarak dalların üstünde kalıyordu. Bununla birlikte en hafif rüzgâr esintisinde, kımıldayan kuru yaprakların hışırtısı duyuluyordu bahçede. Yar'ı dövmekte olan dalgalar da yatışmıştı bu gece. Derin sessizlik eve hayaletli bir şato hali veriyordu. Yaşlı adam omuzlarında buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Pamuklu gecelik kimono ile çıkmıştı odadan.

Gizli odaya döndüğünde küçük kızın yanakları al al olmuştu. Elektrikli battaniyenin sıcaklığı ayarlıydı ama gençliğin etkisinden olacaktı bu herhalde. Yaşlı adam kıza sımsıkı sokuldu, orada ısındı. Kız ılıktı, göğsünü açmıştı, ayağının ucu hasırın üstündeydi.

Yaşlı Egushi: «Nezle olacaksın,» dedi ama aradaki çok büyük yaş farkını hissetti. Küçük, sıcacık olan kız büzülünce olduğu gibi Egushi'nin vücudunun çukurluğuna sığınabilirdi.

Ertesi sabah randevucu kadın kendisine kahvaltısını verirken Egushi :

— «Zili çaldım dün gece, duydunuz mu?» diye sordu. «Kıza verilen uyku ilâcının benzerini almak istemiştım de. Onun gibi uyuma arzusu gelmişti içimden.»

— «Haaa, bu yasaktır! Sizin yaşınızda tehlikeli de olur hem.»

— «Yüreğim sağlamdır, merak etmeyin! Sonra, ola ki sonsuz uykuya daldım diyelim, bundan sızlanacak ben olmam!»

— «Bize üç kez şeref verdiniz ancak, ama acayip zevkлерinizden hemen bana sözетmeye başladınız!»

— «Haaa, aklıma geldi bakın : İnsanın burada tatmin edebileceği en acayip zevk ne olabilir?»

Kadın yaşlı Egushi'ye ters ters baktı, sonra dudaklarında hafif bir gülümseyiş dolaştı.

IV

Sabahtan beri kapalı olan kış seması, akşamüstü ince bir yağmura çevirmişti. Sonradan yağmur da sulu kara dönmüşti. Yaşlı Egushi «Uyuyan Kızlarsın evinin bahçe kapısından içeriye girdikten sonra bunu farketti ancak. Kadın kapıyı kapıtıp sürgüledi. Bastığı yeri aydınlatmak için kullandığı bir cep fenerinin ışığında, yağmurla karışık karın lâpa lâpa yağdığı görölüyordu. Bu ak taneler az sayıdaydı ve yumuşak bir görünüşleri vardı. Evin kapısına gitmeyi sağlayan yassı taşların üzerine düşünce eriyiveriyorlardı.

Kadın : «Taşlar ıslak, dikkat edin lütfen,» dedi. Şemsiyesiyle yaşlı adamı korurken öbür eliyle de onun elini tutmak istedi. Bu geçkin kadının çirkin ılıkılığı eldiveninden geçip kendisine ulaşmış gibi geldi Egushi'ye.

Bir silkinişte kendisini kurtararak: «Benden yana merak etmeyin,» dedi. «Elimi tutmak gerekecek kadar yaşlanmadım henüz.»

Kadın : «Taşlar kaygan da,» dedi.

Taşların çevresinde, süpürölmeyip bırakılmış akçaağaç yaprakları vardı. Kimileri kıvrık ve renksizdi ama yağmurdan ıslandıkları için parlıyorlardı.

Yaşlı Egushi kadına sordu : «Ellerinden tutmanız, ya da kucağınıza almanız gereken örneğin bir bacağı, bir kolu felçli yaşlı bunakları da alır mısınız bu eve?»

- «Öteki müşterilere ilişkin böyle sorular sormayın lütfen.»
- «Şimdi kış geldi ya, bu türlü yaşlılar tehlikelidir ne de olsa. Diyelim ki içlerinden biri burada beyin kanamasından ya da kalpten gidiverdi, n'olur sonra?»
- «Böyle bir şey olursa evi kapamaktan başka çare kalmaz. Müşteri için bu, mutlu bir son olur ya, o da başka mesele!..» diye yanıt verdi kadın soğuk bir tavırla.
- «Ama siz de kolay kolay yakanızı sıyıramazsmız bundan.»
- «Öyle mi dersiniz?»

Bu kadının geçmişinde ne gibi şeyler bulunabilirdi acaba? Kesin olan şu ki, kılı bile kıpırdamamıştı.

Her zamanki gibi birinci kattaki odaya girdiler. Duvardaki oyukta asılı sonbahar manzarasının yerini bir kış manzarası almıştı tabii. Bunun da bir kopye olduğu besbelliydi.

Kadın ustalıkla tavırlarla iyi bir çay hazırlarken :

- «Yine son dakikada telefon ettiniz,» dedi. «Üç kızdan hiç biri hoşunuza gitmedi mi yoksa?» i
- «Tersineee, üçü de hoşuma gitti, fazlasıyla hattâ, doğrusu bu!»
- «O halde iki üç gün önce davransaydınız onlardan biriyle buluşabilirdiniz... Çapkınsınız siz!»
- «Çapkınlık denebilir mi buna? Uyuyan bir kıza karşı hem? Kız her şeyden habersiz değil mi? Kimle düşüp kalktığı ne üstüne vazife?»
- «Uyumuş da olsa canlı bir kadın yine, onun için.»
- «Geceki ihtiyarın kim olduğunu öğrenmek isteyen kızlar var mı?»
- «Böyle şey imkânı yok söylenmez onlara! Bu evde çok sıkı bir kuraldır bu. Onun için meraklanmayın, rica ederim!»
- «Ama aynı kıza fazlaca bağlanmanın pek iyi bir şey olmayacağını anlatmıştınız bana, gibime geliyor. Sonra, hatırlarsınız herhalde, geçen sefer 'çapkınlığa' ilişkin olarak, bu akşam benim size söylediklerimi siz bana söylemişsiniz aşağı yukarı. Bu akşam da bunların tam tersini söylüyorsunuz! Tuhaf şey! Siz de tam anlamıyla kadınsınız ve kendinizi ele verdiniz...»

Kadın ince dudaklarında alaycı bir gülümseyişle :

- «Gençliğinizden beri epiy canlar yakmış olmalısınız siz,» dedi.

Yaşlı Egushi kadının böyle birdenbire dönüş yapmasına şaşarak:

- «Bu da nesi?» dedi. «Gölünecek ne var bunda?»

— «Almıyorsunuz da üstelik, ne tuhaf!»

— «Ben sizin söylediğiniz türden bir erkek olsaydım böyle bir eve ayak basamazdım. Buraya gelen erkekler kadınlara karşı iliklerine dek öfkeyle dolu olsalar gerek. Hepsi de işi bitmiş, sıfırı tüketmiş yaşlı baylar!»

Kadın yine aldırmaz bir tavırla : «Bunu nereden bileceğiz?» dedi.

— «Son gelişimde ufak bir soru sormuştum :

Burada bir ihtiyarın yapabileceği en büyük aşırılık n'olsa gerek?»

— «Valla... kesin olan şu ki kızlar uyutulmuştur.»

— «Onların aldıkları ilâcın benzerini almak mümkün değil mi?» — «Olmaz demiştim size galiba.»

— «O halde bir yaşlının yapabileceği en büyük kötülük ne olabilir?»

Kadın Egushi'yi uyarmak ister gibi sesini alçaltarak : «Bu evde hiçbir kötülük olmaz,» dedi.

İhtiyar sordu : «Hiçbir kötülük olmaz mı?» Kadının siyah gözbebeklerinde yine aldırmaz bir ifade vardı.

— «Olur a, kızı boğmak gibi bir hevese kapılırsanız, yeni doğmuş bir çocuğun kolunu bükmekten daha güç değildir bu...»

Yaşlı Egushi hoş olmayan bir izlenime kapılmıştı :

— «Boğmaya kalkışsalar bile kız uyanmaz mı?»

— «Uyanmaz sanırım.»

— «Zoraki bir çifte intihar için çok uygun şey bu.»

— «Kendinizi tek başınıza intihar edemiyecek kadar kederli hissederseniz, çekinmeyin!

— «İntihar etmek için ne zaman kendisini çok kederli hisseder insan?»

Kadın aynı aldırmazlıkla : «Yaşlı bayların başına gelse gerek bu,» dedi. «Buraya gelmeden önce içtiniz mi yoksa? Tuhaf şeyler söylüyorsunuz!»

— «Gelmeden önce alkolden de beter bir şey içtim.»

Bu kez kadın yaşlı Egushi'ye kaçamaklı bir bakışla bakmaktan kendini alamadı ama sanki bunların hiç önemi yokmuş gibi :

— «Bu geceki kız sıcaktır,» dedi. «Bu akşam hava çok soğuk, tam da böylesi gerek işte. İyi ısının!»
Bunu söyledikten sonra aşağıya indi.

Egushi gizli odanın kapısını açınca her zamankinden daha yoğun, yavan bir kadın kokusu karşıladı onu. Kız öbür yana dönmüş, uyuyordu. Horluyor denemezdi ama güçlü soluk alıyordu. İri yapılı bir şeye benziyordu. Gür saçlarının kızıla çalar bir hali vardı ama, al perdenin yansıısı bunu kesi olarak söylemeye engel oluyordu. Etli kulağından kalın boynuna kadar teni gerçekten beyaz görünüyordu. Kadının da söylemiş olduğu gibi, kız sıcak olduğu izlenimini uyandırıyor. Yüzünde kanın kırmızılığı yoktu. Yaşlı Egushi onun arkasından yatağa girince sanki bir reflekse uyar gibi : «Aaaa!» dedi. Sıcaklığına sıcaktı ama teni pürüzsüz ve parlak, yapışkan gibiydi. Her yanı nemliydi, kokusu da duyuluyordu bunun. Yaşlı Egushi gözlerini yumarak bir süre kımıldısız durdu. Kız da kımıldamıyordu. Vücudunun belden aşağısı tombuldu. Sıcaklığı ihtiyarın içine işlemiyordu da her yanını sarıyordu. Kızın göğsü tombul, memeleri biraz aşağıda ve iri, meme başları da acayip tarzda küçüktü. Randevucu kadın «kızı boğmak»tan söz etmişti demin; bunu anımsıyor ve böyle bir dürtü onda ürpertiye benzer bir şey uyandırıyor, günahı vebali kızın tenindeydi. Diyelim ki kızı boğdu, vücudundan nasıl bir koku çıkacaktı? Egushi gündüz kızın ayakta ve yürürken ne kılıksız bir şey olacağını gözünün önüne getirmeye çalıştı, tehlikeli düşüncelerinden kurtulmaya çabaladı. Bu onu yatıştırdı biraz. Bununla birlikte, kızın sevimsiz bir tavrı olmasının ne önemi vardı onun için?

Bacaklarının biçimli oluşlarının da ne önemi vardı? Hele tek gecelik bir kız söz konusu olduğuna göre, altmış yedi yaşında bir ihtiyar için kız akıllı ya da aptal olmuş, iyi ya da kötü eğitim görmüş, ne önemi vardı? Ellerini onun vücudunda gezdirmekten başka şey sözkonusu muydu şimdi? Üstelik kız uyutulmuştu da: Kendisine değenin Egushi, yani tiritleşmiş bir yaşlı olduğunu bilmiyor değil miydi? Yarın da bilmemeye devam edecekti bunu. Adıyla sanıyla bir oyuncak, sunulan bir kurban değil miydi? Yaşlı Egushi topu topu dört kez gelmişti bu eve henüz ama her seferinde biraz daha çok, hele bu gece, yüreğinde ne varsa felce uğradığını hissedermiş gibisine geliyordu.

Bu geceki kız evin kurallarına alıştırmış mıydı? Zavallı ihtiyarcıklara karşı tam bir aldırmaçlık duyacak hale gelmiş miydi? Kesin olan şu ki, Egushi kendisine değince hiç bir tepki göstermemişti. En insanlık dışı evren bile alışkanlığın zoruyla insancıl hale gelir. Bu dünyanın karanlıklarında binlerce ahlâksızlık gizlidir. Yalnız Egushi bu eve gelip giden yaşlılardan başkaydı biraz. Bambaşkaydı denebilirdi hattâ. Egushi'yi bu eve getiren yaşlı Kiga, onun da bütün ötekiler gibi olduğunu sanarak kendisi hakkında aldanmıştı. Egushi erkeği erkek yapan nesneyi yitirmiş değildi çünkü henüz. Bu yüzden de bu eve gelip giden yaşlıların ne gerçek kederlerini, ne sevinçlerini, ne üzüntülerini, ne yalnızlıklarını tam tamına anlayamadığı sanılabilirdi. Ona göre kızın ne olursa olsun uyanamıyacak tarzda uyutulmuş olması, bu kadar çok gerekli değildi hiç.

Örneğin, ikinci gelişinde o gıcıklayıcı kızla evin yasaklarını çiğneyecekti az kalsın; ancak onu eldeğmemiş bulduğu zaman uğradığı şaşkınlık yüzündendir ki tutmuştu kendini. Ondan sonra da evin kurallarına saygı göstermek, daha doğrusu «Uyuyan Kızlar»ın rahatını bozmamak için and içmişti kendi kendine. Yaşlıların sırrını açıklamamaya da and içmişti. Bununla birlikte buraya yalnız eldeğmemiş kızları getirmekle hangi akla hizmet ediliyordu? Yaşlıların, «acınacak» denebilecek olan, bir dileklerini yanıtlamak için mi acaba? Egushi bunu anladığını sanıyordu ama, aynı zamanda aptalca görünüyordu bu ona.

Beri yandan, bu geceki kız acayıptı. Yaşlı adam inanamıyordu buna. Vücudunun belden yukarısını kaldırdı, göğsünü kızın omuzuna dayayarak yüzünü seyretti. Tıpkı bütün vücudu gibi, kızın yüzü de düzensizdi. Bununla birlikte, beklenenin tam tersine saftı, temizdi bu yüz. Burnun başlangıç noktası

biraz basık, ucu alçaktı. Yanaklar yuvarlak ve genişti. Saçlar üçgen biçiminde alnın aşağısına dökülüyordu. Kısa kirpikler gür ve bayağıydı.

Yaşlı adam : «Güzel kız!» diye mırıldandı, yanağını kızın yanağına dayadı. Parlak ve pürüzsüzdü bu yanak da. Omuzuna çöken ağırlığın altında kız sırtının üstüne döndü. Egushi uzaklaştı.

Yaşlı adam bir süre gözleri kapalı durdu. Kızın kokusu çok ağır olduğu için de böyle yapmıştı. Kokular kadar hiç bir şeyin geçmişteki anıları hatırlatmadığı iddia edilir ama bu koku da çok yavan, çok ağır değil miydi? Memedeki bir çocuğun sütlü kokusundan başka hiç bir şey anımsamıyordu. İki kolu birbirine hiç benzemiyordu kuşkusuz. Fakat bir bakıma, insan türünün başlıca kokuları değil miydi bunlar? Küçük kızlardan çıkan kokuları bir gençlik ve uzun ömür iksiri haline getirmeye çalışan yaşlılar her zaman bulunagelmişti. Bu kızınkinin de böyle bir koku olup olmadığı sorulabilirdi. Yaşlı Egushi evin yasaklarını bu kızla çiğnemeye kalkışırsa kız iğrenç, sert bir koku çıkaracaktı. Bununla birlikte, bu konuda böyle düşünmesi, artık çok yaşlanmış olduğunun bir belirtisi değil miydi? Bu kızinki gibi yoğun bir koku ve tam da bu sert koku, insanoğlunun doğuşunun kaynağında bulunmuyor muydu? Kolay gebe kalacağa benziyordu bu kız. Derin bir uykuya dalmıştı ama fizyolojik işlemler durmuş değildi bu yüzden, ertesi gün de uyanacaktı nihayet. Gebe kaldı diyelim, kendisi hiç bilmeden olacaktı bu. Yaşlı Egushi altmış yedi yaşındayken bu tarzda ana rahmine düşüp doğmuş bir çocuk bıraksaydı bu dünyada, n'olurdu ki acaba? Erkeği «şeytanlar âlemi»ne sürükleyen, görünüşe göre, kadın vücududur kesinlikle.

Bununla birlikte kız her türlü direniş yeteneğinden yoksun bırakılmıştı. Yaşlı müşterilerinin, acınacak haldeki ihtiyarların yararına olarak. Vücudunda tek bir giysi yoktu ve hiç bir zaman uyanmıyacaktı. Egushi sanki gönlü bulanıyormuş gibi za , vallı hissetti kendini ve şöyle mırıldandığını duydu : «Yaşlı erkeğe ölüm, genç erkeğe aşk, ölüm tek bir defa, aşk bilmem kaç defa!» Bu söylediklerine şaşmıştı ama yatıştırıyordu bu onu. Böylesine tımtırlıklı olmak, tabiatinde yoktu onun. Dışarıda, yağmurla karışık karın hışırtısı duyuluyordu. Denizin gürültüsü hafiflemiş gibiydi bu yüzden. Kar tanelerinin düşerek eridikleri, engin ve karanlık bir deniz gözünün önüne geldi ihtiyarın. Koskocaman bir kartalı andıran yırtıcı bir kuş, gagasında kan damlayan bir şey tutarak kara dalgaların üzerinde dönüyor, arada bir kanadı değişiyordu bu dalgalara. Bir bebek miydi bu şey? Olamazdı pek. Daha yakından bakılınca, insan ahlâksızlıklarının imgesi miydi? Egushi başını hafifçe sallıyarak hayali gözlerinin önünden kovdu.

— «Aaaa! Ne kadar da sıcak oldu!» dedi. Yalnız elektrikli battaniye yüzünden değildi bu. Kız battaniyeyi atarak geniş, tombul, ama yine de biraz yetersiz göğsünü yarı yarıya açmıştı. Beyaz teninin üzerinde al perdenin rengi belli belirsiz yansıyor. Yaşlı adam bir yandan bu güzel göğsü seyrederken, parmağıyla da saçların alın üzerinde meydana getirdikleri üçgenin çizgisini izledi.

Sırtüstü yattığından beri kız uzun, sakın soluklar alıyordu. Küçük dudaklarının altında dişleri nasıldı acaba? Egushi alt dudağı parmaklarının arasına alarak araladı. Dudak küçüktü ama ince değildi; fakat dişler, evet ı dişler inceydi ve düzgündü. Yaşlı adam parmaklarını çekince, kız dudaklarını iyice kapamadı. Dişler hep görünüyordu biraz. Yaşlı Egushi kulağın iri memesini tuttu, dudak ruju bulaşmış parmaklarının ucunu sildi buraya, sonra kaim boyun üzerinde kalan rujları da sildi. Beyaz boyunun üzerinde belli belirsiz kırmızı bir çizgi vardı ki tapınılacak kadar güzeldi.

«Bu da mı kızoğlankız?» diye sordu kendine Egushi. Bu evdeki ikinci gecesinde bulunduğu kız

üzerinde bir kuşku duymuş, sonra kendi iğrençliğinden korkarak, duyduğu bu kuşku yüzünden üzölmüştü; kızı bu bakımdan denetlemeye istekli değildi onun için. Geçen sefer olduğu gibi bu sefer de ne önemi vardı bunun kendisi için? Fakat ihtiyar bunun pek de önemsiz olmadığını anladığı zaman, benliğinden kendisiyle alay eden bir ses işitir gibi oldu :

— «Sen ki beni gülünç hale düşürüyorsun, şeytan mısın yoksa?»

— «Şeytan mı dedin? O denli basit değil bu. Ölümün silip süpüreceğı duyarlılığıyla isteklerini tımtıraklı bir tarzda gözünün önüne getirmek değil mi bu sadece?»

— «Yooo! Olayları benden daha acınacak durumdaki yaşlıların açısından görmeye çalışıyorum, o kadar.»

— «Yok canım! Ne diyorsun sen, ahlâksız? Kendi sorumluluklarını başkalarının üzerine alan kimseye düpedüz ahlâksız derler.»

— «Ahlâksız mı dedin? Eh, öyle olsun peki! Bununla birlikte, eldeğmemiş bir kız temizse, artık temiz olmayan bir kız neden eldeğmemiş olmasın? Bu evde eldeğmemiş kızlar aramaya gelmiyorum ben!»

— «Gerçekten tiritleşmiş bir ihtiyarın isteklerini henüz bilmiyorsun da ondan. Bir daha gelme buraya sakın! Olacak iş değil ya - çok az ihtimali var bunun, kabul ediyorum - kız gecenin yarısında gözlerini açıverirse, ihtiyar bundan hiç utanç duymaz mı sanıyorsun?»

Kendisiyle bir çeşit ikili konuşma halinde Egushi'nin aklına bu düşünceler geliyordu işte; ama bu nedenlerin, hep eldeğmemiş kızların uyutulması olayı ile hiçbir ilgisi olamazdı kuşkusuz. Bu eve topu topu dört kez gelmişti ama yalnız eldeğmemiş kızlarla karşılaşmak, merakını uyandırüyordu. Yaşlıların diledikleri, istedikleri bu muydu gerçekten?

Buna karşılık demin aklına gelen : «Ya kız gözlerini açıverirse?» düşüncesi pek hoşuna gidiyordu. Hangi güçte ve hangi çeşitte bir sarsıntı gerekti ki uyuyan kız, bilinçdışı da olsa, gözünü aralıyabilsin? Örneğın bir kolunu kesseler, ya da göğsünü veya karnına bıçak saplasalar daha uzun zaman uyuyabilmesi olanak dışı olamaz mıydı?

Egushi : «Ben de epiy kötü oldum haaa!» diye mırıldandı.

Bu eve gelip giden yaşlılarınkine benzer bir güçsüzlük, birkaç yıla dek onun da basma gelecekti kuşkusuz. Kafasında canavarca düşünceler belirliyordu : «Bu evi yıkıp yoket, sonra kendini yoket!» Bununla birlikte bunun, bu geceki uyuyan kızla kurduğu bir çeşit içli dışlılıktan ileri gelmiş gibi bir hali vardı: Kız kusursuz güzel denen türden değildi ama beyaz ve geniş göğsünü ortaya sermiş hoş bir kızdı. Ya da pişmanlık duygusunun tersi olmak gerekti bu daha çok. Geçici heveslerle eriyip gider görünen bir yaşantıda, bir pişmanlık payı da vardır. Kendisiyle birlikte Tsubakidera'daki «Yaprak Döken Kamelya»yı görmüş olan kızının yürekliliğine sahip değildi belki. Yaşlı Egushi gözlerini yumdu.

Bahçe yolunun yassı taşları boyunca kısa budanmış şımşirlerin üzerinde iki kelebek keyifli keyifli uçuşuyorlardı. Kimi zaman şımşirlerin içinde saklanarak, kimi zaman onlara kanatlarını değdirerek,

bu oyundan zevk alır gibi bir halleri vardı. Şimşirlerin biraz üstüne yükselmişler, hafif uçuşları birbirleriyle karşılaşıyordu. O sırada yaprakların arasından bir tane, sonra bir tane daha kelebek çıktı, «iki çift olsalar gerek,» diyordu Egushi içinden. O sırada bir beşinci kelebek de gelip oyuna katıldı. Kavgayı edebileceklerdi? Ama beri yandan başka kelebekler de, sayıları boyuna artarak, şimşirlerden havalanıyorlardı ve çok geçmeden bütün bahçede bir kelebekler balesi başladı. Hiç biri çok yükseğe çıkmıyordu. O sırada dalları her yana yayılıp aşağıya sarkmış bir akçaağacın ince dalları belirsiz bir rüzgârla kımıldadı. Akçaağacın dalları incecikti ama rüzgârdan etkilenen geniş yaprakları vardı. Beyaz kelebek sürüsü boyuna büyüyor, ak bir çiçek tarlası oluşturuyordu sanki. Yalnız akçaağacın varlığı göz önünde tutulursa, «Uyuyan Kızlar»ın eviyle bir ilgisi olabilir miydi bu hayalin? Akçaağacın yaprakları sarıya veya kıızıla çalıyor, kelebek sürüsünün beyazlığı bunlar üzerinde daha belirli bir hal alıyordu. Bununla birlikte, bu evdeki akçaağaçların yaprakları tüm dökülmüşlerdi; gerçi dalların üzerinde kıvrılıp büzülmüş birkaç yaprak vardı henüz ama, bunların üzerine sulu kar yağıyordu şimdi.

Egushi dışarıda yağın o sulu karın soğuşunu hepten unutmuştu. Bu koşullar altında beyaz kelebekler balesinin hayalini görüşü, yanmasında tombul beyaz göğsünü kendisi için sere serpe açmış kızdan ileri geliyordu herhalde. Yaşlı adamın ahlâksızca eğilimlerini düzeltecek bir şeyler varolabilir miydi bu kızda acaba? Egushi gözlerini yeniden açtı. Geniş göğüsteki küçük, pembe meme başlarını seyretti. İyiliğin simgeleri gibi göründü bunlar ona. Bir yanağını kızın göğsüne dayadı. Sıcaklık gözkapaklarının altına işliyormuş gibi oldu. Kıza kendinden bir işaret bırakmak geldi içinden. Egushi bu evin yasaklarını çiğnerse, kız uyandığında kesinlikle üzülecekti. Yaşlı adam kızın göğsüne kan rengi birkaç çizgi çizdi ve ürperdiğini hissetti.

«Oda soğumaya başladı,» dedi; battaniyeyi çekti, sonra her zamanki gibi başucunda hazır duran iki komprimeyi özene bezene içti. Kendine uygun gelecek tarzda çevirmek için kıza kolunu dolayıp kaldırınca: «Ağırımı! Belden aşağısı şişman da onun için.» dedi.

Ertesi sabah randevucu kadın Egushi'yi iki kez uyandırdı. Birincisinde kadın ara kapıya vurarak:

— «Saat dokuz oldu» demişti.

— «Evet, uyandım! Kalkıyorum! Öteki oda soğuk olsa gerek, ha?»

— «Oda ısındı, elektrik sobasını yakalı epiy oldu.»

— «Kar ne âlemde?»

— «Durdu ama hava kapalı.»

— «Yaaa!»

— «Kahvaltıyı hazırlıyalı da epiy oldu.» Yaşlı adam kaçamaklı bir: «Eveeeeet!» demiş, sonra uykunun gevşekliği içinde gözlerini yeniden yummuştu. Kızın eşsiz tenine sokularak: «Cehennemden şeytan çağırıyor sanki beni!» diye mırıldanmıştı.

Kadın ikinci kez geldiğinde on dakika ya geçmiş, ya geçmemişti. Kapıya daha hızlı vurarak :

«Yeniden mi uyuya kaldınız yoksa?» dedi. Sesinde sinirli bir eda vardı.

Egushi: «Kapı kilitli değil!» dedi. Kadın içeriye girdi. Yaşlı adam sersem sersem kalktı. Çok şaşkın bir halde olduğundan, kadın onun giyinmesine yardım etti, ayakkabılarını bile giydirdi hattâ, ama kadının davranışları Egushi'nin hoşuna gitmiyordu. Bitişik odaya geçtiklerinde kadın her zamanki ustalığı ile onun çayını hazırladı. Yaşlı Egushi çayını sakın sakın tadını çıkararak içerken, kadın sanki kuşkulandı gibi, gözlerini dört açarak soğuk soğuk ona baktı:

— «Nasıl, beğendiniz mi bu geceki kızı?» diye sordu.

— «Beğendim tabî!»

— «Çok iyi öyleyse! Güzel rüyalar da gördünüz mü?»

Egushi:

— «Rüya mı? Yooo, hayır. Rüya görmedim hiç. Derin derin uyudum. Hiç böyle iyi uyumamıştım ne zamandır!» dedi, esnememek için de kendini tuttu: «Hâlâ uyku sersemiyim,» diye ekledi.

— «Dün yoruldunuz her halde.»

— «Kızın yüzünden olsa gerek. Çok süksesi var mı bu kızın?»

Kadın başını eğdi, suratı asıldı.

Egushi kendine güvenen bir tavırla: «Bana bir iyilik yapmanızı isteyecektim,» dedi. «Kahvaltıdan sonra o uyku ilacından yine veremez misiniz bana? Çok rica ederim! Minnet altında da kalmam haaaa! Bu kız ne zaman uyanacak, bilmem ama...»

— «Tuhafsınız doğrusu!» Kadın omuzlarına dek kaskatı kesilmiş, esmer yüzü solgunlaşmıştı. «Neler söylüyorsunuz siz? Her şeyin bir sınırı var?»

— «Sınırı mı?» Yaşlı adam gülmek istedi ama gülemedi bir türlü.

Kadın, Egushi'nin kıza bir şey yaptığından mı kuşkulandı ne, birdenbire kalkarak bitişik odaya girdi.

V

Yılbaşı geçmişti, dalgalı denizin kara kışta çıkardığı gürültüler duyuluyordu. Karada rüzgâr daha hafifçeydi.

«Uyuyan Kızlar» evindeki randevucu kadın bahçe kapısının sürgüsünü çekerek «Hoş geldiniz» anlamına:

— «Oooo, böyle soğuk bir gecede zahmet ettiniz doğrusu!...» dedi.

Yaşlı Egushi: «Ben de hava soğuk diye geldim zaten,» diye yanıt verdi. Böyle soğuk bir gecede,

körpe bir vücudun sıcaklığından birden ölüvermek, yaşlı bir kimse için mutluluk olmaz mı?»

— «Hoş değil bu söyledikleriniz!»

— «Adam sen de! Yaşlıların bir ayağı çukurdadır!»

Birinci kadın her zamanki salonunu bir elektrik sobası ısıtıyordu. Kadın geçen seferlerde olduğu gibi güzel bir çay hazırladı.

Egushi: «O ne? Bir yerden rüzgâr geliyor galiba?» dedi.

Kadın çevresine bakınarak yanıt verdi: «Ne? Rüzgâr filân geldiği yok!»

— «Odada bir hayalet olmasın sakın?»

Kadının omuzlarında bir ürperti oldu, ihtiyarın yüzüne baktı. Renk diye bir şey kalmamıştı yüzünde.

Yaşlı adam: «Şöyle silme dolu bir çay daha verir misiniz bana?» dedi. Suyu ılındırmaya kalkışmayın! Kaynar kaynar dökün fincana!»

Kadın onun istediğini yaparken soğuk bir sesle :

— «Kulağınıza bir şeyler mi çalındı yoksa?» diye sordu.

— «Evet, öyle oldu!»

— «Yaaa! Bile bile de geldiniz demek, ha?» Kadın Egushi'nin haberi olduğunu sezmiş miydi? Kesin olan şu ki işi daha fazla gizlemek için hiç bir çaba yapar görünmüyordu ama, gerçekten canı sıkılmış bir hali vardı.

— «Gelmek zahmetine katlandınız ama, gitmenizi isteyebilir miyim sizden?»

— «Madem ki her şeyi bile bile geldim, nenize gerek?»

— «Hi, hi, hi...» Şeytanlar gülselerdi kahkahaları böyle çınlardı her halde.

— «Kesin olan şu ki, her zaman olabilir böyle bir kaza! Kış yaşlılar için tehlikelidir çünkü... Hiç olmazsa büyük soğuklarda evi kapasanız barı?»

— «...»

— «Ne çeşit ihtiyarlar gelir buraya, bilmiyorum ama bir ikinci, bir üçüncü ölüm vakası olursa kendiniz de yakayı sıyıramazsınız kolay kolay!»

Kadının yüzü daha da solgunlaşmıştı: «Gidin patrona söyleyin bunları! Benim ne suçum var?» dedi.

— «Suçlu olmasına suçlusunuz! İhtiyarın cesedini bu dolaylardaki bir kaplıcanın oteline taşımadınız mı? Gizlice, gecenin karanlığında... Siz de yardım ettiniz bu işe her halde!»

İki eli dizleri üzerinde kasılmış olduğu halde, İcadın kaskatı kesilmişti:

— «Yaşlı bayın şerefini korumak içindi bu,» dedi.

— «Şerefi mi? Ölülerin şerefi var mıdır? Öyle olsun, görünüşü kurtarmak içindi bu, diyelim. Ölen ihtiyar için değil de, ailenin yararı için. Çok boş bir şey gibi bu da ya... O otelle bu ev aynı adamın malı mı?»

Kadın yanıt vermedi.

— «İhtiyarın burada, çıplak bir kızın koynunda ölmüş olduğunu gazeteler yazmadılar her halde, değil mi? O ihtiyarın yerinde olsaydım, öyle gibime geliyor ki başka yere götürmektense beni burada bıraksalardı daha çok hoşuma giderdi.»

— «Otopsi yaparlardı, türlü dırıltılarla bir soruşturma açılırdı; sonra da, oda biraz acaip olduğundan, buraya müşteri olarak gelip bize şeref veren öteki baylar için de can sıkıcı bir şeyler çıkabilirdi. Kızlar için de sonra...»

— «Kız ihtiyarın öldüğünü bilmeyerek uyumuş olacak her halde. Rahmetli biraz çırpınmış olsa bile kız uyanmamıştır bu yüzden.»

— «Orası öyle... Ama ne de olsa, yaşlı bay burada öldü diyelim, o zaman da kızı götürüp bir yerlerde gizlemek gerekecekti. Hattâ o zaman bile, kimi belirtilerden ihtiyarın yanında bir kadın bulunduğu anlaşılacaktı gibime geliyor.»

— «Nasıl, kızı bıraktınız mı yani?»

— «İyi ama, böylesi adamakıllı suç olmaz mıydı?»

— «İhtiyarın cesedinin soğuması kızı uyandırmaya yetmiyordu her halde.»

— «Hayır!»

Egushi ayak diredi: «Kız, ihtiyarın kendi koynunda öldüğünü farketmedi demek. İhtiyar öldükten sonra derin derin uyuyan kız, soğumuş cesede sokulmuş olduğu halde ne kadar zaman öyle kaldı acaba? Cesedi götürdüklerinde bile haberi olmamıştır.

«Bana gelince, tansiyonum iyi, kalbim de sağlam, korkacak bir şey yok onun için. Ama başıma beklenmedik bir kaza gelirse beni bir kaplıca oteline götürecek yerde, kızın yanında bırakamaz mısınız?»

Kadın çabuk çabuk : «Amma acaip şeyler istiyorsunuz,» dedi. «Böyle şeyler söyleyecekseniz gidin buradan Tanrı aşkına!»

Egushi gülerek: «Şaka yaptım canım,» dedi. Kadına da söylemiş olduğu gibi, kendisinin birden ölmesi için hiç bir neden yoktu.

Her ne olursa olsun, bu evde ölmüş olan ihtiyarın gazetelerde çıkan ölüm ilânında kısaca: «Âni olarak ölmüştür,» sözleri vardı. Egushi yaşlı Kiga'ya cenazede rastlamıştı. İşin içyüzünü de onun kendi kulağına fısıldadıklarından öğrenmişti. Adam bir göğüs anjiniinden ölmüştü ama :

— «O kaplıca oteli onun gibi bir kimsenin gideceği yer değildi. Başka yerlere gitmeye alışıktı o,» demişti ona yaşlı Kiga. «Bu yüzden bazı kimseler çıkıp sayın müdür Fukura çapkınlık yaparken öldü,» dediler. Bunlar işin içyüzüne ilişkin hiç bir şey bilmiyorlar tabî.»

— «Hımmmm!»

— «Çapkınlık yapmaya özenirken öldü demek gerek belki, gerçekten öyle değildi o iş, daha çok acı çekmiş olsa gerek. Fukura ile aram iyi idi, zihnimi de bir şey kurcalayıp duruyordu, hemen gidip denetledim bunu. Ama yine de kimseye bir şey söylemiş değildi. Ailesi bile hiç bir şey bilmiyor hattâ. Gazetelerdeki ilânlar acaipti, değil mi?»

Yan yana iki ilân çıkmıştı. Birini ölenin oğlu ile karısı, ötekini de çalıştığı ortaklık vermişti.

Kiga: «Fukara böyleydi çünkü,» dedi. El işaretleriyle de kaim bir ense, geniş bir göğüs, iri bir göbek resmi yaptı .«Sen de kendine dikkat edersen iyi yaparsın,» diye ekledi.

— «Benden yana böyle şeyden korkulamaz hiç.» — «N'olursa olsun o koskoca cesedi geceleyin o kaplıca oteline kadar taşımışlar yine de!»

Kim taşımıştı onu? Bir arabadan yararlanmışlardı tabî ama yaşlı Egushi bunu gözünün önüne getirdikçe bir rahatsızlık duyuyordu.

Yaşlı Kira cenaze kaldırılırken şöyle fısıldamıştı : «Bu kez dışarıya hiç bir şey sızmamışa benziyor ama yine böyle bir şey olursa, o evin ömrü uzun olmayacak pek, diye düşünmekten kendimi alamıyorum.»

Yaşlı Egushi de : «Pek âlâ mümkündür!» diye karşılık vermişti.

O gece onun kaza üzerinde bilgi sahibi olduğunu düşünerek, kadın işi gizlemeye kalkışmamıştı ama yine de çok tetikte duruyordu.

Yaşlı Egushi sinsi sinsi : «Kız bir şey duymamış mı gerçekten?» diye sordu.

— «Kızın bunu bilmesine neden yoktu, bununla birlikte yaşlı bay biraz acı çekmiş galiba, kızın boynundan göğsüne dek her yeri tırmık içindeydi çünkü. Hiç bir şeyin farkında olmadığı için, ertesi sabah gözünü açtığında : 'Hay pis herif hay!' dedi.»

— «Pis herif, ha? Can çekişmenin ıstırabı içindeydi adam oysa!»

— «Yaradan söz edilemez pek ya! Kızın şurasında, burasında kan rengi, kırmızı şişler vardı.»

Kadın, yaşlı Egushi'ye her şeyi anlatmaya hazır görünüyordu şimdi. Fakat sözün burasında daha fazlasını işitmek istediğini yitirivermişti zavallı. Bütün bu işte birdenbire ölüvermiş yaşlı bir adamdan

başka şey yoktu. Mutlu bir ölüme kavuşmuştu belki de. Egushi'nin aklının yatmadığı tek şey, Kiga'nın kendisine anlattığı, o koskoca cesedin kaplıca oteline dek taşınmasıydı ama :

— «Yaşlı bir bunağın ölümünü görmek hoş şey olmasa gerek, değil mi? Adam, sen de, mutlu gibi bir ölümdü bu da belki... Ama hayır, bu ihtiyar kesinlikle bir şeytanlar âlemine gitmiştir.»

— «...»

— «Yanındaki, tanıdığım kızlardan biri miydi?»

— «Bunu söyleyemem size!».

— «Amma yaptınız ha!»

— «Boynundan göğsüne dek kırmızı izler bulunduğu için, bunlar büsbütün kayboluncaya dek istirahat verildi kendisine...»

— «Bir fincan çay daha içerim doğrusu. Susadım!»

— «Peki. Çayı değiştireyim bari.»

— «Bu türlü bir olaydan sonra, diyelim ki işi iyice örtbas edebildiniz, ama ne de olsa uzun ömürlü olmayacak bu ev, ne dersiniz?»

Kadın, sakın sakın : «Öyle mi dersiniz?» dedi.

Sonra başını kaldırmadan çayı fincana koydu. «Böyle bir gecede hayaletler dolaşır ortalıkta.»

— «Doğrusunu isterseniz ben bir hayaletle ciddi olarak konuşmak istiyorum!»

— «Neyi konuşacaksınız onunla?»

— «İnsanoğlunun acıklı kocayışını!»

— «Şaka ediyorsunuz bu sefer!»

Yaşlı adam çayın kokusunu içine çekti:

— «Şaka söylemiştim, iyi anladınız bunu ama hayaletlere gelince, benim içimde de var bunlardan.»

Sonra elini kadından yana uzatarak : «Sizde de var sonra,» dedi. «Ha, aklıma geldi, bu ihtiyarın öldüğünü nasıl anladınız?»

— «Acaip bir homurtu duyar gibi oldum, birinci kata çıkıp baktım. Nabızla solunum durmuştu.»

— «Kızın da bundan haberi yoktu ha?» diye yineledi ihtiyar.

— «Bu kadarcık şeyle uyanmasın diye gereken iş yapıldığına göre!»

— «Bu kadarcık iş mi?... İhtiyarın cesedinin götürüldüğünü farketmesi için de neden yok.»

— «Yok!»

— «O halde en korkuncu, o kız!»

— «Hiç bir korkunç yanı yok bunda! Saçma sapan şeyler söyleyeceğinize bir an önce geçin bitişik odaya rica ederim! Uyuyan bir kızı korkunç bulmak bundan önce de başınıza gelmiş miydi?»

— «Kızın genç olması belki korkunçtur bir ihtiyar için!»

Kadın hafif bir gülümseyişle : «Neler söylüyorsunuz canım!» dedi, sonra kalkıp ara kapıyı açarak : «Sizi bekliyerek uyuyor, buyurun hadi... Ha! Evet, anahtar!» dedi, belinden çıkarıp ona uzattı anahtarı.

«Sahi, söylemeyi unuttum bakın; şey, bu gece iki kız var!»

— «İki kız mı?»

Yaşlı Egushi irkilmişti ama: «Yoksa ihtiyar Fukura'nın öldüğü haberi kızlar arasında yayıldı da ondan mı?» diye düşündü.

Kadın yine : «Buyurun!» dedi, sonra gitti.

Egushi kapıyı açtı ama ilk defaki merakla utancı yok olmuştu çoktan, yine de şaşırmaktan kendini alamadı:

«Bu da acemi mi?» dedi içinden.

Bununla birlikte, geçen seferki küçük «acemiden farklı olarak, çok yabani bir hali vardı bunun. Bu yabani eda yaşlı Fukura'nın ölümünü unutturdu ona hemen hemen. Yan yana duran iki yataktan kapıya yakın olanına yatırmışlardı kızı. Ya elektrikli battaniye gibi yaşlı insanlara özgü kıvrır - zıvırlara alışık olmadığından; ya da vücudu soğuk kış gecelerine aldırış etmeyecek kadar ateşli olduğundan, kız battaniyeyi göğsünün ortasına dek sıyırmıştı. Kollarını iki yana açmış olarak yatıyordu. Sırtüstü uzanmış, kollarını alabildiğine açmıştı. Memelerin çevresindeki halkalar genişti, mora çalan bir siyahlıktaydı. Al kadifenin yansıttığı, tavandan vuran ışığın altında renkleri güzel değildi. Boynundan göğsüne dek teninin rengi de güzel değildi nitekim. Hafifçe terliyormuş gibi bir hali vardı.

«Hayatın ta kendisi!» diye mırıldandı Egushi. Altmış yedi yaşında bir ihtiyara göre böyle bir kızın her yanından hayat fışkırıyordu. Egushi kızın Japon olduğundan bir an için şüphe etti. Henüz yirmi yaşında olmadığının bir belirtisi de, memeleri büyük olmakla birlikte başlarının iri olmayışındı. Şişman değildi, vücudunun yandan kütür kütür bir görünüşü vardı.

İhtiyar: «Hımmmm!» dedi, kızın elini tuttu. Parmaklar da, tırnaklar da uzundu. Vücut da bugünkü modaya uygun olarak uzun olsa gerekti. Sahi, sesi, sesinin çınlayışları nasıl olabilirdi acaba? Radyoda veya televizyonda birkaç kadın vardı, Egushi bunların sesini seviyordu. Bu aktrisler göründüklerinde sırf onları işitmek için gözlerini yumduğu oluyordu. Yaşlı adam uyuyan kızın sesini duyma isteğini şiddetle hissetti birden. Fakat uyandırılmıyacak bir kız da ulu - orta konuşmaya

başlayamazdı ya! Uykusunun içinde onu konuşturmak için n'apmak gerekti acaba? Şu da var ki uykuda ses, bambaşkadır. Hem zaten kadınların çoğunun sesleri ayrı tiplerdedir, fakat bunun tek bir sesi vardı belki. Uyuyuş tarzına bakılırsa görgüsüz, yapmacıksız bir kızdı.

Yaşlı Egushi oturmuş, kızın uzun tırnaklarıyla oynuyordu. Tırnak dediğin bu kadar sert olabilir miydi? Genç, sağlıklı tırnaklar mıydı bunlar? Tırnakların altındaki kanın rengi canlıydı. Egushi kızın boynunda tel gibi ince bir altın kolye bulunduğunu farketmemişti o âna dek. Gülümsemek geldi içinden. Bu buz gibi gecede göğsünün altına kadar çıplaktı ama yine de hafif bir ter saçlarının bitiminde, alnının üzerinde boncuklaşmış gibiydi sanki. Cebinden mendilini çıkarıp sildi bu teri. Mendile ağır bir koku sindi. Kızın koltuk altlarını da sildi. Bu haldeki bir mendili evine götüremeyeceği için dürüp büktü, odanın bir köşesine fırlattı.

«Aaaa! Dudaklarını da boyamış,» diye mırıldandı. Tabiî bir şeydi bu ama bu kızda bunu görünce gülümsemek geliyordu insanın içinden. Egushi biraz daha yakından baktı.

«Tavşan dudağından ameliyat mı olmuş acaba?»

Yaşlı adam demin attığı mendili gidip aldı, bununla kızın dudaklarını sildi. Hiç bir ameliyat izi yoktu orada. Yalnız üst dudağın ortası belirli bir üçgen meydana getirecek tarzda kalkıktı. Beklenmedik, hoş bir şeydi bu.

Birden bire kırk yıl önceki bir öpüş geldi aklına o zaman. Egushi, kızın önünde durmuş, çok hafif omuzlarından tutmuştu onu. Birdenbire de dudaklarını uzatmıştı. Kız başını bir sağa, bir sola çevirerek kaçmıştı bu dudaklardan :

— «Hayır, hayır! Olmaz,» demişti.

— «Hah, tamam! Oldu işte!»

— «Ben yapmadım böyle şey!»

Egushi kendi dudaklarını silmiş, kıza da dudak ruju izlerini taşıyan mendilini göstermişti.

«Böyle şey yapmadın ha? Al bakalım!..»

Kız mendili alıp bakmış, sonra tek söz söylemeden çantasına sokmuştu onu.

— «Ben yapmadım böyle şey!» diye yinelemiş, sonra başını eğerek, gözleri yaşlı, susmuştu. Ondan sonra da Egushi bir daha görmemişti onu. O mendili n'apmıştı acaba? Yok yok, mendilin ne önemi vardı ki? Bugün, yani kırk bu kadar yıl sonra, o kız yaşıyor muydu hâlâ?

Uyuyan kızın dudağındaki o sevimli üçgeni gördüğü âna değin aradan kaç yıl geçmişti de o kızı büsbütün unutmuştu? Mendilini bu kızın başucunda bırakırsa kız onda ruj bulacaktı; kendi ruju da silinmiş olduğundan, uyanınca kendisinden bir öpücük çalındığını düşünecekti. Bir öpücüğün bu evde müşterilere yasak olmayan şeyler arasında bulunduğu apaçıktı. Bunu yasaklamak için hiç bir neden de yoktu. Erkeklerin en tiritleşmiş için bile "bir öpücük, olası şeyler arasında yer alır. Tek can sıkıcı şey şuydu : Kız bundan ne kaçabilir, ne de bunu duyabilirdi. Bu uyuyan dudaklar soğuktu, yavandı

belki. Ölmüş, fakat sevilen bir kadının dudakları çok daha sert bir aşk ürpertisi uyandırorsa gerekti muhakkak. Egushi eve gidip gelenlerin acıklı ihtiyarlıklarını anımsadıkça, bu noktada onlar gibi davranma isteğini yitiriveriyordu hemen.

Bununla birlikte, bu geceki kızın dudaklarının alışılmamış biçimi onu kamçılıyordu daha çok. İhtiyar içinden : «Böyle dudaklar da var mıymış?» diyordu. Serçe parmağının ucuyla da üst dudağın ortasına dokundu. Kuruydu dudak. Derisi kalın gibiydi. Fakat kız dudaklarını yalamaya başladı, bunlar nemlenmeden önce de durmadı. Egushi parmağını çekti:

— «Bu kız uyurken bile mi öpüyor?» Bununla birlikte kızın kulağının çevresindeki saçları kaçamaklı bir tarzda okşamakla yetindi. Gür ve sertti bu saçlar. İhtiyar giyinmek için kalktı:

— «Ne denli sağlam olursan ol, böyle durursan nezle olursun,» dedi, kızın kollarını battaniyenin altına soktu, sonra battaniyeyi göğsünün üzerine çekti. Bunu yapınca ona sokuldu. Kız ondan yana döndü ve homurtu çıkararak iki kolunu uzattı. Hoyratça geriye itilmişti ihtiyar. Öyle tuhaftı ki bu iş, gülmesi durmak bilmiyordu.

— «Acemi filân ama, kendini korumasını biliyor sevimli!» dedi.

Kız hiç bir tarzda uyanamıyacağı bir uykuya dalmıştı, vücudu uyuşmuş gibiydi, öyle ki, her şeyi yapmak mümkündü ona, ama bu durumdaki bir kıza karşı zor kullanmak için gerekli enerjiye Egushi sahip değildi artık. Bir süredir yitirmişti bu enerjiyi belki. Kızın huzur dolu büyüğü ve uysal uysal boyun eğişi yüzünden. Kadının kendini içli - dışlı bir halde bırakışı yüzünden de sonra. Serüvene ve savaşa soluğu kesilircesine atılma yeteneğini yitirmişti artık. Uyuyan kız kendisini ansızın geriye itince, ihtiyar bir yandan gülererek, bütün bunların farkına varmıştı şimdi:

— «Yaş meselesi alt tarafı,» diye mırıldandı. Aslında bu eve gelip giden ihtiyarların içinde bulundukları hale gelmemişti henüz. Bununla birlikte, erkeklik gücü olarak benliğinde kalmış nesnenin önemsiz olmadığını kendisine inceden inceye sormaya onu iten şey, bu kara ve parlak tenli kızın varlığıydı her halde.

Böyle bir kıza karşı zor kullanmak... Gençliğini uyandıracığa benzeyen şey buydu işte. «Uyuyan Kızlar»ın evinden tiksiniyordu biraz. Fakat ne denli çok tiksiniirse o kadar sık geliyordu buraya. Bu kıza karşı zor kullanmak, evin yasaklarını çiğnemek, yaşlıların gizli, iğrenç zevklerini yok etmek, böylece de bu yerle ilgisini kesmek, kanını kaynatıyor, kamçılıyordu onu. Zorlama ile baskı yararsızdı bununla birlikte. Uyuyan kızın bedeninde hiç bir direnmeye karşılaşmıyacaktı belki. Kızı boğmak bile kendisi için kolay olacaktı belki de. Tüm enerjisi yok olup gitmişti. Karanlık bir yokluk duygusu kaplamıştı içini. Yüksek dalgaların gürültüsü yakındaydı ama, uzaktan gelir gibi görünüyordu ona. Karada rüzgâr esmeyişinden de ileri geliyordu bu. Yaşlı adam, karanlık deniz üzerinde gecenin loş uçurumlarını düşünüyordu. Bir dirseğinin üzerinde doğrularak yüzünü kızinkine yaklaştırdı. Kaba bir soluk alışı vardı. Dudaklarını öpmekten vazgeçti, dirseğini indirdi.

Egushi, kara derili kız onu kollarıyla ittiği sırada hangi durumda ise öyle kalmıştı, göğsü açıktı yani. Öbür kızın yanına sokuldu. Kendisine arkası dönük olan kız, böğürlerinin bir hareketiyle ondan yana döndü. Uykusunda bile güler yüzlü, tatlı bir hali vardı, zarif bir sevimlilikteydi. Bir eli gelip ihtiyarın kalçası üzerine kondu.

İhtiyar: «Bu çok iyi işte,» dedi: kızın parmaklarıyla oynayarak gözlerini yumdu. İnce kemikli parmaklar kolayca bükülüyordu; öyle bükülüyorlardı ki hem, insan kırmadan istediği kadar bükebilirdi onları sanki. Öyle ki, parmakları ağzına almak geldi içinden. Memeler küçüktü ama yuvarlaktı, sertti, Egushi'nin avucunun içini dolduruyorlardı. Kalçanın yuvarlaklığı' da benzer biçimdeydi. «Kadın sonsuz bir yaratıktır,» diye düşündü yaşlı adam ve kederlendiğini hissederek gözlerini açtı. Kızın uzun bir boynu vardı. Bu da ince ve güzeldi, fakat eski Japon zevkine uygun gelecek kadar değil. İnik gözkapağının üzerinde bir kırıışık vardı ama hafif bir çizgi halinde, kız gözünü açınca kayboluyordu belki. Ya da zaman zaman görünüp sonra kayıp mı oluyordu yoksa? Bir gözde kırıışık vardı da ötekinde yoktu belki. .Odayı çevreleyen kadifenin yansıısında teninin rengi iyice farkedilemiyordu ama yüzü buğday rengindeydi daha çok. Boynu ise beyazdı ama ekyeri buğday rengine çalıyordu yine. Göğüse gelince, parlak bir beyazlıktaydı o.

Egushi kara kızın uzun boylu olduğunu farketmişti ama bu da öyleydi kesinlikle. Ayağının ucuyla şöyle bir arandı. Kara kızın kalın derili, sert tabanlı ayağı oldu ilk rastladığı. Nemliydi bu ayak üstelik. Yaşlı adam kendisinininkini hemencecik geri çekti ama bir dörtü de duydu bu yüzden. Bir göğüs anjini krizinden ölen yaşlı Fukura'nın eşi bu kara kız değil miydi acaba, bu gece de kızları bu yüzden mi çift yatırmışlardı? Şimşek gibi zihninden geçiverdi bu düşünce.

Bununla birlikte, pek de olacak şey değildi bu. Evdeki kadın akşamleyin ne demişti ona? Yaşlı Fukura can çektiği sırada çırpınırken, yanındaki kızı boynundan göğsüne dek çürük içinde bırakmış; izler kayboluncaya dek kızı istirahatete çekmişlerdi. Ayağının ucuyla Egushi bir kez daha kalın derili ayağın tabanına dokundu, siyah tenin üzerinde rastgele şuraya buraya değerek yukarıya doğru çıktı sonra.

Bu yüzden bir ürperti duydu : «Flayatın büyülü sırrını bana da ver, n'olur!» diyordu sanki. Kız battaniyeyi üzerinden attı, alttaki elektrikli battaniyeyi attı daha doğrusu. Bacağının birini çıkarıp uzattı. Kızı olduğu gibi buz misali soğuk hasırların üstüne itmek geçti ihtiyarın içinden, göğsünden karnına dek seyretti onu. Kulağını kızın yüreği üzerine koyup atışlarını dinledi. Tok ve sert bulacağını sanıyordu bunları, ama şaşırtacak kadar zayıf ve duygulandırıcı idiler. Üstelik düzensiz de değiller miydi biraz? İhtiyarın kulağının ağır işidişinden ileri gelen bir izlenimdi bu belki.

— «Nezle olacaksın!»

Egushi kızın üstünü örttü, battaniyenin kendinden yana olan bölümündeki elektriği kesti. Bir kadın yaşamındaki büyülü sırrın çok az şey olduğu yolunda bir duygu gelmişti içine. Kızın boğazını sıkısa n'olurdu? Kırılğan bir şeydi bu. İhtiyar için bile kolay işti bunu yapmak. Kızın göğsüne koyduğu yanağını mendiliyle sildi. Kızın tenindeki nemlilik kendi tenine de geçmişti sanki. Yüreğinin atışları da kulağının içinde çınılıyordu. İhtiyar, elini kendi yüreğinin üstüne koydu. Belki kendisi yokladığı için olsa gerek, yüreği daha güçlü atıyordu sanki.

Yaşlı Egushi sırtını kara kıza çevirip ince, zarif kızdan yana döndü. Kızın biçimli, güzel burnu Egushi'nin yakını görmeyen gözlerine daha zarif göründü. Eğik, ince - uzun, güzel boynunun altından kolunu dolayarak onu kendisine çekmek güç iş değildi. Boynu esneklikle kımıldarken onun hareketini de tatlı bir koku izliyordu. Arkasındaki kara kızın yabani, sert kokusuna karıştı bu koku. Yaşlı adam beyaz kıza sokuldu. Kızın soluğu hızlandı, kesikleşti. Onun uyanacağından korkamazdı bununla birlikte, bir süre böylece durdu.

— «Bağışla beni, emi? Sen ki ömrümün son kadınısın...»

Arkasında, kara kızın soluk soluğa imiş gibi bir hali vardı. Elini uzatıp şöyle bir yokladı. Bulduğu nesne memeler gibi nemliydi.

— «Sakin ol! Kışın dalgalarını dinle de sakın ol!» dedi yüreğin atışlarını yavaşlatmaya çabalayarak.

— «Narkoz verilmiş gibi bir hali var bu kızın. Zehirli bir madde, ya da güçlü bir ilâç

verdiler galiba ona. Niçin yapıyor bu işi? Para için değil mi?»

Yaşlı adam kendini buna inandırmaya çalışıyordu ama bir şey kendisini çekingenliğe itiyordu. Birbirine benzer iki kadın yoktu, biliyordu bunu kuşkusuz, ama bu kız kendisine ömrü boyunca dinmez bir keder, onulmaz bir yara bırakacak bir şeye katlanmak yürekliliğini gösterecek kadar çılgın mıydı? Egushi gibi altmış yedi yaşında bir erkeğin, bütün kadınları birbirine benzer saymaya hakkı vardır. Bu kız ne «olur» diyor, ne «olmaz» diyor; ne de herhangi bir tepki gösteriyordu üstelik. Bir ölüden tek farkı sıcak bir kanın, canlı bir soluğun vücudunda dolaşmasıydı. Ama hayır, bir ölüyle esaslı fark vardı onun arasında, şöyle ki, yarın sabah canlı olarak uyanacaktı. Bununla birlikte ne sevgi, ne utanç, ne korku vardı onda. Uyandıktan sonra içinde hınçla pişmanlıktan başka şey kalmayacaktı. Kızlığını bozan erkeğin kim olduğunu dahi bilemeyecekti. Bunun o ihtiyarlardan birisi olduğunu sanabilecekti ancak. Hattâ randevucu kadına da söylemeyecekti bunu belki. İhtiyarlara özgü bu evin yasaklarını Egushi çiğnese, kız her halde bunu gizli tutacağı için, ondan başka hiç kimse, hiç bir zaman bilemeyecekti bunu alt tarafı. İnce kızın teni Egushi'ye değiyordu. Kara kıza gelince, elektrikli battaniyenin kendinden yana olan bölümü şimdi sönüktü ya, soğuğu duymaya başlıyordu belki, çıplak vücudunu getirip ihtiyarın sırtına yapıştırmıştı çünkü. Bir bacağı ile beyaz kızın bacaklarını çekmeye kadar vardırırmıştı işi. Durumu biraz gülünç bulan Egushi, bütün gücünü yitirdiğini hissediyordu. El yordamıyla başucundaki uyku ilâcını aldı. İki kızın arasına öyle sıkışmıştı ki, elini rahatça oynatamıyordu hattâ. Avucunu açarak elini beyaz kızın alnına koydu, ker zamanki beyaz komprimelere baktı.

— «Bu gece almamayı denesem bunları?» diye mırıldandı. Nisbeten etkili bir maddeydi bu muhakkak. Kısa zamanda uyutuveriyordu sizi. Egushi ilk kez bir kuşkuya kapıldı: Bu evin yaşlı müşterileri evdeki kadının öğütlerine uygun olarak hepsi de kuzu kuzu uyku ilâçlarını yutuyorlar mıydı acaba? Bununla birlikte, içlerinde uyku ilâcını kullanmayıp uyumak istemeyenler varsa, bunlar, yaşlılığın korkunçluğuna bir korkunçluk daha eklemiyorlar mıydı? Egushi henüz bu korkunç ihtiyarlar arasında yer almadığı yargısına vardı kendi bakımından. Bir kez daha ilâcı aldı onun için. Kızları uyuttukları ilâçtan kendisine de verilmesini istediğini anımsadı. Kadın : «Yaşlı baylar için tehlikelidir,» diye karşılık vermişti. Egushi'nin ayak dirememesi için yetmişti bu.

Bununla birlikte «tehlike», uykudayken ölmek miydi? Egushi kendi halinde yaşlı bir erkekten başka hiç bir şey değildi. Ama erkek olduğu içindir ki ara sıra yalnızlığın boşluğuna düştüğü, tek olmanın tiksintisine kapıldığı oluyordu yine de. Böyle bir ev, ölmek için en uygun yer olmaz mıydı acaba? Merak uyandırarak, alayları üzerine çekerek ölmek, ömrünü güzel bir tarzda bitirmek de olmaz mıydı? Kendisini tanıyanlar için şaşırtıcı bir şey olacaktı bu kuşkusuz. Ailesinin buna ne denli üzüleceğini bilmek güçtü ama, diyelim ki bu gece olduğu gibi, iki genç kadın arasında yatarken öldü, ömrünün geri kalanı için en çok dileyebileceği hoşnutluk olmaz mıydı bu? Evet ama, işler böyle olup

bitmeyecekti. Onun ölüsü de yaşlı Fukura'nınki gibi külüstür bir kaplıca oteline götürülecek; çok fazla uyku ilâcı alarak kendini orada öldürdüğüne inandırılacaktı herkes. Ölümün nedenlerini anlatacak bir mektup ortada olmayacağı için herkes bunun, yaşlanmanın verdiği umutsuzluktan ileri geldiğini sanacak, iş de kapanıp gidecekti. Randevucu kadının dudaklarında belirecek hafif gülümseyişi görür gibi oluyordu.

— «Amma aptalca hayaller! Uğursuz nesnelerden söz etmiyelim hem!»

Yaşlı Egushi güldü ama gülüşü şen değildi pek. Daha şimdiden, uyku ilâcı etkisini göstermeye başlamıştı biraz.

— «Hadi gidip şu kadını uyandırayım da kızların ilâcından versin bana,» diye mırıldandı. Bununla birlikte kadının bunu ona vereceği biç sanılamazdı. Zaten kalkmak da hoşuna gitmiyordu pek, bunu yapmaya istekli değildi. Onun için sırtüstü yattı, her kolunu iki kızın boynuna doladı. Bunlardan biri esnek, yumuşak ve hoş kokuluydu; öteki ise sertti, nemliydi. Yaşlı adamın benliğinin tâ içinde bir şeyler kaynıyor, her yanını kaplıyordu. Sağda solda al perdeye bakıyordu.

— «Ah!» dedi.

Kara kız da : «Ah, ah!» dedi, ona yanıt verir gibi. Elini Egushi'nin göğsüne dayadı. Bir yeri mi ağrıyordu? Egushi kolunu çekti, kara kıza sırtını döndü. Bu kolu beyaz kıza doğru uzattı, onun kalçasının çukurluğuna yerleştirdi. Sonra gözlerini yumdu.

«Ömrünün son kadını! Son kadın, hattâ farzetsek bile...» diyordu içinden. «Ama sahi, benim ilk kadını kimdi acaba?..» Bezginlik değil de bir çeşit büyüleniş vardı kafasının içinde.

İlk kadın : «Annemdi bu!» Şimşek hızıyla geçti bu düşünce zihninden. «Annemden başka hiç kimse olamaz bu!» Hiç beklemediği bu yanıt, açık-seçik bir şey gibi saplanıvermişti kafasına. «Annem benim için bir kadındı denebilir mi ki?» Altmış yedi yaşında, iki çıplak kız arasında yattığı sırada, göğsünün derinliğinden fişkırtıvermişti birden bu gerçek üstelik. Saygısızlık mıydı bu? Yoksa hayranlık mı? Korkulu bir düşten kurtulmak ister gibi, yaşlı Egushi gözlerini açtı, gözkapaklarını birkaç kez kırıştırdı. Beri yandan uyku ilâcı etkisini göstermeye başlamıştı bile ve Egushi bilincini belirli olarak bulamıyordu yeniden. Başına için için bir ağrı geldiğini sezer gibiydi. İçi yarı - geçmiş olduğu halde annesinin hayalini kovmaya çalışıyordu. İçini çekti, avuçlarını sağdaki ve soldaki kızların memelerine koydu. Biri parlaktı, öbürü nemli. Yaşlı adam gözlerini yumdu.

Annesi, Egushi on yedi yaşındayken bir kış gecesi ölmüştü. Kendisiyle babası onun birer elini tutmuşlardı. Veremden ağır ağır eriyip giden hastanın kolları bir deri bir kemik kalmıştı ama,

Egushi'nin eline öylesine sımsıkı yapışmıştı ki parmaklarını acıtıyordu. Kadının parmaklarının soğukluğu ise oğlunun omuzuna dek çıkıyordu. Hastabakıcı kadın onun ayaklarını oğduktan sonra sessizce dışarıya çıkmıştı. Hekime telefon etmeye gitmiş olacaktı her halde.

Anne kesik kesik : «Yoshio! Yoshio!» diye seslenmişti. Egushi hemen anlamış, onun sık sık soluyan göğsünü hafifçe okşamıştı. Aynı anda bol bol kan küsmüştü annesi. Burnundan da kan gelmişti. Tıkanıyordu. Gazlı bezle ya da başucunda hazır duran havlu ile bütün kanı dindirme olanağı yoktu.

Babası: «Yeninle silsene Yoshio!» demişti. «Hemşiranım, hemşiranım, leğeni getirin, su da getirin!.. Evet, tamam! Bir yastık daha, bir gecelik, bir de çarşaf sonra!..»

Yaşlı Egushi: «İlk kadının annemdi!» diye düşündüğü sırada aklına annesinin ölüm halindeki hayalinin gelişi tabî bir şeydi.

«Ah!» Gizli odayı çevreleyen, al kadifeyi kan renginde görüyordu. Gözlerini yumdu ama boşuna. Gözlerinin önünde bu silinmeyen, kızıl rengi görür gibi oluyordu hep. Uyku ilâcının etkisiyle başı da dönüyordu üstelik. İki avucu iki kızın körpe memeleri üzerindeydi sonra. Bilinciyle aklının direnci yarı - yarıya uyuşmuştu, göz pınarlarında yaşların biriktiğini hissederek gibiydi.

Merakla : «Annemin benim ilk kadının olduğu nasıl oldu da böyle bir yerde aklıma geldi?» diye soruyordu kendi kendine. Bununla birlikte, ilk kadının annesi olduğuna karar vermişti ya, ondan sonraki zevk arkadaşlarının anılarını hatırlayacak halde değildi artık. Alt tarafı, bu ada lâıyk ilk kadını, kendi eşi olmuştu kuşkusuz. Mükemmeldi bu işte, ama üç kızını çoktan evlendirmiş olan yaşlı eşi, yalnız yatıyordu bu kış gecesinde. Yooo, hayır, yatmış olmamalıydı o henüz. Orada dalgaların bu gürültüsü kesinlikle yoktu, ama gecenin ayazı burdakine göre daha sertti belki. Avuçlarının içinde hissettiği iki memenin kendisi için ne olduğunu sorundu yaşlı adam. İçinden sıcak bir kan geçen, kendisi öldükten sonra da yaşamını sürdürecektir olan bir şey. İyi ama, onun için neydi bunlar? Kalan gücünü topladı onları sıkmak için. Derin uykularına memelerinin de katıldığı kızlar, tepki göstermediler. Egushi ölüm döşeginde annesinin göğsünü okşadığı sırada onun porsumuş memelerine de değmişti tabî. Birer meme gibi hissetmemişti onları. Hiç bir şey anımsamıyordu bunlarla ilgili şimdi. Anımsadığı şey çocukluk günleriydi: Uykusunun arasında, genç annesinin memelerini araştırdı hep.

Yavaş yavaş uykuya dalıyormuş gibisine geliyordu, uyumak için daha rahat bir duruma geçmek üzere ellerini iki kızın göğsünden çekti. Kara kızın kokusu sert olduğu için ondan yana döndü. Kızın soluğu kısıktı ve yüzüne çarpıyordu. Dudakları aralıktı.

«Aaaa! Ne hoş şey bu çarpık çıkmış diş!» Yaşlı adam parmaklarıyla tutmaya çalıştı onu. Bir azı dişiydi bu ama küçüktü. Kızın soluğu yüzüne çarpımasaydı, bu dişin bulunduğu yeri öperdi belki. Bununla birlikte, bu sert soluk uyumasına engel olduğundan, döndü. Buna karşın yine hissediyordu kızın solunumunu, ama bu kez ensesinde. Horluyordu da. Solunumu gürültülüydü. Egushi başını yapabildiği kadar boynuna doğru içeriye aldı, alnını beyaz kızın yanağına yaklaştırdı. Kız yüzünü buruşturuyordu ama gülümser gibi bir hali vardı. Nemli teni sırtına değdikçe sıkıyordu onu. Soğuktu, yapış - yapıştı bu ten. Yaşlı adam uykuya daldı.

İki kız arasında sıkışıp kalmış olması uykusunu tedirgin ettiği için mi ne, kesin olan şu ki, peşpeşe korkulu düşler görmeye başladı. Hiç bir bağıntı yoktu aralarında ama hoş olmayan, sevişmeye değgin düşlerdi bunlar. Derken en sonunda Egushi balayı yolculuğundan döndüğünde evi rüzgârda kımıldayan, kırmızı dalyaları andırır çiçeklere sanki gömülü gibi buluyordu. Bunun -kendi evi olduğundan kuşkulandığı için, çekiniyordu.

Annesi ölmüş olmalıydı ama onu karşılamak için dışarıya çıkarak : «Ne o? Döndün mü? Ne diye dikilip duruyorsun orada? Yeni gelin sıkıldı mı yoksa?» diyordu.

— «Anne nedir bu çiçekler?»

Annesi aldırmadan : «Adam sen de!» diyordu. «Çabuk, girin içeriye hadi!»

— «Peki! Ben de yanlış eve mi geldim diyordum kendi kendime. Aldanmamam gerekirdi ama bütün bu çiçeklerle...»

Salonda genç karı - kocayı ağırlamak için bir şölen sofrası hazırlanmıştı. Annesi genç gelinin kendisini selâmlamak için söylediği sözleri dinledikten sonra et suyunu ısıtmak için mutfığa dönmüştü. Izgara balık kokusu da duyuluyordu. Egushi koridora çıkmış, çiçekleri seyrediyordu. Genç karısı da peşinden gelmiş :

— «Aman ne güzel çiçekler!» diyordu.

Egushi: «Evet!» diyordu ama genç kadını korkutmamak için şunları eklemekten kaçınıyordu :

«Böyle çiçekler yoktu evde...» Ötekilerden daha büyük bir çiçeğe baktığı sırada, taç yapraklarının birinden kıızıl bir damla düştü.

— «Aaaa!»

Egushi gözlerini açtı. Başını salladı ama uyku ilâcı yüzünden sersemlemişti. Kara kızıdan yana döndü, vücudu soğuktu. Yaşlı adam ürperdi. Kız soluk almıyordu artık. Elini onun yüreği üstüne koydu : Yüreği de atmıyordu. Egushi bir sıçrayışta ayağa kalktı. Dizlerinin bağı gevşedi, düştü. Zangır zangır titreyerek bitişik odaya geçti. Çevresine bakındı, duvardaki oyuğun yanında zilin düğmesini gördü. Vargücünü parmağında toplayarak düğmeye uzun uzun bastı. Merdivende ayak sesleri duyuldu.

«Uyurken farkında olmadan kızı boğdum mu yoksa?» dedi içinden.

Yaşlı adam âdeta dört ayak üstü sürüne sürüne odaya döndü kızın boynuna bakmak için.

Randevucu kadın içeriye girerek : «Bir şey mi oldu?» dedi.

— «Bu kız ölmüş!» Egushi'nin çene kemikleri bitişemiyordu artık. Kadın hiç telâşlanmadan, gözlerini oğuşturarak :

— «Ölmüş mü? Neden ölecekmiş?» diye sordu.

— «Ölmüş diyorum size! Soluk almıyor! Nabızı durmuş.»

Bu kez kadının rengi attı, kara kızın başucunda diz çöktü.

— «Ölmüş olmalı!»

Kadın battaniyeyi açıp kızı inceledi.

- «Kıza bir şey mi yaptınız yoksa?»
- «Hiç bir şey yapmadım ona!»
- «Ölmemiş! Korkmayın...» dedi kadın, soğukkanlı ve aldırmaz görünmeye çalışarak.
- «Ölmüş düpedüz! Bir hekim çağırın çabuk!»
- «...»
- «Haaa, sahi, ne gibi bir ilâç verildi ona? Kimi bünyeler dayanmıyabilir buna.»
- «Telâşlanmayın o kadar. Ne olursa olsun, kimse rahatsız etmiyecek sizi... Adınızı da kimseye söylemiyeceğiz zaten...»
- «Evet ama kız ölmüş!»
- «Sanmıyorum ölmüş olduğunul!»
- «Saat kaç?»
- «Dördü geçiyor.»

Kadın çıplak kızı kucağına alıp doğruldu ama sendeledi.

- «Durun yardım edeyim size!»
- «İstemez, aşağıda bir adam var...»
- «Ağır olsa gerek bu kız!»
- «Boşuna üzmeyin kendinizi. Gidip rahat rahat uyuyun. Bir başka kız daha kaldı size.»

Bir başka kız daha kalmıştı ona! Kadının bunu söyleyiş tarzı kadar hiçbir şey yaşlı Egushi'nin böylesine gücüne gitmemişti ömründe. Ama doğrusu da buydu, bitişik odadaki yataкта beyaz kız kalmıştı ona.

- «Hadi canım! Nasıl uyuyacağım ben?» Öfkeli bir sesle böyle demişti ama, korkaklıkla ürkeklik de vardı bu sözlerde. «Bu olanlardan sonra gidiyorum ben!»
- «Vazgeçin canım! Buradan bu saatte giderseniz yersiz kuşkular uyandırmak gibi bir tehlikeyle karşılaşacaksınız...»
- «İyi ama nasıl uyuyayım?»

— «Durun da bir ilâç getireyim size.» Kadın merdivenden inerken kara kızı sürüklermiş gibi bir gürültü çıkarıyordu. Yaşlı adam pamuklu kimonosunun içinde üşümeye başladığını hissetti. Kadın beyaz bir komprimeyle yukarıya çıktı yine.

— «Buyurun! İçin bunu lütfen, yarın sabaha dek de rahat rahat uyuyun!»

— «yle mi?» Yaşılı adam bitişik odanın kapısını açtı. Demincek aceleyle üzerinden attığı yorganla battaniye, bıraktığı gibi duruyordu, beyaz kızın çıplak vücudu da göz kamaştırıcı güzelliğiyle serilmiş yatıyordu orada.

Egushi: «Oooo!» dedi, kızı seyretti.

Bir araba gürültüsü duyuldu, kara kızı götürüyordu her halde, sonra uzaklaştı. Onu da daha önce yaşılı Fukura'nın ölüsünü başlarından savdıkları o şüpheli otele mi götürmüşlerdi acaba?

SON